

Uradni list Republike Slovenije

Internet: <http://www.uradni-list.si>

e-mail: info@uradni-list.si

Št. 80 Ljubljana, petek 1. 10. 1999

Cena 1080 SIT

ISSN 1318-0576

Leto IX

DRŽAVNI ZBOR

3777. Zakon o splošnem upravnem postopku (ZUP)

Na podlagi druge alineje prvega odstavka 107. člena in prvega odstavka 91. člena ustave Republike Slovenije izdajam

U K A Z

o razglasitvi zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP)

Razlašam zakon o splošnem upravnem postopku (ZUP), ki ga je sprejel Državni zbor Republike Slovenije na seji 16. septembra 1999.

Št. 001-22-134/99

Ljubljana, dne 24. septembra 1999.

Predsednik
Republike Slovenije
Milan Kučan l. r.

Z A K O N

O SPLOŠNEM UPRAVNEM POSTOPKU (ZUP)

PRVI DEL SPLOŠNE DOLOČBE

I. poglavje TEMELJNA NAČELA

1. Veljavnost zakona

1. člen

(1) Po tem zakonu morajo postopati upravni in drugi državni organi, organi lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil, kadar v upravnih stvareh, neposredno uporabljajo predpise, odločajo o pravicah, obveznostih ali pravnih koristih posameznikov, pravnih oseb in drugih strank.

(2) Javno pooblastilo za postopanje in odločanje v upravnih stvareh se podeli z zakonom, za postopanje in odločanje v upravnih stvareh iz izvirne pristojnosti lokalne skupnosti pa s predpisom sveta lokalne skupnosti.

2. Upravna stvar

2. člen

(1) Upravna stvar je odločanje o pravicah, obveznostih ali pravnih koristih fizične ali pravne osebe oziroma druge stranke na področju upravnega prava.

(2) Šteje se, da gre za upravno stvar, če je s predpisom določeno, da organ v neki stvari vodi upravni postopek, odloča v upravnem postopku ali izda upravno odločbo oziroma, če to zaradi varstva javnega interesa izhaja iz narave stvari.

3. Subsidiarna uporaba zakona

3. člen

(1) Posamezna vprašanja upravnega postopka so lahko za določeno upravno področje v posebnem zakonu drugače urejena, kot so urejena v tem zakonu, če je za postopanje na takem upravnem področju to potrebno.

(2) Na upravnih področjih, za katera je z zakonom predpisan poseben upravni postopek, se postopa po določbah posebnega zakona. Po določbah tega zakona pa se postopa v vseh vprašanih, ki niso urejena s posebnim zakonom.

(3) Ta zakon se uporablja tudi v primeru, ko izvajalci javnih služb odločajo o pravicah ali obveznostih uporabnikov njihovih storitev.

4. Uporaba zakona v drugih javnopravnih stvareh

4. člen

Upravni postopek se smiselno uporablja tudi v drugih javnopravnih stvareh, ki nimajo značaja upravne stvari po 2. členu tega zakona, kolikor ta področja niso urejena s posebnim postopkom.

5. Pomen izraza "organ" in "uradna oseba"

5. člen

(1) Z organom je po tem zakonu mišljen organ državne uprave ali drug državni organ, organ lokalne skupnosti in nosilec javnih pooblastil, ki mu zakon daje pristojnost za odločanje v upravni stvari.

(2) Z uradno osebo je po tem zakonu mišljena oseba, ki je v skladu z zakonom pooblaščen za odločanje v upravni stvari ali za opravljanje posameznih dejanj v upravnem postopku.

6. Načelo zakonitosti

6. člen

(1) Organ odloča v upravni stvari po zakonu, podzakonskih predpisih, predpisih lokalnih skupnosti in splošnih aktih, izdanih za izvrševanje javnih pooblastil.

(2) V upravnih stvareh, v katerih je organ po zakonu ali po predpisu lokalne skupnosti upravičen odločati po prostem preudarku, mora biti odločba izdana v mejah pooblastila in v skladu z namenom, za katerega mu je pooblastilo dano. Namen in obseg pooblastila določa zakon ali predpis lokalne skupnosti, ki vsebuje pooblastilo za odločanje po prostem preudarku.

(3) Tudi v upravnih stvareh, v katerih je organ upravičen odločati po prostem preudarku, mora postopati po tem zakonu.

7. Varstvo pravic strank in varstvo javnih koristi

7. člen

(1) Pri postopanju in odločanju morajo organi omogočiti strankam, da čim lažje zavarujejo in uveljavijo svoje pravice; pri tem morajo skrbeti za to, da stranke ne uveljavljajo svojih pravic v škodo pravic drugih in ne v nasprotju z javno koristjo, določeno z zakonom ali z drugim predpisom.

(2) Kadar uradna oseba glede na podano dejansko stanje izve ali sodi, da ima stranka v postopku podlago za uveljavitev kakšne pravice, jo na to opozori.

(3) Pri odločanju o pravicah, obveznostih in pravnih koristih strank se nasproti njim uporabljajo tisti s predpisi določeni ukrepi, ki so zanje ugodnejši, če se z njimi doseže namen predpisa.

(4) Organ mora skrbeti, da nevednost in neukost stranke in drugih udeležencev v postopku nista v škodo pravic, ki jim gredo po zakonu.

8. Načelo materialne resnice

8. člen

(1) V postopku je treba ugotoviti resnično dejansko stanje in v ta namen ugotoviti vsa dejstva, ki so pomembna za zakonito in pravilno odločbo.

(2) Na podlagi verjetno izkazanih dejstev lahko organ odloči le v primeru, da tako določa zakon.

9. Načelo zaslišanja stranke

9. člen

(1) Preden se izda odločba, je treba dati stranki možnost, da se izjavi o vseh dejstvih in okoliščinah, ki so pomembne za odločbo (zaslišanje stranke).

(2) Če so v postopku udeležene stranke z nasprotujočimi interesi, mora imeti vsaka stranka možnost, da se izjavi o zahtevkih in navedbah nasprotne stranke.

(3) Organ svoje odločbe ne sme opreti na dejstva, glede katerih vsem strankam ni bila dana možnost, da se o njih izjavijo, razen v primerih, določenih z zakonom.

(4) Če za posamezna dejanja v postopku ni z zakonom določeno, v kakšni obliki se lahko opravijo, jih opravijo stranke izven ustne obravnave pisno ali ustno na zapisnik, na obravnavi pa ustno.

10. Prosta presoja dokazov

10. člen

O tem, katera dejstva je šteti za dokazana, odloči uradna oseba, pooblaščenca za odločanje v upravni stvari, po svojem prepričanju na podlagi vestne in skrbne presoje vsakega dokaza posebej in vseh dokazov skupaj ter na podlagi uspeha celotnega postopka.

11. Dolžnost govoriti resnico in poštena uporaba pravic

11. člen

Stranke morajo pred organom govoriti resnico in pošteno uporabljati pravice, ki so jim priznane s tem in drugimi zakoni, ki urejajo upravni postopek.

12. Samostojnost pri odločanju

12. člen

(1) Organ vodi upravni postopek in odloča v upravnih stvareh samostojno v okviru in na podlagi zakonov, podzakonskih predpisov, predpisov lokalnih skupnosti in splošnih aktov, izdanih za izvrševanje javnih pooblastil.

(2) Uradna oseba samostojno opravlja dejanja v upravnem postopku in v tem okviru ugotavlja dejstva in okoliščine ter na podlagi ugotovljenih dejstev in okoliščin uporablja predpise oziroma splošne akte, izdane za izvrševanje javnih pooblastil.

13. Pravica pritožbe

13. člen

(1) Zoper odločbo, izdano na prvi stopnji, ima stranka pravico pritožbe. Samo z zakonom je mogoče predpisati, da v posameznih upravnih stvareh ni dovoljena pritožba, če je na drug način zagotovljeno varstvo pravic in zakonitosti.

(2) Kadar je za odločanje na prvi stopnji pristojen predstavniški organ ali vlada, pritožba ni dovoljena.

(3) Kadar je za odločanje na prvi stopnji pristojno ministrstvo, je pritožba dovoljena samo v primeru, da tako določa zakon. V zakonu mora biti tudi določeno, kdo o pritožbi odloča.

(4) Pod pogoji iz tega zakona ima stranka pravico pritožbe tudi v primeru, če organ prve stopnje ni izdal odločbe o njeni zahtevi v določenem roku.

14. Ekonomičnost postopka

14. člen

Postopek je treba voditi hitro, s čim manjšimi stroški in čim manjšo zamudo za stranke in druge udeležence v postopku, vendar tako, da se preskrbi vse, kar je potrebno, da se lahko pravilno ugotovi dejansko stanje, zavarujejo pravice in pravne koristi stranke ter izda zakonita in pravilna odločba.

II. poglavje

PRISTOJNOST**A) STVARNA IN KRAJEVNA PRISTOJNOST**

15. člen

(1) Stvarna pristojnost organov za odločanje v upravnih stvareh se določa po predpisih, ki urejajo posamezno upravno področje ali določajo organizacijo in delovna področja posameznih organov.

(2) Krajevna pristojnost se določa po predpisih o teritorialni organizaciji državne uprave, po predpisih o teritoriju občin, mestnih občin in širših samoupravnih lokalnih skupnosti ter po predpisih o organizaciji posameznih organov.

1. Stvarna pristojnost državnih organov

16. člen

(1) Za odločanje v upravnih stvareh iz državne pristojnosti so na prvi stopnji stvarno pristojne upravne enote, če zakon ne določa drugače.

(2) Za odločanje v upravnih stvareh iz državne pristojnosti so na drugi stopnji pristojna ministrstva, če zakon ne določa drugače.

2. Stvarna pristojnost organov lokalnih skupnosti

17. člen

Za odločanje o upravnih stvareh iz izvirne pristojnosti občine ali pokrajine je na prvi stopnji pristojna občinska uprava oziroma pokrajinska uprava, če zakon ne določa drugače. Za odločanje o upravnih stvareh iz prenešene pristojnosti države na občino ali pokrajino, je na prvi stopnji pristojna občinska oziroma pokrajinska uprava, če zakon ne določa drugače.

3. Prepoved prevzema in prenosa pristojnosti

18. člen

(1) Noben organ ne more prevzeti posamezne upravne stvari iz pristojnosti drugega organa in je rešiti sam, razen če zakon tako določa in če so izpolnjeni v zakonu predpisani pogoji.

(2) Če organ, pristojen za nadzorstvo nad delom organa prve stopnje ugotovi, da organ prve stopnje upravnih stvari ne rešuje pravočasno, opozori na to predstojnika organa prve stopnje in določi rok, v katerem mora organ prve stopnje izdati odločbo v posamezni upravni stvari.

(3) Če po preteku roka iz prejšnjega odstavka ni izdana odločba oziroma sklep, s katerim se postopek konča, lahko organ druge stopnje prevzame upravno stvar v reševanje, mora pa to storiti, če bi sicer utegnile nastati škodljive posledice za življenje ali zdravje ljudi, za naravno oziroma življenjsko okolje ali premoženje.

(4) Organ, ki je pristojen za odločanje v posamezni upravni stvari, sme samo po izrecnem zakonskem pooblastilu odločanje v tej stvari prenesti na kakšen drug organ.

(5) Stvarna in krajevna pristojnost se ne more spremeniti z dogovorom med strankami, organi oziroma strankami in organi, razen, če zakon drugače določa.

4. Krajevna pristojnost

19. člen

(1) Stvarno pristojno ministrstvo odloča v upravnih stvareh na območju celotne države.

(2) Organi državne uprave, organizirani po teritorialnem načelu, odločajo v upravnih stvareh na območju, za katero so organizirani.

(3) Organi lokalnih skupnosti odločajo v upravnih stvareh na območju lokalne skupnosti.

20. člen

(1) V mejah predpisov iz drugega odstavka 15. člena tega zakona in v okviru 19. člena tega zakona se določa krajevna pristojnost:

1. v stvareh, ki se nanašajo na nepremičnine – po kraju, kjer ta leži;

2. v stvareh, ki se nanašajo na dejavnosti državnih organov, organov lokalnih skupnosti in pravnih oseb – po njihovem sedežu; v stvareh, ki se nanašajo na dejavnosti njihovih enot – po sedežu enote;

3. v stvareh, ki se nanašajo na poklicno dejavnost posameznikov, ki se opravlja v določenem kraju – po kraju, kjer se dejavnost pretežno opravlja oziroma, kjer naj bi se pretežno opravljala;

4. v drugih stvareh – po stalnem prebivališču stranke.

(2) Če stranka nima stalnega prebivališča v državi, se določi krajevna pristojnost po njenem začasnem prebivališču v državi, če niti tega nima, pa po njenem zadnjem stalnem oziroma začasnem prebivališču v državi.

(3) Če v postopku sodeluje več strank, se določi pristojnost po stranki, zoper katero se vodi postopek oziroma, zoper katero je naperjen zahtevek.

(4) Če se krajevna pristojnost ne da določiti po določbah prvih treh odstavkov tega člena, se določi po kraju, kjer je nastal povod za postopek.

(5) V stvareh, ki se nanašajo na vodno ali zračno plovilo, ki se vpisuje v poseben vpisnik, in v stvareh, za katere je nastal povod za postopek na tovrstnem vodnem ali zračnem plovilu, se določi krajevna pristojnost po sedežu organa, pri katerem se vodi vpisnik, v katerega je vpisano vodno oziroma zračno plovilo oziroma, ki je sicer pristojen za upravno stvar.

5. Stek pristojnosti

21. člen

(1) Če bi bila po določbah 19. in 20. člena tega zakona hkrati krajevno pristojna dva ali več stvarno pristojnih organov, je pristojen tisti organ, ki je prvi začel postopek; krajevno pristojni organi pa se lahko sporazumejo, kateri od njih bo vodil postopek.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek mora vsak krajevno pristojen organ opraviti na svojem območju tista dejanja postopka, ki jih ni mogoče odlagati.

6. Ustalitev pristojnosti

22. člen

(1) Organ, ki je kot krajevno pristojen začel postopek, ostane pristojen tudi tedaj, kadar nastanejo med postopkom okoliščine, po katerih bi bil krajevno pristojen kakšen drug organ. Organ, ki je začel postopek, lahko odstopi zadevo organu, ki je postal krajevno pristojen po novih okoliščinah, če se s tem znatno olajša postopek, zlasti za stranko.

(2) Če zakon ne določa drugače, ostane organ, ki je kot stvarno pristojen začel postopek, pristojen tudi tedaj, kadar se med postopkom spremeni zakon tako, da določa za odločanje v upravni stvari stvarno pristojnost drugega organa.

23. člen

(1) Vsak organ mora po uradni dolžnosti med postopkom ves čas paziti na svojo stvarno in krajevno pristojnost.

(2) Če organ spozna, da ni pristojen za določeno upravno stvar, postopa tako, kot je določeno v tretjem in četrtem odstavku 65. člena tega zakona.

(3) Če je nepristojni organ opravil kakšno dejanje postopka, preudari pristojni organ, ki mu je stvar odstopljena, ali je treba katero od teh dejanj ponoviti. Organ, ki je opravil taka dejanja, mora pristojnemu organu odstopiti spise o teh dejanjih.

7. Stranke z diplomatsko imuniteto

24. člen

(1) Glede pristojnosti domačih organov v stvareh, v katerih je stranka tujec, ki uživa v Sloveniji imunitetno pravico, tuja država ali mednarodna organizacija, veljajo mednarodne pogodbe in druga pravila mednarodnega prava, ki obvezujejo Slovenijo.

(2) Če nastane dvom o obstoju in obsegu imunitetne pravice, da pojasnilo ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve.

(3) Uradna dejanja, ki se tičejo oseb z imuniteto, se opravljajo s posredovanjem ministrstva, pristojnega za zunanje zadeve.

8. Prostorska omejitev pristojnosti

25. člen

(1) Vsak organ opravlja uradno delo v mejah svojega območja.

(2) Če bi bilo nevarno odlašati z uradnim dejanjem, ki bi ga bilo treba opraviti izven območja organa, ga sme opraviti organ tudi izven svojega območja. To pa mora takoj sporočiti organu, na katerega območju je dejanje opravil. Taka dejanja lahko opravi državni organ tudi v razmerju do organa lokalne skupnosti in obratno.

(3) Uradna dejanja v stavbah ali drugih objektih, ki so v uporabi vojaških organov, se opravljajo po poprejšnji naznanitvi pristojnemu vojaškemu poveljniku. Če gre za objekt, ki uživa vojaško tajnost, se uradna dejanja opravijo v sporazumu s pristojnim vojaškim poveljnikom. Takšna naznanitev ni potrebna v nujnih zadevah.

(4) Uradna dejanja na eksteritorialnem območju se opravijo s posredovanjem ministrstva, pristojnega za zunanje zadeve, razen, če gre za nujna dejanja v javnem interesu in pravila mednarodnega prava, ki zavezujejo Slovenijo, to dopuščajo.

9. Spor o pristojnosti

26. člen

(1) Vlada odloča v sporih o pristojnosti:

1. med ministrstvi;
2. med nosilci javnih pooblastil, ki imajo javno pooblastilo na podlagi zakona, in ministrstvi;
3. med nosilci javnih pooblastil, ki imajo javno pooblastilo na podlagi zakona.

(2) Ministrstvo, pristojno za upravo, odloča v sporih o pristojnosti:

1. med upravnimi enotami;
2. med upravnimi enotami in nosilci javnih pooblastil, ki imajo javno pooblastilo na podlagi zakona.

(3) Ustavno sodišče odloča v sporih o pristojnosti:

1. med sodišči in drugimi državnimi organi;
2. med državnimi organi in organi lokalnih skupnosti;
3. med organi lokalnih skupnosti.

(4) V sporih o pristojnosti med enotami ali izpostavami ministrstev ali nosilca javnega pooblastila, odloča samo ministrstvo oziroma nosilec javnega pooblastila.

(5) Župan ali njemu ustrezen organ odloča v sporih o pristojnosti:

1. med organi iste lokalne skupnosti;
2. med nosilci javnih pooblastil, ki imajo javno pooblastilo na podlagi predpisa lokalne skupnosti;

3. med nosilci javnih pooblastil iz prejšnje alineje in organi lokalnih skupnosti.

(6) Minister, pristojen za upravo, odloča v sporih o pristojnosti med županom in svetom iste samoupravne lokalne skupnosti.

27. člen

(1) Kadar sta dva organa izjavila, da sta pristojna ali da nista pristojna za odločanje v isti upravni stvari, poda predlog za odločanje v sporu o pristojnosti organ, ki se je zadnji izrekel, da ni pristojen oziroma organ, ki meni, da je drugi organ prevzel njegovo pristojnost. Predlog lahko poda tudi stranka.

(2) Organ, ki odloča v sporu o pristojnosti, s sklepom odloči, kateri organ je pristojen za upravno zadevo in odpravi odločbo, ki jo je v upravni stvari izdal nepristojni organ, oziroma odpravi sklep, s katerim se je pristojni organ izrekel za nepristojnega, in pošlje zadevo s spisi pristojnemu organu.

(3) Zoper sklep, s katerim se odloči v sporu o pristojnosti, stranka ne more vložiti posebne pritožbe, lahko pa začne upravni spor, razen, če je v sporu o pristojnosti odločalo ustavno sodišče.

(4) V primeru iz prvega odstavka 21. člena in v primeru iz 22. člena tega zakona spor o pristojnosti ni dopusten. Zahtevo za takšen spor o pristojnosti organ, pristojen za odločanje v sporu o pristojnosti, zavrže.

10. Katera uradna oseba je pooblaščenca za postopek in za odločanje

28. člen

(1) V upravni stvari, za katero je pristojen monokratičen (individualno voden) organ, izda odločbo v upravnem postopku njegov predstojnik, če ni s predpisi o organizaciji tega organa ali z drugimi predpisi določeno drugače.

(2) Predstojnik lahko pooblasti drugo osebo, zaposleno pri istem organu, za odločanje v upravnih stvareh iz določene vrste zadev.

(3) Pooblastilo za odločanje obsega tudi pooblastilo za vodenje postopka pred odločitvijo.

(4) Inšpektor ima že po zakonu pooblastilo za odločanje v upravnih stvareh.

29. člen

(1) Pri kolegijskih organih izdaja odločbe v upravnih stvareh sam kolegijski organ, če ni z zakonom oziroma s predpisom sveta lokalne skupnosti določeno drugače.

(2) Kadar je za odločanje v upravni stvari pristojen kolegijski organ, vodi postopek do izdaje odločbe njegov član, ki ga določi sam organ. Uradna oseba kolegijskega organa mora izpolnjevati pogoje za vodenje postopka iz 31. člena tega zakona. V primeru, da take osebe v kolegijem organu ni, vodi postopek do izdaje odločbe uradna oseba, ki izpolnjuje pogoje iz 31. člena tega zakona in jo kolegijski organ za to pooblasti.

(3) V primeru iz prejšnjega odstavka predloži oseba, ki je vodila postopek, kolegijem organu, ki je pristojen za odločanje, pisno poročilo in predlog odločbe.

30. člen

(1) Predstojnik organa lahko pooblasti drugo osebo, zaposleno pri istem organu, za vodenje posameznih dejanj v postopku pred izdajo odločbe.

(2) Župan lahko pooblasti za vodenje posameznih dejanj v postopku zaposlenega v občinski upravi.

(3) Če v pooblastilu ni omejitev, ima uradna oseba pravico opravljati vsa dejanja v postopku, razen pravice izdajati odločbe in take sklepe, s katerimi se konča postopek.

(4) Če predstojnik organa oziroma župan ne izpolnjuje predpisanih pogojev za vodenje postopka, lahko postopek do izdaje odločbe vodi samo uradna oseba, ki te pogoje izpolnjuje.

31. člen

Upravni postopek lahko vodi in v njem odloča samo oseba, ki ima predpisano izobrazbo in strokovni izpit iz upravnega postopka. Vrsto in stopnjo izobrazbe ter vsebino strokovnega izpita predpiše vlada.

32. člen

V upravnih stvareh, o katerih odločajo nosilci javnih pooblastil, se glede vprašanja, katera oseba je pooblaščenca za odločanje oziroma za opravljanje posameznih dejanj v postopku, smiselno uporabljajo določbe tega zakona, če drug zakon ne določa drugače.

11. Pravna pomoč

33. člen

(1) Za posamezna dejanja v postopku, ki jih je treba opraviti izven območja pristojnega organa, zaprosi ta organ tisti državni organ, na katerega območju je treba dejanje opraviti. Na enak način so si dolžni dajati pravno pomoč med seboj tudi organi lokalnih skupnosti.

(2) Organ, ki vodi postopek, lahko zaprosi drug organ za pojasnila in podatke, potrebne za ugotovitev dejstev, pomembnih za izdajo odločbe.

34. člen

(1) Državni organi in organizacije, ki imajo javno pooblastilo za odločanje v upravnih stvareh, morajo dajati drug drugemu pravno pomoč v upravnem postopku. Za tako pomoč prosijo s posebnim zaprosilom.

(2) Zaprošeni organ kot tudi organizacija iz prejšnjega odstavka mora ugoditi zaprosilu v mejah svojega območja in delovnega področja brez odlašanja, najpozneje pa v 30 dneh od prejema zaprosila.

(3) Od sodišča se lahko zaprosi pravna pomoč za posamezna dejanja v postopku samo, če zakon tako določa.

(4) Organ lahko zaprosi sodišče naj mu pošlje spise, ki so mu potrebni v upravnem postopku. Sodišče mora ugoditi takemu zaprosilu, če se s tem ne ovira sam sodni postopek. Sodišče lahko določi rok, v katerem mu je treba spise vrniti.

(5) Za pravno pomoč v razmerju s tujimi organi veljajo določbe mednarodnih pogodb, če teh ni, pa načelo vzajemnosti. Če nastane dvom o vzajemnosti, da o tem pojasnilo ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve.

(6) Domači organi dajejo tujim organom pravno pomoč na način, kot to določa zakon. Organ odreče pravno pomoč, če se prosi za dejanje, ki nasprotuje javnemu redu. Dejanje, za katero prosi tuj organ, se lahko opravi tudi na način, ki ga želi tuj organ, če tak postopek ne nasprotuje javnemu redu.

(7) Če v mednarodnih pogodbah ni predvidena možnost neposredne pravne pomoči med domačimi in tujimi organi, občejujejo domači organi s tujimi organi preko ministrstva, pristojnega za zunanje zadeve.

B) IZLOČITEV

35. člen

Predstojnik oziroma pooblaščenca uradna oseba organa ne sme odločati ali opravljati posameznih dejanj v postopku:

1. če je v zadevi, o kateri teče postopek, stranka, soupravičenec oziroma sozavezanec, priča, izvedenec, pooblaščenec ali zakoniti zastopnik stranke;

2. če je stranka ali njen zakoniti zastopnik ali pooblaščenec z njo v krvnem sorodstvu v ravni vrsti ali v stranski vrsti do vštetega četrtega kolena ali če je z njo v zakonski zvezi, ali v svaštvu do vštetega drugega kolena, četudi je zakonska zveza prenehala, ali če z njo živi ali je živela v izvenzakonski skupnosti;

3. če je skrbnik, posvojitelj, posvojenec ali rejnik stranke, njenega zakonitega zastopnika ali pooblaščenca;

4. če je bila udeležena v postopku na prvi stopnji ali je sodelovala pri odločanju.

36. člen

Uradna oseba, ki naj bi odločila v določeni upravni stvari ali opravila kakšno dejanje v postopku, mora takoj, ko zve za kakšen izločitveni razlog iz 35. člena tega zakona, prenehati s kakršnimkoli nadaljnjim delom v zadevi in to sporočiti organu, pristojnemu za odločanje o izločitvi. Če uradna oseba misli, da so podane kakšne druge okoliščine, ki opravičujejo njeno izločitev, sporoči to omenjenemu organu, ne sme pa prenehati z delom.

37. člen

(1) Stranka lahko zahteva izločitev uradne osebe iz razlogov naštetih v 35. členu tega zakona, lahko pa tudi, kadar druge okoliščine vzbujajo dvom o njeni nepristranosti. Pri tem mora stranka navesti okoliščine, zaradi katerih je po njenem mnenju podan kakšen razlog za izločitev.

(2) Uradna oseba, katere izločitev je zahtevala stranka iz kakšnega od razlogov, naštetih v 35. členu tega zakona, ne sme do izdaje sklepa o taki zahtevi opravljati nobenih dejanj v postopku, razen tistih, ki se ne smejo odlagati.

38. člen

(1) O izločitvi ministra odloči vlada. O izločitvi predstojnikov organov in organizacij v sestavi ministrstev in uradnih oseb v ministrstvu odloča minister.

(2) O izločitvi uradne osebe v organih ter organizacijah v sestavi ministrstev odloča predstojnik organa oziroma organizacije.

(3) O izločitvi načelnika upravne enote odloča minister, pristojen za upravo.

(4) O izločitvi uradne osebe upravne enote odloča načelnik upravne enote.

(5) O izločitvi uradnih oseb nosilcev javnih pooblastil odloča predstojnik organa, ki odloča o pritožbi zoper odločbo take organizacije, če pritožba ni dovoljena, pa minister, ki vodi ministrstvo, v katerega delovno področje spada upravna stvar.

(6) O izločitvi tajnika in uradnih oseb občinske uprave odloča župan.

(7) O izločitvi župana odloča občinski svet, ki v tem primeru tudi odloči v upravni stvari.

(8) O izločitvi uradne osebe v stvareh iz prenešene državne pristojnosti na občino odloči pristojno ministrstvo, ki določi drugo uradno osebo.

(9) O izločitvi se odloči s sklepom.

39. člen

(1) V sklepu o izločitvi je treba določiti uradno osebo, ki bo namesto izločene osebe opravljala posamezna dejanja ali vodila celoten postopek oziroma odločila o stvari.

(2) Zoper sklep, s katerim je zavrnjena zahteva stranke za izločitev, je dovoljena posebna pritožba.

40. člen

Določbe tega zakona o izločitvi se smiselno uporabljajo tudi za člane kolegijskih organov in druge funkcionarje ter druge osebe, ki bi bile pooblaščenec za odločanje v upravnih stvareh oziroma opravljanje dejanj v postopku.

41. člen

(1) Določbe tega zakona o izločitvi se smiselno uporabljajo tudi za zapisnikarje.

(2) Sklep o izločitvi zapisnikarja izda uradna oseba, ki vodi postopek.

III. poglavje

STRANKA IN NJENO ZASTOPANJE**1. Stranka**

42. člen

(1) Stranka v upravnem postopku je lahko vsaka fizična oseba in pravna oseba zasebnega ali javnega prava, na katere zahtevo je začel postopek ali zoper katero teče postopek.

(2) Stranke so lahko tudi drugi (skupina oseb, itd.), če so lahko nosilci pravic in obveznosti, o katerih se odloča v upravnem postopku.

43. člen

(1) Pravico udeleževati se postopka ima tudi oseba, ki izkaže pravni interes. Pravni interes izkaže oseba, ki zatrjuje, da vstopa v postopek, zaradi varstva svojih pravnih koristi (stranski udeleženeec).

(2) Pravna korist je neposredna, na zakon ali drug predpis oprta osebna korist.

(3) Oseba iz prvega odstavka tega člena ima v postopku enake pravice in dolžnosti kot stranka, če zakon ne določa drugače.

44. člen

Organ mora ves čas med postopkom po uradni dolžnosti skrbeti za to, da so v postopku udeleženi vsi, na katerih pravice ali pravne koristi bi lahko vplivala odločba.

45. člen

(1) Državni tožilec, državni pravobranilec in drugi državni organi, ki so po zakonu upravičeni v upravnem postopku zastopati javne koristi, imajo v mejah takega pooblastila pravice in dolžnosti stranke.

(2) Organi iz prvega odstavka tega člena ne morejo imeti v upravnem postopku večjih pravic, kot jih imajo stranke.

2. Procesna sposobnost in zakoniti zastopnik

46. člen

(1) Stranka, ki je poslovno popolnoma sposobna, lahko sama opravlja dejanje v postopku (procesna sposobnost).

(2) Polnoletna oseba, ki ji je delno omejena poslovna sposobnost, je procesno sposobna v mejah svoje poslovne sposobnosti.

(3) Mladoletnik, ki ni pridobil popolne poslovne sposobnosti, je procesno sposoben v mejah, v katerih mu je priznana poslovna sposobnost.

(4) Tuj državljan, ki ni procesno sposoben po pravu svoje države, je pa procesno sposoben po našem zakonu, lahko sam opravlja procesna dejanja.

47. člen

(1) Stranko, ki nima procesne sposobnosti, zastopa njen zakoniti zastopnik.

(2) Zakoniti zastopnik je določen z zakonom ali z aktom pristojnega organa na podlagi zakona.

(3) Zakoniti zastopnik lahko opravlja v imenu stranke vsa procesna dejanja razen v primerih, ko je s predpisom določeno, da mora imeti za posamezna procesna dejanja posebno dovoljenje.

(4) Organ lahko od osebe, ki nastopa kot zakoniti zastopnik, zahteva, da predloži dokazila, da je strankin zakoniti zastopnik.

(5) Če organ, ki vodi postopek, ugotovi, da zakoniti zastopnik osebe, ki je pod skrbništvom, ne kaže potrebne skrbnosti pri zastopanju, naznani to skrbstvenemu organu.

48. člen

(1) Pravna oseba opravlja dejanja v postopku po zakonitem zastopniku, ki ga določa zakon oziroma splošni akt pravne osebe v skladu z zakonom.

(2) Monokratično voden državni organ opravlja dejanja v postopku po predstojniku oziroma po predstavniku, ki ga določi predstojnik. Kolegijski državni organ opravlja dejanja v postopku po predsedniku oziroma po osebi, ki jo določi sam organ.

(3) Določbe prvega in drugega odstavka tega člena veljajo tudi za organe lokalnih skupnosti.

(4) Osebe iz drugega odstavka 42. člena tega zakona, opravljajo dejanja v postopku po osebi, ki jo določijo, če ni v posebnih predpisih drugače določeno.

49. člen

Organ mora med postopkom ves čas po uradni dolžnosti paziti na to, ali je tisti, ki nastopa kot stranka, lahko stranka v postopku, in ali zastopa procesno nesposobno stranko njen zakoniti zastopnik.

50. člen

(1) Če stranka med postopkom umre (fizična oseba) ali preneha (pravna oseba), se postopek nadaljuje, če gre v postopku za pravico, obveznost ali pravno korist, ki lahko preide na pravne naslednike.

(2) Če postopka ni mogoče nadaljevati, organ ustavi postopek s sklepom. Zoper ta sklep je dovoljena posebna pritožba.

3. Začasni zastopnik

51. člen

(1) Če procesno nesposobna stranka nima zakonitega zastopnika ali je treba opraviti kakšno dejanje zoper osebo, katere prebivališče je neznano in nima pooblaščenca, ji postavi organ, ki vodi postopek, začasnega zastopnika, če to narekuje nujnost zadeve in je treba izvesti postopek. Organ, ki je postavil začasnega zastopnika procesno nesposobni stranki, mora o tem nemudoma obvestiti skrbstveni organ. Če pa je postavil začasnega zastopnika komu, čigar prebivališče je neznano, razglasi svoj sklep na oglasni deski, po potrebi pa tudi na drug primeren način. Sklep se objavi tudi v Uradnem listu Republike Slovenije.

(2) Organ postavi stranki začasnega zastopnika tudi v primeru, ko si koristi stranke in njenega zakonitega zastopnika nasprotujejo in v primeru, ko imata nasprotni stranki nitega zakonitega zastopnika.

(3) Če stranka, ki ni fizična oseba, nima zastopnika, predstavnika, pa tudi ne pooblaščenca, postavi organ, ki vodi postopek, ob pogojih iz prvega odstavka tega člena taki stranki začasnega zastopnika in ji to brez odlašanja sporoči.

(4) V primerih iz prvega, drugega in tretjega odstavka tega člena se postavi začasni zastopnik tudi takrat, kadar je treba opraviti dejanje, ki ga ni mogoče odložiti, stranke oziroma njenega pooblaščenca ali zastopnika pa ni mogoče pravočasno povabiti. To je treba takoj sporočiti stranki, pooblaščenca oziroma zastopniku.

(5) Postavljena oseba mora sprejeti zastopanje. Zastopanje sme odkloniti samo iz razlogov, ki so določeni v posebnih predpisih. Začasni zastopnik sodeluje samo v postopku oziroma pri dejanju, za katerega je postavljen, in le toliko časa, dokler so podani razlogi za to.

(6) Začasni zastopnik ima v postopku oziroma pri dejanjih za katerega je postavljen vse pravice in dolžnosti zakonitega zastopnika.

4. Skupni predstavnik

52. člen

(1) Če ni s posebnim predpisom drugače določeno, lahko dvoje ali več strank skupaj nastopa v isti zadevi. V takem primeru morajo navesti, katera od njih bo nastopila kot njihov skupni predstavnik ali pa postaviti skupnega pooblaščenca.

(2) Če poseben pravni predpis tega ne prepoveduje, lahko organ, ki vodi postopek, naloži s sklepom strankam, ki so udeležene v postopku z istovetnimi zahtevki ali obveznostmi naj v določenem roku navedejo, katera od njih jih bo predstavljal, ali pa da postavijo skupnega pooblaščenca. Če stranke temu sklepu ne ugodijo, jim lahko organ s sklepom določi skupnega predstavnika, ki obdrži to lastnost toliko časa, dokler stranke ne postavijo drugega skupnega predstavnika ali pooblaščenca. Zoper tak sklep imajo stranke pravico posebne pritožbe, ki pa ne zadrži izvršitve.

(3) Tudi tedaj, kadar stranke imajo skupnega predstavnika oziroma pooblaščenca oziroma jim je skupni predstavnik postavljen s sklepom organa, obdrži vsaka stranka pravico samostojno vlagati pritožbo in uporabljati druga pravna sredstva.

(4) Če stranka nastopa v postopku tudi sama, mora procesna dejanja opravljati v rokih, ki tečejo za skupnega predstavnika.

5. Pooblaščenec

53. člen

(1) Stranka oziroma njen zakoniti zastopnik lahko določi pooblaščenca, ki jo zastopa v postopku, razen pri dejanjih, pri katerih mora stranka sama dajati izjave.

(2) Dejanja v postopku, ki jih opravi pooblaščenec v mejah pooblastila, imajo enak pravni učinek, kot če bi jih opravila sama stranka.

(3) Poleg pooblaščenca lahko stranka na obravnavi ali izven nje tudi sama daje izjave, organ pa lahko zahteva izjave od nje same.

(4) Če je stranka navzoča, ko da njen pooblaščenec ustno izjavo, lahko takoj nato spremeni ali prekliče njegovo izjavo. Če se pisni ali ustni izjavi stranke in njenega pooblaščenca, ki se tičeta dejstev, ne ujemata, presodi organ, ki vodi postopek, obe izjavi po 10. členu tega zakona.

54. člen

(1) Pooblaščenec je lahko vsak, kdor je poslovno polnoma sposoben.

(2) Za zastopanje pred organom se lahko pooblasti tudi odvetniška družba. V tem primeru se šteje, da je pooblastilo dano vsem odvetnikom pooblaščenec odvetniške družbe.

(3) Za zastopanje se lahko pooblasti tudi strokovna organizacija, ki je registrirana za opravljanje določene dejavnosti, ki je v neposredni zvezi s pravicami in obveznostmi, ki jih uveljavlja stranka.

(4) Če organ ugotovi, da pooblaščenec, ki ni odvetnik, ni sposoben za zastopanje, opozori stranko na škodljive posledice, ki ji lahko nastanejo.

55. člen

(1) Pooblastilo se lahko da pisno ali ustno na zapisnik.

(2) Če stranka ne zna pisati ali se ne more podpisati, mora biti pooblastilo dano ustno na zapisnik. Če to ni mogoče zaradi bolezni stranke ali drugih utemeljenih razlogov, lahko da pisno pooblastilo, ki ga podpišeta dve priči. Priči podpišeta pisno pooblastilo potem, ko je bilo prebrano stranki in je stranka izjavila, da se z njegovo vsebino strinja.

(3) Če organ dvomi v pristnost pisnega pooblastila, lahko s sklepom odredi, naj stranka ali priči pred organom ali notarjem potrdijo pisno pooblastilo.

(4) Uradna oseba, ki vodi postopek ali opravlja posamezna dejanja v postopku, lahko izjemoma dovoli, da opravi posamezno dejanje v imenu stranke kot njen pooblaščenec brez pooblastila član njene družine ali gospodinjstva, oseba, ki je pri njej zaposlena ali pa kdo drug, če ga pozna in ne dvomi o obstoju in obsegu pooblastila. Če zahteva taka oseba uvedbo postopka ali če da med postopkom izjavo, ki je v nasprotju s prejšnjo izjavo stranke, zahteva uradna oseba od nje, naj predloži v določenem roku naknadno pooblastilo.

(5) Organ lahko dovoli, da opravi procesna dejanja za stranko oseba, ki ni predložila pooblastila, vendar ji naloži, da v določenem roku predloži pooblastilo in izkaže v pooblastilu odobritev že opravljenih dejanj. Do predložitve pooblastila ni dovoljeno izdati odločbe. Če po izteku roka ni predloženo pooblastilo, se opravljena dejanja ne upoštevajo.

(6) Če oseba iz četrtega ali petega odstavka tega člena v roku, ki ga določi organ, ne predloži pooblastila za vloženo zahtevo oziroma za vloženo pritožbo ali izredno pravno sredstvo, organ zavrne takšno vlogo, razen če je dolžan nadaljevati postopek po uradni dolžnosti.

56. člen

(1) Če je pooblastilo v obliki zasebne listine, pa nastane dvom o njegovi pristnosti, se lahko naloži, naj se predloži overjeno pooblastilo ali da pooblastilo ustno na zapisnik.

(2) Pravilnost pooblastila se preizkusi po uradni dolžnosti. V primeru, da ugotovi pomanjkljivosti pooblastila, organ pozove stranko, naj te pomanjkljivosti odpravi. Organ v takšnem primeru ravna po petem in šestem odstavku 55. člena tega zakona.

57. člen

(1) Pooblastilo se lahko da za ves postopek ali samo za posamezna dejanja, lahko pa se tudi časovno omeji. Pooblastilo se lahko da tudi samo za sprejem spisov (vročanje).

(2) Pooblastilo ne preneha, če stranka umre, izgubi procesno sposobnost ali če se zamenja njen zakoniti zastopnik; pravni naslednik stranke oziroma njen novi zakoniti zastopnik pa lahko prekliče prejšnje pooblastilo.

(3) Pooblastilo preneha s prenehanjem pravne osebe, ki ga je dala.

(4) Ob stečajju preneha pooblastilo, ki ga je dal stečajni dolžnik, ko nastopijo posledice začetka stečajnega postopka. Če je pravni osebi potrebno odvrniti škodo, je pooblaščenec, ne glede na prejšnji odstavek, dolžan še en mesec opravljati procesna dejanja.

58. člen

(1) Stranka lahko pooblastilo vsak čas prekliče, pooblaščenec pa se mu lahko ob vsakem času odpove.

(2) Preklic oziroma odpoved pooblastila se mora naznaniti organu pisno ali ustno na zapisnik.

(3) Preklic oziroma odpoved pooblastila velja za nasprotno stranko od trenutka, ko se ji naznani.

(4) Pooblastila ni mogoče odpovedati med dejanjem v postopku.

59. člen

(1) Če je pooblaščenec odvetnik, pa v pooblastilu, ki mu ga je dala stranka, ni omejitev in konkretno določenih procesnih pravic, ima odvetnik pravico opravljati vsa procesna dejanja v postopku o tej upravni stvari, zlasti pa vložiti in umakniti zahtevo ali prošnjo, pripoznati nasprotni zahtevek, skleniti poravnavo, vložiti pritožbo, zahtevati izvršbo, sprejeti od nasprotne stranke plačilo stroškov postopka ter prenesti pooblastilo na drugega odvetnika v celoti ali za posamezna dejanja. O slednjem mora odvetnik nemudoma obvestiti stranko.

(2) Za vložitev izrednih pravnih sredstev mora odvetnik predložiti posebno pooblastilo.

(3) Odvetnika lahko nadomešča odvetniški kandidat, ki je pri njemu zaposlen, ali odvetniški pripravnik, ki dela v njegovi pisarni.

(4) Če stranko v postopku zastopa oseba, ki ni odvetnik in v pooblastilu ni omejitev, lahko pooblaščenec opravlja vsa procesna dejanja, vendar pa mora imeti izrecno pooblastilo za umik zahteve, za sklenitev poravnave, za prenos pooblastila na drugega ter za vložitev izrednih pravnih sredstev.

60. člen

Določbe tega zakona, ki se nanašajo na stranke, veljajo smiselno tudi za njihove zakonite zastopnike,časne zastopnike, predstavnike in pooblaščenca.

61. člen

(1) Stranki je treba dovoliti, da pripelje v stvarih, za katere se zahteva strokovno poznavanje vprašanj v zvezi s predmetom postopka, strokovnjaka, ki ji bo dajal pojasnila in nasvete (strokovni pomočnik). Ta ne zastopa stranke.

(2) Stranka ne sme pripeljati kot strokovnega pomočnika nekoga, ki ni opravilno sposoben.

IV. poglavje JEZIK V POSTOPKU

62. člen

(1) Upravni postopek se vodi v slovenskem jeziku. V tem jeziku se vlagajo vloge, pišejo odločbe, sklepi, zapisnik, uradni zaznamki in druga pisanja ter se opravljajo vsa dejanja v postopku.

(2) Na območjih občin, kjer sta pri organu poleg slovenskega jezika uradna jezika tudi italijanski oziroma madžarski jezik (v nadaljevanju: jezik narodne skupnosti), upravni postopek teče v slovenskem jeziku in jeziku narodne skupnosti, če stranka v tem jeziku vložijo zahtevo, na podlagi katere se postopek začne oziroma, če stranka to zahteva kadarkoli med postopkom.

(3) Če so v postopku udeležene tudi stranke, ki niso zahtevale postopka v jeziku narodne skupnosti na način iz prejšnjega odstavka, postopek teče v slovenskem jeziku in jeziku narodne skupnosti.

(4) Kadar organ na območjih občin, kjer je uradni jezik poleg slovenskega jezika tudi jezik narodne skupnosti, odloči brez poprejšnjega zaslišanja stranke, izda odločbo v slovenskem jeziku in jeziku narodne skupnosti, ustno odločbo pa izda v jeziku, ki ga stranka razume.

(5) Pripadniki italijanske in madžarske narodne skupnosti imajo v postopku pred organi izven območja, na katerem sta uradna jezika tudi italijanski in madžarski jezik, pravico uporabljati svoj jezik.

(6) Če vloga ni vložena v uradnem jeziku, organ ravna tako, kot je predpisano za ravnanje za nepopolno oziroma pomanjkljivo vlogo.

(7) Stranke in drugi udeleženci postopka, ki ne znajo jezika, v katerem teče postopek ali ga ne more uporabljati zaradi invalidnosti, imajo pravico spremljati potek postopka po tolmaču. Organ jih je dolžan o tem poučiti.

V. poglavje

OBČEVANJE ORGANOV IN STRANK

1. Vloge

63. člen

(1) Z vlogami so mišljene zahteve, obrazci, predlogi, prijave, prošnje, pritožbe, ugovori in druga dejanja, s katerimi se posamezniki ali pravne osebe oziroma organizacije obračajo na organe.

(2) Vloga se lahko vložijo v pisni obliki ali ustno. Pisna vloga je vloga, ki je napisana lastnoročno, mehanografsko ali s pomočjo elektronskega medija.

(3) Pisna vloga se praviloma izroči naravnost organu ali pošlje po pošti ali telefaksu. Ustna vloga se vložijo pri organu na zapisnik.

(4) Če ni drugače predpisano, se lahko pošlje vloga tudi po elektronskem mediju, kolikor obstajajo pri organu tehnične možnosti sprejema takšne vloge.

(5) Če ni drugače predpisano, se lahko pošlje vloga tudi brzojavno.

(6) Kratka in nujna sporočila se lahko dajo tudi po telefonu, če je glede na naravo stvari to mogoče.

64. člen

Vloga se izroči organu, ki je pristojen za sprejem; vložijo se lahko vsak delavec med delovnim časom. Za ustne vloge, ki niso vezane na rok ali tudi sicer niso neodložljive, se lahko določi, da se sprejemajo samo ob določenih urah v delovnem času in ob uradnih dneh. Čas vlaganja takih vlog objavi vsak organ v svojih prostorih na vidnem mestu.

65. člen

(1) Organ, ki je pristojen za sprejem vloge oziroma ustnega sporočila, je dolžan sprejeti vlogo, ki se mu izroči, oziroma vzeti ustno sporočilo na zapisnik.

(2) Uradna oseba, ki sprejme vlogo, mora vložniku na njegovo ustno zahtevo potrditi prejem. Za tako potrdilo se ne plača taksa.

(3) Če organ ni pristojen za sprejem pisne vloge oziroma za sprejem ustne vloge na zapisnik, opozori uradna oseba na to vložnika in ga napoti k pristojnemu organu. Če vložnik kljub temu zahteva, da se njegova vloga ali ustno sporočilo sprejme, je uradna oseba dolžna to storiti. Tako vlogo organ s sklepom zavrže zaradi nepristojnosti.

(4) Če dobi organ po pošti, telefaksu, brzojavno ali po elektronskem mediju vlogo, ki je ni pristojen sprejeti, pa ni nobenega dvoma o tem, kateri organ jo je pristojen sprejeti, jo pošlje brez odlašanja pristojnemu organu oziroma sodišču in to sporoči stranki. Če organ, ki je dobil vlogo, ne more ugotoviti, kateri organ je zanj pristojen, izda brez odlašanja sklep, s katerim zavrže vlogo zaradi nepristojnosti, in ga takoj pošlje stranki.

(5) Zoper sklep po tretjem in četrtem odstavku tega člena je dovoljena posebna pritožba.

(6) Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov ravna organ po prvem odstavku 129. člena tega zakona, če ugotovi, da se vloga ne nanaša na upravno stvar.

66. člen

(1) Vloga mora biti razumljiva in mora obsegati vse, kar je treba, da se lahko obravnava. Predvsem mora obsegati: navedbo organa, kateremu se pošilja, zadevo, katere se tiče, zahtevek oziroma predlog, navedbo o tem, kdo je morebitni zastopnik ali pooblaščenec, osebno ime, firmo oziroma ime vlagatelja, prebivališče (naslov) oziroma sedež vložnika oziroma njegovega zastopnika ali pooblaščenca.

(2) Vloga mora vsebovati tudi druge sestavine, ki jih določa zakon ali drug predpis.

(3) Vložnik mora vlogo lastnoročno podpisati, razen če to zaradi oblike vloge ni mogoče. Izjemoma jo lahko podpiše namesto njega njegov zakonec, oče ali mati, sin ali hči ali pa odvetnik, ki je po strankinem pooblastilu vlogo sestavil. Kdor podpiše vložnika, mora na vlogi podpisati svoje ime in pristaviti svoj naslov.

(4) Če vložnik ne zna pisati ali se ne more podpisati, ga podpiše kdo drug, ki zna pisati; ta se mora podpisati tudi sam in pristaviti svoj naslov.

67. člen

(1) Če je vloga nepopolna ali nerazumljiva, je samo zaradi tega ni dovoljeno zavreči. Organ, ki prejme tako vlogo, mora v roku treh dni zahtevati, da se pomanjkljivosti odpravijo in določiti vložniku rok, v katerem jo mora popraviti. Poziv za odpravo pomanjkljivosti se pošlje v pisni obliki, lahko pa se sporoči vložniku tudi po telefonu ali tudi ustno, če pride vložnik k organu. O tem se napravi v spisni uradni zaznamek.

(2) Če stranka pomanjkljivosti odpravi v roku, se šteje, da je vloga vložena takrat, ko je bila vložena vloga, s katero so pomanjkljivosti odpravljene. Če stranka v tem roku pomanjkljivosti ne odpravi, organ s sklepom zavrže vlogo.

(3) Če dobi organ vlogo po elektronskem mediju ali telefonsko sporočilo, pa dvomi, ali je vlogo oziroma sporočilo res poslal tisti, čigar ime je navedeno v vlogi, oziroma ali je dal telefonsko sporočilo res tisti, ki je po telefonu povedal svoje ime, zahteva organ, naj stranka tako prejeta vlogo potrdi s pisno potrditvijo. Če stranka ne ravna tako v določenem ji roku, se šteje, da vloga sploh ni bila vložena.

68. člen

(1) Vloga je vložena pravočasno, če jo pristojni organ prejme, preden izteče rok.

(2) Če se pošlje vloga po pošti priporočeno ali pa brzojavno, se za dan, ko je organ prejel vlogo, šteje dan oddaje na pošto.

(3) Za osebe, ki so v vojaški službi, se za dan, ko je organ prejel vlogo, šteje dan, ko te osebe izročijo vlogo vojaški enoti oziroma poveljstvu. To velja tudi za civilne osebe, ki službujejo v Slovenski vojski, če v kraju kjer službujejo, ni redne pošte.

(4) Za osebe, ki jim je vzeta prostost, se za dan, ko je organ prejel vlogo, šteje dan, ko te osebe izročijo vlogo upravi zavoda, v katerem so.

(5) Če je pristojni organ določil dan za obravnavanje vloge, ki jo mora stranka vložiti, in pozval stranko, naj pošlje vlogo do določenega dne, mora upoštevati vlogo, ki jo je prejel pred začetkom obravnavanja.

(6) Če je sicer pravočasno vložena vloga nepopolna ali nerazumljiva, pa vložnik pomanjkljivosti odpravi v roku, ki ga je določila uradna oseba, se šteje, da je vloga pravočasna.

69. člen

Če obsega vloga več zahtevkov, ki jih je treba ločeno reševati, vzame organ, ki je sprejel vlogo, v reševanje zahtevke, za katere je pristojen, glede drugih pa ravna po tretjem in četrtem odstavku 65. člena tega zakona.

2. Vabila

70. člen

(1) Organ, ki vodi postopek, ima pravico povabiti tistega, čigar navzočnost je v postopku potrebna, če prebiva na njegovem območju. Praviloma ni dovoljeno povabiti koga zato, da se mu vroči odpravek odločbe ali sklepa ali da se mu sporoči nekaj, kar bi se mu lahko sporočilo po pošti ali na drug način, primernejši za tistega, ki mu je treba kaj sporočiti.

(2) Izjemoma se lahko povabi na ustno obravnavo nekdo, ki prebiva izven območja organa, ki vodi postopek, če se s tem postopek pospeši ali olajša oziroma, če je njegova navzočnost nujno potrebna.

(3) Povabiti je treba s pisnim vabilom, če ni s posebnimi predpisi določen drugačen način.

71. člen

(1) V pisnem vabilu je treba navesti ime in sedež organa, ki vabi, ime, priimek in naslov tistega, ki je povabljen, kraj in dan, če je mogoče pa tudi uro prihoda, v kateri zadevi in kot kaj je povabljen (kot stranka, prič, izvedenec itd.), poleg tega pa še, katere pripomočke in dokazila naj prinese. V vabilu mora biti navedeno tudi, ali mora povabljeni priti osebno ali pa lahko pošlje pooblaščenca, ki ga bo zastopal; opozoriti ga je treba tudi na to, da mora v primeru, če se vabilu ne bi mogel odzvati, to sporočiti organu, ki mu je vabilo poslal. Povabljenega je treba prav tako opozoriti na posledice, če se vabilu ne bi odzval ali če ne bi sporočil, da ne more priti.

(2) V vabilu na ustno obravnavo se od stranke lahko zahteva, naj prinese pisna in druga dokazila, lahko pa se stranka opozori tudi na to, da sme pripeljati prič, na katere se namerava sklicevati.

(3) Če dovoljuje narava stvari, se lahko prepusti povabljenemu, da do določenega dne da potrebno pisno izjavo, namesto da bi prišel osebno.

72. člen

(1) Pri vabljenju mora organ gledati na to, da povabi tistega, katerega navzočnost je potrebna, za tak čas, ko bo najmanj oviran pri opravljanju svojega rednega dela.

(2) Nihče ne more biti povabljen, naj pride ponoči, razen če gre za nujne in neodložljive ukrepe.

73. člen

(1) Povabljeni se mora odzvati vabilu.

(2) Če povabljeni zaradi bolezni ali iz kakšnega drugega opravičenega vzroka ne more priti, mora to takoj po

prejemu vabila sporočiti organu, ki mu je vabilo poslal, če nastane vzrok pozneje, pa takoj, ko zanj zve.

(3) Če tisti, ki mu je bilo vabilo v redu vročeno, na vabilo ne pride in izostanka ne opraviči, se lahko privede, poleg tega pa tudi kaznuje z denarno kaznijo do 20.000 tolarjev. Tak ukrep se sme uporabiti samo, če je bilo v vabilu navedeno, da se bo uporabil. Če nastanejo zaradi neopravičenega izostanka povabljenega stroški v postopku, se lahko določi, da jih trpi tisti, ki je izostal. Sklep o privedbi, o kazni ali o plačilu stroškov izda uradna oseba, ki vodi postopek, v soglasju z uradno osebo, ki je pooblaščen za odločanje o stvari, pri zaprosenem organu pa v soglasju z njegovim predstojnikom oziroma z uradno osebo, ki je pooblaščen za odločanje o podobnih stvareh. Zoper tak sklep je dovoljena posebna pritožba.

(4) Če se vabilu ne odzove vojaška oseba ali delavec policije, se obrne organ na predstojnika take osebe z zahtevo, naj jo pripelje, lahko pa jo po tretjem odstavku tega člena tudi kaznuje oziroma ji naloži plačilo stroškov.

3. Zapisnik

74. člen

(1) O ustni obravnavi, o drugih pomembnejših dejanjih v postopku in o pomembnejših ustnih izjavah strank ali drugih oseb v postopku se sestavi zapisnik.

(2) O manj pomembnih dejanjih in izjavah strank in drugih oseb, ki bistveno ne vplivajo na odločitev o stvari, o vodenju postopka kadar ni obravnave, o sporočilih, uradnih zapažanjih, ustnih navodilih in ugotovitvah ter o okoliščinah, ki se tičejo samo notranjega dela organa, pri katerem teče postopek, se praviloma ne sestavi zapisnik, temveč napravi o tem uradna oseba v samem spisu zaznamek z navedbo datuma.

(3) Zapisnika tudi ni treba sestavljati o takih ustnih strankinih zahtevah, o katerih se odloča po skrajšanem postopku, če se jim ugotovi, temveč zadostuje, da se take zahteve na predpisan način evidentirajo.

75. člen

Zapisnik se sestavi tako, da uradna oseba, ki vodi postopek ali opravlja posamezna dejanja, glasno narekuje zapisnikarju, kaj naj zapiše v zapisnik. Če ga piše sama, glasno govori kaj piše, tako da navzoče stranke spremljajo potek nastajanja zapisnika.

76. člen

(1) V zapisnik se vpiše:

- ime in sedež organa, ki opravlja dejanje,
- kraj, dan in ura dejanja in zadeva, v kateri se dejanje opravlja in
- imena uradnih oseb, navzočih strank in njihovih zastopnikov ali pooblaščenecv.

(2) Zapisnik mora obsegati natančno in kratko potek in vsebino v postopku opravljenega dejanja in danih izjav. Pri tem se mora zapisnik omejiti na tisto, kar se tiče same stvari, ki je predmet postopka. V zapisniku se navedejo vse listine, ki so bile v kakršenkoli namen uporabljene na ustni obravnavi. Če je treba, se te listine priložijo zapisniku.

(3) Izjave strank, prič, izvedencev in drugih udeležencev v postopku, ki so pomembne za odločitev, se zapišejo v zapisnik čim natančneje, če je treba, pa tudi dobesedno. V zapisnik se vpišejo tudi vsi sklepi, ki se izdajo med dejanjem.

(4) Če se opravi kakšno zaslišanje po tolmaču, se navede, v katerem jeziku je zaslišani govoril in kdo je bil tolmač.

(5) Zapisnik se piše med opravljanjem uradnega dejanja. Če se dejanje ne more končati isti dan, se vsak dan posebej vpiše v isti zapisnik tisto, kar je bilo tisti dan napravljeno in to podpiše.

(6) Če se dejanje, o katerem se piše zapisnik, ne more opraviti zdržema, se v zapisniku navede, da je bilo prekinjeno.

(7) Če se med dejanjem napravijo ali preskrbijo načrti, skice, risbe, fotografije in temu podobno, se overijo in priložijo zapisniku.

(8) Če narava upravne zadeve zahteva, se zapisnik v določenih stvareh lahko piše tudi v obliki knjige ali kakšne drugačne evidence. Zapisnik se izda najkasneje v osmih dneh po opravljenih dejanjih v postopku, s pozivom, da lahko da stranka v določenem roku nanj pripombe.

77. člen

(1) Zapisnik mora biti sestavljen pravilno; v njem se ne sme nič izbrisati. Mesta, ki so bila do sklenitve zapisnika prečrtana, morajo ostati čitljiva; overi jih s svojim podpisom uradna oseba, ki vodi dejanje postopka.

(2) V že podpisanim zapisniku se ne sme nič dodati in ne spremeniti. Dopolnitev že sklenjenega zapisnika se zapiše v dodatku.

78. člen

(1) Preden se zapisnik sklene, se prebere strankam, zaslišanim in ostalim udeležencem pri dejanju postopka, če želijo, pa si ga same preberejo. Udeleženci imajo tudi pravico pregledati zapisnik in dati svoje pripombe. Na koncu zapisnika se navede, da je bil zapisnik prebran in da ni bilo nobenih pripomb; če pa je bilo kaj pripomb, se na kratko zapiše njihova vsebina. Nato podpiše zapisnik tisti, ki je sodeloval pri dejanju, na koncu pa ga overi uradna oseba, ki je dejanje vodila, in morebitni zapisnikar.

(2) Če obsega zapisnik zaslišanje več oseb, se podpiše vsaka od njih pod tistim delom zapisnika, kjer je zapisana njena izjava.

(3) Če se opravi soočenje, podpišejo ta del zapisnika soočenci.

(4) Če ima zapisnik več listov, se ti označijo z zaporednimi številkami, vsak list pa overi na koncu s svojim podpisom uradna oseba, ki vodi dejanje postopka, in podpiše tisti, čigar izjava je zapisana na koncu lista.

(5) Dopolnitve že sklenjenega zapisnika se znova podpišejo in overijo.

(6) Če tisti, ki bi moral podpisati zapisnik, ne zna ali ne more pisati, ga podpiše nekdo, ki zna pisati, in se tudi sam podpiše. Tega ne more storiti uradna oseba, ki vodi dejanje postopka, in tudi ne zapisnikar.

(7) Če kdo noče podpisati zapisnika ali odide, preden je zapisnik sklenjen, se to vpiše v zapisnik in navede, zakaj ga ni hotel podpisati.

79. člen

(1) Zapisnik se lahko narekuje v elektronski nosilec zvoka. V tem primeru uradna oseba, ki vodi postopek, ob koncu dejanja pozove udeležence, da v elektronski nosilec zvoka izjavijo, da so z vsebino zapisnika seznanjene in ali se z njo strinjajo oziroma ali imajo kakšne pripombe.

(2) Pisni odpravek se najkasneje v osmih dneh po opravi dejanja pošlje osebam, udeleženi pri dejanju, s pozivom, naj ga podpišejo ali podajo nanj svoje pripombe. Če v osmih dneh ne odgovorijo na poziv, se šteje, da na zapisnik nimajo pripomb. Na to jih je potrebno v pozivu posebej opozoriti.

80. člen

(1) Zapisnik, ki je sestavljen v skladu z določbami tega zakona, je javna listina. Zapisnik je dokaz o poteku in vsebini dejanja postopka in danih izjav, razen tistih delov zapisnika, h katerim je zaslišanec dal pripombo, da niso pravilno sestavljeni.

(2) Dovoljeno je dokazovati nepravilnost zapisnika.

81. člen

(1) Kadar odloča v upravnem postopku kolegijski organ, se sestavi o posvetovanju in glasovanju poseben zapisnik. Če je v pritožbenem postopku odločba soglasna, zapisnik o posvetovanju in glasovanju ni potreben, temveč zadoštuje, da se napravi o tem samo zaznamek v spisu.

(2) V zapisnik o posvetovanju in glasovanju se poleg podatkov o osebni sestavi kolegijskega organa vpišejo zadeva, za katero gre, in kratka vsebina tistega, kar je bilo sklenjeno, poleg tega pa tudi morebitna posebna mnenja. Ta zapisnik podpišeta predsedujoči in zapisnikar.

(3) Kadar odloča v upravnem postopku državni zbor, vlada ali občinski svet, se piše zapisnik o posvetovanju in glasovanju po poslovniku tega organa.

4. Pregled spisov in obvestila o poteku postopka

82. člen

(1) Stranke imajo pravico pregledovati spise zadeve in na svoje stroške prepisati ali preslikati potrebne spise. Pregledovanje, prepisovanje in preslikovanje spisov nadzoruje določena uradna oseba.

(2) Pravico iz prejšnjega odstavka ima tudi vsakdo drug, ki verjetno izkaže, da ima od tega pravno korist.

(3) Pregled in prepis spisov se lahko zahteva tudi ustno. Od osebe iz prejšnjega odstavka sme organ zahtevati, naj pisno ali ustno na zapisnik obrazloži svojo pravno korist.

(4) Če se v postopku uporabljajo podatki iz računalniških evidenc in drugi računalniški podatki in zapisi, se ti štejejo za del spisa.

(5) Ne morejo se pregledovati in ne prepisovati: zapisnik o posvetovanju in glasovanju, uradna poročila in osnutki odločb. Prav tako se ne smejo pregledovati in prepisovati spisi, ki veljajo za zaupne, če bi se s tem lahko onemogočil namen postopka ali, če je to v nasprotju z javno koristjo ali z opravičeno koristjo kakšne stranke ali koga drugega.

(6) Stranka in vsakdo drug, ki verjetno izkaže svojo pravno korist v zadevi, ter prizadeti državni organi imajo pravico zahtevati obvestila o poteku postopka.

(7) Zoper zavrnitev zahtev iz prejšnjih odstavkov je dovoljena posebna pritožba tudi takrat, kadar ni bil izdan pisni sklep. Pritožba se lahko poda takoj.

VI. poglavje
VROČANJE

1. Način vročanja

83. člen

(1) Vročanje vabil, odločb, sklepov in drugih uradnih spisov se opravlja praviloma tako, da se spis izroči tistemu, ki mu je namenjen (v nadaljevanju: naslovnik).

(2) Spisi se vročajo po pošti ali pa jih vroča organ po svoji uradni osebi ali po pravni ali fizični osebi, ki opravlja vročanje spisov kot svojo dejavnost. Tistega, ki mu je treba vročiti spis, je samo izjemoma dovoljeno povabiti zato, da ga prevzame, če to zahteva narava ali pomen spisa, ki ga je treba vročiti.

(3) Spisi se lahko vročajo tudi po elektronski pošti. Postopek vročanja po elektronski pošti, določi Vlada Republike Slovenije z uredbo.

(4) Način vročitve določi organ, čigar spis je treba vročiti.

(5) Ne glede na predpise o poštnih storitvah, se odločbe in sklepi vročajo po določbah tega zakona, če ni s posebnim zakonom drugače določeno.

84. člen

(1) Vroča se samo ob delavnikih, in sicer podnevi.

(2) Organ, čigar spis je treba vročiti, lahko iz razlogov, ki jih določa poseben zakon, ali zaradi nujnih ukrepov v javnem interesu odredi, naj se vročitev opravi tudi na nedeljo ali na praznik Republike Slovenije oziroma drug dela prost dan, če je to neogibno potrebno, pa celo ponoči.

85. člen

(1) Vročitev se praviloma opravi v stanovanju oziroma tam, kjer je naslovnik zaposlen, vročitev odvetniku in notarju pa v njegovi odvetniški oziroma notarski pisarni. Vročitev odvetniku ali notarju se lahko opravi tudi tako, da se spis vroči osebi, ki je zaposlena pri odvetniku oziroma notarju.

(2) Vročitev se lahko opravi tudi izven prostorov, ki so navedeni v prejšnjem odstavku, če je naslovnik pripravljen spis sprejeti; če ni takih prostorov, pa se lahko opravi vročitev taki osebi, kjerkoli se najde.

86. člen

(1) Spis se vroči v roke naslovniku.

(2) Kadar naslovnika ni najti v stanovanju oziroma tam, kjer je zaposlen, se opravi vročitev tako, da se spis izroči kateremu od odraslih članov gospodinjstva oziroma osebi, ki je zaposlena tam, kjer je zaposlen naslovnik, če mu lahko te osebe izročijo spis pravočasno.

(3) Po drugem odstavku tega člena se spis ne sme izročiti osebi, ki je v istem postopku udeležena z nasprotnim interesom kot naslovnik. Na to mora paziti uradna oseba pri odreditvi vročitve.

2. Obvezno osebno vročanje

87. člen

(1) Odločbe in sklepi, s katerimi je določen rok, ki se ne more podaljšati, se morajo vročiti osebno tistemu, kateremu so namenjeni.

(2) O vročitvi, ki je bila opravljena na način, kot je predpisan v prvem odstavku tega člena, je treba obvestiti organ, ki je vročitev odredil, z vročilnico.

(3) Če se vročitev ne da opraviti tako, kot je določeno v prvem odstavku tega člena, pa ni ugotovljeno, da je tisti, ki mu je treba spis vročiti, odsoten, ga izroči vročevalec upravni enoti oziroma drugemu organu, na območju katere ima naslovnik prebivališče; če gre za vročitev po pošti, pa pošti njegovega prebivališča. V poštnem predalčniku, na vratih stanovanja, poslovnega prostora ali delavnice oziroma na drugem primernem mestu pusti vročevalec pisno sporočilo, v katerem navede, kje se spis nahaja in da ga mora naslovnik prevzeti v 15 dneh. Na sporočilu in na samem spisu, ki bi ga bil moral vročiti, navede vročevalec vzrok take vročitve in dan, ko je sporočilo nalepil na vrata oziroma pustil na drugem primernem mestu, ter se podpiše. Poznejša poškodba ali uničenje takega sporočila ne vplivata na veljavnost vročitve.

(4) Vročitev po prejšnjem odstavku tega člena velja za opravljeno z dnem, ko naslovnik prevzame spis. Če spisa ne prevzame v 15 dneh, velja vročitev za opravljeno z dnem preteka tega roka.

(5) Stranka lahko dokazuje odsotnost iz tretjega odstavka tega člena. Če odsotnost dokaže, lahko uveljavlja pravico do vrnitve v prejšnje stanje.

(6) Kdor je odsoten več kot trideset dni mora pri pošti svojega stalnega prebivališča deponirati naslov svojega pooblaščenca za vročitve. V tem primeru vročevalec vroča spise pooblaščenca za vročitve.

3. Posebni primeri vročanja

a) Vročanje zakonitemu zastopniku in pooblaščenca

88. člen

(1) Kadar ima stranka zakonitega zastopnika ali pooblaščenca, se vroča njemu.

(2) Vročitev zakonitemu zastopniku ali pooblaščenca stranke se opravi tako, kot je predpisano v členih 83. do 87. tega zakona.

(3) Če ima več strank skupnega zakonitega zastopnika ali pooblaščenca v isti zadevi, se za vse vroča temu zakonitemu zastopniku oziroma pooblaščenca. Če ima stranka več pooblaščenec, zadostuje, da se vroči samo enemu od njih.

(4) Šteje se, da je spis v redu vročen stranki, kadar je v redu vročen njenemu zakonitemu zastopniku, začasnemu zastopniku ali pooblaščenca.

b) Vročanje pooblaščenca za vročitve

89. člen

(1) Stranka lahko pooblasti določeno osebo, ki naj se ji vročajo vsi spisi zanjo. Če stranka obvesti o tem organ, ki vodi postopek, vroča organ vse spise temu pooblaščenca (pooblaščenec za vročitve).

(2) Pooblaščenec za vročitve mora vsak spis nemudoma poslati stranki.

(3) Če bi se z neposrednim vročanjem stranki, pooblaščenca ali zakonitemu zastopniku zelo zavlačeval postopek, lahko uradna oseba, ki vodi postopek, naloži stranki, naj za posamezno zadevo v določenem roku imenuje pooblaščenca za vročitve na sedežu organa. Če stranka tega ne stori, lahko organ ravna po 51. členu tega zakona.

(4) Kadar je stranka ali njen zakoniti zastopnik v tujini, pa v državi nima pooblaščenca, mu je treba ob vročitvi prvega spisa naložiti, naj v določenem roku imenuje pooblaščenca ali pa pooblaščenca za vročitve in ga opozoriti, da mu bo po uradni dolžnosti postavljen pooblaščenec za vročitve oziroma začasni zastopnik, če v danem roku ne bo sam imenoval pooblaščenca.

(5) Šteje se, da je z vročitvijo spisa pooblaščenca za vročitve opravljena vročitev stranki, ki bi ji bilo treba spis vročiti.

(6) Če pooblaščenec za vročitve ne more spisa izročiti stranki in bi stranka s tem zamudila rok za pritožbo ali za kakšno drugo pravno sredstvo, ima pooblaščenec za vročitve pravico vročiti ustrezno pravno sredstvo.

90. člen

(1) Kadar je več strank skupaj udeleženih v postopku z istovetnimi zahtevki, pa nimajo skupnega pooblaščenca, morajo pri prvem dejanju v postopku naznaniti organu skupnega pooblaščenca za vročitve. Dokler ne naznanijo skupnega pooblaščenca za vročitve, se šteje za takega pooblaščenca tista izmed strank, ki je na prvi skupni vlogi prva podpisana ali navedena. Če se ne more na tak način določiti pooblaščenec, lahko določi uradna oseba, ki vodi postopek, za pooblaščenca katerokoli od teh strank. Če je stranka veliko ali če so iz raznih krajev, lahko naznanijo več takih

pooblaščenec in navedejo, katere od strank bo zastopal posamezen pooblaščenec; to lahko stori tudi sama uradna oseba.

(2) Skupni pooblaščenec za vročitve mora brez odlašanja obvestiti vse stranke o spisu, ki ga je zanje prejel, in jim omogočiti, da ga pregledajo, prepisejo in overijo; spis hrani praviloma pooblaščenec.

(3) V spisu, ki se vroči pooblaščenca za vročitve, morajo biti navedene vse osebe, za katere se vroča.

c) Vročanje državnim organom, organom lokalnih skupnosti in pravnim osebam

91. člen

(1) Državnim organom, organom lokalnih skupnosti in pravnim osebam se vroča tako, da se spis izroči uradni osebi oziroma osebi, ki je določena za sprejemanje spisov, če ni za posamezne primere drugače določeno.

(2) Če kot stranka nastopa naselje ali skupina oseb, ki ni pravna oseba (drugi odstavek 42. člena tega zakona), se jim vroča tako, da se spis izroči osebi, ki so jo ti določili (četrti odstavek 48. člena tega zakona).

(3) Če vročevalec v določenem delovnem času ne najde osebe, ki je določena za sprejemanje spisov, lahko izroči spis katerikoli pri organu oziroma pri pravni osebi zaposleni osebi, ki jo najde v njenih prostorih.

č) Vročanje določenim osebam

92. člen

(1) Osebam v državi, ki uživajo diplomatsko imuniteto, ter osebam in ustanovam v tujini se vročajo spisi po diplomatski poti, če ni v mednarodni pogodbi drugače določeno.

(2) Državljanom Republike Slovenije v tujini se izpiski iz matičnih knjig, spričevala, potrdila in drugi na zahtevo stranke izdani spisi lahko vročajo neposredno. Odločbe se jim vročajo po konzularnih in diplomatskih predstavništvih Republike Slovenije.

(3) Vojaškim osebam se lahko spis vroči tudi tako, da se izroči njihovemu poveljstvu oziroma organu, kjer so zaposleni.

(4) Osebam, zaposlenim v kopenskem, zračnem ali pomorskem prometu se lahko spis vroči tudi tako, da se vroči delodajalcu, kjer so zaposleni.

(5) Vročitev po tretjem in četrtem odstavku je opravljena, ko poveljstvo oziroma organizacija potrdi dan izročitve spisa naslovniku.

93. člen

(1) Osebam, ki jim je vzeta prostost, se vročajo spisi po upravi zavoda, v katerem so.

(2) Vročitev je opravljena, ko uprava zavoda potrdi dan izročitve spisa naslovniku.

d) Vročanje z javnim naznanilom

94. člen

Če gre za večje število oseb, ki organu niso znane, ali ki se ne morejo določiti, se jim spis vroči z javnim naznanilom na oglasni deski organa, ki ga je izdal. Vročitev velja za opravljeno po preteku 15 dni od dneva, ko je bilo naznanilo nabito na oglasno desko, če organ, ki je spis izdal, ne določi daljšega roka. Poleg objave na oglasni deski lahko objavi organ naznanilo tudi v javnih glasilih oziroma drugih sredstvih javnega obveščanja, ali na kakšen drug običajen način.

e) *Odklonitev sprejema*

95. člen

(1) Če oseba, ki bi po tem zakonu spis morala sprejeti, tega brez zakonitega razloga noče storiti, pusti vročevalec spis v stanovanju, kjer taka oseba stanuje, oziroma v prostorih, kjer je zaposlena, ali pa nalepi spis na vrata stanovanja oziroma prostorov, ali ga pusti v predalčniku.

(2) Če se opravi vročitev tako, kot je določeno v prejšnjem odstavku, zapiše vročevalec na vročilnici dan, uro in razlog odklonitve sprejema ter kraj, kjer je spis pustil; šteje se, da je s tem vročitev opravljena.

f) *Sprememba naslova*

96. člen

(1) Če stranka ali njen zakoniti zastopnik ali pooblaščenec za vročitve, ki ga je postavila stranka, med postopkom spremeni svoje stalno ali začasno prebivališče oziroma naslov, ki ga je navedel na vlogi oziroma v pooblastilu, mora o tem takoj obvestiti organ, ki vodi postopek.

(2) Če tega ne storita in vročevalec kljub poizvedovanju ne more zvedeti, kam sta se odselila, odredi organ, ki vodi postopek, naj se vse nadaljnje vročitve v postopku za to stranko opravljajo tako, da se spis pritrudi na oglasno desko tega organa.

(3) Vročitev velja za opravljeno po izteku osmih dni od dneva, ko je bil spis pribit na oglasno desko organa, ki vodi postopek.

4. **Vročilnica**

97. člen

(1) Potrdilo o vročitvi (vročilnico) podpišeta prejemnik in vročevalec. Prejemnik sam z besedami napiše na vročilnici datum prejema.

(2) Če prejemnik ne zna pisati ali se ne more podpisati, napiše vročevalec na vročilnici njegovo ime in datum izročitve, poleg tega pa opombo, zakaj se prejemnik ni podpisal.

(3) Če prejemnik noče podpisati vročilnice, zapiše vročevalec to na vročilnici in z besedami napiše dan izročitve; šteje se, da je s tem vročitev opravljena.

(4) Če se vroči spis kateri od oseb, ki so navedene v drugem odstavku 86. člena tega zakona, navede vročevalec na vročilnici, komu je spis izročil in njegovo razmerje nasproti tistemu, kateremu bi ga bil moral vročiti.

(5) Če se opravi vročitev po tretjem odstavku 87. člena tega zakona, je treba navesti na vročilnici dan sporočitve in dan, ko je bil spis izročen upravni enoti oziroma pošti.

5. **Pomote pri vročanju**

98. člen

(1) Če se zgodi pri vročitvi pomota, se šteje, da je bila vročitev opravljena tisti dan, za katerega se ugotovi, da je oseba, ki ji je bil spis namenjen, ta spis dejansko dobila.

(2) Če se vročilnica izgubi, se vročitev lahko dokazuje tudi z drugimi sredstvi.

VII. poglavje
ROKI IN NAROKI1. **Roki**

99. člen

(1) Za posamezna dejanja v postopku so lahko določeni roki.

(2) Če roki niso določeni z zakonom, podzakonskim predpisom, aktom za izvrševanje javnih pooblastil ali predpisom lokalne skupnosti, jih glede na okoliščine primera določi uradna oseba, ki vodi postopek.

(3) Rok, ki ga je določila uradna oseba, ki vodi postopek, in s predpisi določen rok, ki ga je mogoče podaljšati, se lahko podaljšata na prošnjo, ki jo vloži prizadeta oseba pred iztekom roka, če so podani opravičeni razlogi za podaljšanje.

(4) Zoper sklep o podaljšanju roka ni pritožbe.

100. člen

(1) Roki se računajo po dnevih, mesecih in letih.

(2) Če je rok določen po dnevih, se ne všteje dan vročitve ali sporočitve oziroma dan dogodka, od katerega je treba šteti rok, temveč se vzame za začetek roka prvi naslednji dan. Rok, ki je določen po mesecih oziroma po letih, se konča s pretekom tistega dneva v mesecu oziroma letu, ki se po svoji številki ujema z dnem, ko je bilo komu kaj vročeno ali sporočeno, oziroma z dnem, ko se je zgodil dogodek, od katerega se šteje rok. Če tega dneva v zadnjem mesecu ni, se konča rok zadnji dan v tem mesecu.

(3) Konec roka je lahko označen tudi z določenim kalendarjskim dnem.

101. člen

(1) Začetka in teka rokov ne ovirajo nedelje in prazniki Republike Slovenije ali dela prosti dnevi v Republiki Sloveniji.

(2) Če je zadnji dan roka nedelja ali praznik Republike Slovenije ali dela prost dan v Republiki Sloveniji ali kakšen drug dan, ko se pri organu, pri katerem je treba opraviti dejanje postopka, ne dela, se izteče rok s pretekom prvega naslednjega delavnika.

2. **Naroki**

102. člen

(1) Narok določi organ, če se opravi ustna obravnava.

(2) Organ mora na narok najmanj sedem dni pred njegovim razpisom povabiti stranke in druge osebe, za katere misli da je potrebna njihova navzočnost. Skupaj z vabilom pošlje stranki vlogo, ki je bila razlog za določitev naroka, v vabilu pa navede kraj, prostor in čas naroka. Če je organ začel postopek po uradni dolžnosti, navede v vabilu za narok, kakšno dejanje se bo opravilo na naroku.

(3) Organ opozori povabljeni v vabilu na zakonite posledice neopravičenega izostanka.

(4) Narok se praviloma opravi v poslopju organa, ki vodi postopek, lahko pa po sklepu organa tudi v kakšnem drugem kraju, če to terja ekonomičnost postopka. Zoper tak sklep ni pritožbe.

(5) Organ lahko preloži narok, če je to potrebno za izvedbo dokazov, ali če so za to drugi opravičeni razlogi.

(6) Zoper sklep o dovolitvi oziroma zavrnitvi preložitve ni pritožbe.

VIII. poglavje
VRNITEV V PREJŠNJE STANJE

103. člen

(1) Stranki, ki je iz opravičenih vzrokov zamudila rok ali narok ali kakšno drugo dejanje postopka in ga zaradi tega ne more več opraviti, se na njen predlog dovoli vrnitev v prejšnje stanje.

(2) Stranki, ki ni pravočasno izročila vloge, se na njen predlog dovoli vrnitev v prejšnje stanje tudi tedaj, če je iz nevednosti ali zaradi očitne pomote vlogo pravočasno poslala po pošti, ali jo neposredno izročila nepristojnemu organu.

(3) Vrnitev v prejšnje stanje se dovoli tudi v primeru, če je stranka po očitni pomoti zamudila rok, pa je pristojni organ vlogo vendarle prejel vsaj v treh dneh po izteku roka, če bi stranka zaradi zamude izgubila kakšno pravico.

104. člen

(1) Stranka mora v predlogu za vrnitev v prejšnje stanje navesti okoliščine, zaradi katerih ni mogla pravočasno opraviti zamujenega dejanja, in te okoliščine vsaj verjetno izkazati.

(2) Predlog za vrnitev v prejšnje stanje se ne more opirati na tako okoliščino, ki jo je organ že prej ocenil kot nezadosten vzrok za podaljšanje roka ali za preložitev naroka.

(3) Če se predlaga vrnitev v prejšnje stanje zato, ker je stranka zamudila vložiti kakšno vlogo, mora predlogu priložiti tudi to vlogo.

105. člen

(1) Predlog za vrnitev v prejšnje stanje se poda v osmih dneh od dneva, ko je prenehal vzrok, ki je povzročil zamudo, če je stranka šele pozneje zvedela za zamudo, pa od dneva, ko je za to zvedela.

(2) Po treh mesecih od dneva zamude se ne more več predlagati vrnitev v prejšnje stanje.

(3) V primeru vročanja po tretjem odstavku 87. člena tega zakona se lahko dovoli vrnitev v prejšnje stanje v šestih mesecih, če stranka dokaže, da ni mogla prevzeti spisa, ker je bila v celotnem roku iz prejšnjega odstavka nepretrgano odsotna in brez svoje krivde ni ravnala po šestem odstavku 87. člena.

(4) Če se zamudi rok za predlog za vrnitev v prejšnje stanje, se zaradi zamude tega roka ne more predlagati vrnitev v prejšnje stanje.

106. člen

(1) Predlog za vrnitev v prejšnje stanje se vložijo pri organu, pri katerem bi bilo treba opraviti zamujeno dejanje.

(2) O predlogu odloči s sklepom organ, pri katerem bi bilo treba opraviti zamujeno dejanje.

(3) Prepozen in nedovoljen predlog se zavrže s sklepom.

(4) Stranki z nasprotnimi interesi mora organ dati možnost, da se izjavi o dejstvih in okoliščinah, pomembnih za odločanje o vrnitvi v prejšnje stanje.

(5) Če so dejstva, na katera se opira predlog, splošno znana, lahko odloči pristojni organ o njem brez izjave nasprotne stranke.

107. člen

(1) Zoper sklep, s katerim se dovoli vrnitev v prejšnje stanje, ni pritožbe, razen če se dovoli vrnitev na predlog, ki je bil prepozen, ali ni bil dovoljen (četrti odstavek 105. člena tega zakona).

(2) Zoper sklep, s katerim se zavrne predlog za vrnitev v prejšnje stanje, je dovoljena posebna pritožba le tedaj, če je izdal sklep organ prve stopnje.

(3) Pritožba ni dovoljena zoper sklep o predlogu za vrnitev v prejšnje stanje, ki ga izda organ, pristojen za odločanje o glavni stvari na drugi stopnji.

108. člen

(1) Predlog za vrnitev v prejšnje stanje ne ustavi postopka, vendar pa organ, ki je pristojen za odločitev o njem, lahko začasno prekine postopek, dokler ne postane sklep o predlogu dokončen.

(2) Če se dovoli vrnitev v prejšnje stanje, se postopek vrne v tisto stanje, v katerem je bil pred zamudo, in se odpravijo vse odločbe in sklepi, ki jih je organ izdal zaradi zamude.

IX. poglavje

VZDRŽEVANJE REDA

109. člen

(1) Uradna oseba, ki vodi dejanje postopka, mora skrbeti za red pri delu in za dostojanstvo organa.

(2) Uradna oseba ima pravico opomniti tiste, ki motijo delo, in odrediti, kar je treba, da se red ohrani.

(3) Tisti, ki so navzoči na ustni obravnavi ali pri kakšnem drugem dejanju postopka, ne smejo imeti pri sebi orožja ali nevarnega orodja.

110. člen

(1) Stranka, ki kljub opominu moti delo, ali zagreši pri dejanju postopka kakšno nedostojnost, sme biti odstranjena, če je bila poprej opomnjena, da bo odstranjena, in opozorjena na pravne posledice takega ukrepa. Odstranitev zaradi motenja reda ali zaradi nedostojnosti odredi uradna oseba, ki vodi dejanje postopka. Drugi udeleženci so z naroka lahko odstranjeni brez poprejšnjega opomina in opozorila na posledice.

(2) Če je po prejšnjem odstavku tega člena odstranjena stranka, ki nima pooblaščenca, ali če je odstranjen pooblaščenec, čigar pooblastitelj ni navzoč, zahteva uradna oseba, ki vodi dejanje postopka, od odstranjenega, naj imenuje pooblaščenca. Če ta tega ne stori, lahko uradna oseba odloži dejanje na stroške tistega, ki ni hotel imenovati svoje pooblaščenca, lahko pa mu tudi sama postavi pooblaščenca. Tak pooblaščenec sme zastopati stranko samo pri tistem dejanju, od katerega je bila stranka odstranjena.

111. člen

(1) Kdor pri dejanju postopka huje prekrši red ali zagreši večjo nedostojnost, se lahko poleg odstranitve kaznuje tudi z denarno kaznijo do 50.000 tolarjev.

(2) Kazen iz prejšnjega odstavka ne izključuje kazenske ali disciplinske odgovornosti.

(3) Organ lahko kaznuje z denarno kaznijo do 50.000 tolarjev tudi tistega, ki v vlogi žali organ, uradno osebo, nasprotno stranko ali druge udeležence v postopku.

112. člen

(1) Denarno kazen za dejanje iz prvega odstavka 111. člena tega zakona lahko izreče uradna oseba, ki vodi dejanje postopka, za dejanja iz tretjega odstavka 111. člena tega zakona pa uradna oseba, ki začne ali nadaljuje postopek po vlogi.

(2) Zoper sklep o kazni je dovoljena posebna pritožba. Pritožba zoper sklep o kazni zaradi motenja reda oziroma odstranitve z naroka ne zadrži izvršitve kazni.

X. poglavje
STROŠKI POSTOPKA

1. Stroški

113. člen

(1) Stroški, ki nastanejo organu ali stranki med postopkom ali zaradi postopka (potni stroški uradnih oseb, izdatki za priče, izvedence, tolmače, ogled, pravno zastopanje, oglase, prihod, izgubo dohodka, strokovno pomoč, odškodnina za škodo, ki nastane pri ogledu ipd.), gredo v breme tistega, na katerega zahtevo se je postopek začel.

(2) Če se je postopek začel po uradni dolžnosti, gredo stroški v breme stranke, če se je postopek končal za stranko neugodno, ali če se v postopku izkaže, da ga je ta povzročila s svojim protipravnim ravnanjem. Če se je postopek končal za stranko ugodno, gredo stroški v breme organa, razen osebnih stroškov stranke (stroški za njen prihod, izgubo časa in zaslužka).

(3) Kadar povzroči kakšen udeleženec stroške v postopku po svoji krivdi ali iz nagajivosti, jih krije sam, ne glede na določbe prvega in drugega odstavka tega člena.

(4) Poseben zakon ali odlok sveta lokalne skupnosti lahko določi, da stranka v določenih upravnih stvareh ne plačuje vseh ali določenih stroškov postopka.

114. člen

(1) Če je v postopku udeleženih dvoje ali več strank z nasprotnoizobčnimi si interesi, krije stroške stranka, ki je povzročila postopek, pa se je ta končal v njeno škodo. Če je v takem primeru katera od strank deloma zmagala s svojim zahtevkom, trpi del stroškov v sorazmerju s tistim delom svojega zahtevka, s katerim ni zmagala.

(2) Stranke, ki nastopajo v postopku z istovrstnimi zahtevki, trpijo stroške po enakih delih. Če je korist, ki naj bi jo stranke z odločbo pridobile, po obsegu različna, trpijo stroške sorazmerno s to koristjo.

(3) Stranke, ki so v pravni skupnosti, trpijo stroške po enakih delih oziroma sorazmerno svojemu deležu v pravni skupnosti, če je te deleže mogoče določiti.

(4) V drugih primerih, ko trpi stroške več strank, se stroški porazdelijo mednje po enakih delih oziroma v pravičnem razmerju.

(5) Kadar se postopek konča s poravnavo, trpi vsaka stranka svoje stroške postopka, če ni v poravnavi drugače določeno.

(6) Če se postopek ustavi zaradi umika zahteve ali pravnega sredstva, trpi stranka, ki umakne zahtevo ali pravno sredstvo, vse stroške, ki so nastali do ustavitve postopka.

115. člen

(1) Predhodno (pred izdajo odločbe oziroma sklepa, s katerim se odloči o stroških postopka) trpi vsaka stranka stroške, ki ji nastanejo zaradi postopka.

(2) Stroške, ki nastanejo zaradi postopka organu, predhodno trpi stranka, na katere zahtevo se je postopek začel. Če se je postopek začel po uradni dolžnosti, stroške predhodno trpi organ; stranka pa predhodno trpi le tiste stroške, ki so nastali po njeni krivdi ali iz nagajivosti. Stroške, ki nastanejo zaradi zavarovanja dokazov na zahtevo stranke in zaradi izvedbe dokaza z izvedencem na zahtevo stranke (drugi odstavek 189. člena tega zakona) v vsakem primeru predhodno trpi stranka.

(3) Če se začne postopek na zahtevo stranke, pa se da z gotovostjo pričakovati, da bo povzročil posebne izdatke v gotovini (v zvezi z ogledom, dokazovanjem z izvedenci, prihodom prič ipd.), lahko organ, ki vodi postopek, s sklepom

določi, naj stranka založi zanje potreben znesek. Če stranka tega zneska ne založi v določenem roku, lahko organ opusti izvedbo takih dokazov ali ustavi postopek, razen če je nadaljevanje postopka potrebno v javnem interesu.

(4) Določba prejšnjega odstavka se uporablja tudi za zavarovanje dokazov, če se dokaz izvede pred uvedbo postopka.

116. člen

(1) Povrnitev stroškov mora stranka zahtevati do izdaje odločbe, sicer izgubi pravico do povrnitve stroškov. Uradna oseba, ki vodi postopek, mora stranko na to opozoriti.

(2) Če je postopek ustavljen zaradi umika zahteve ali pravnega sredstva, lahko nasprotna stranka, ki je imela s tem stroške, zahteva povrnitev stroškov v osmih dneh od dneva, ko je prejela sklep. V sklepu jo je potrebno na to opozoriti.

117. člen

Stroške postopka v zvezi z izvršbo trpi zavezanec. Če se ti stroški ne morejo izterjati od njega, jih trpi stranka, ki je predlagala izvršbo.

118. člen

(1) V odločbi, s katero se postopek konča, določi organ, ki jo izda, kdo trpi stroške postopka, koliko znašajo ter komu in v katerem roku jih je treba plačati.

(2) Če organ ne odloči o stroških v odločbi, mora v odločbi navesti, da bo izdal o stroških poseben sklep.

(3) Če se postopek konča s sklepom, se o stroških odloči v tem sklepu. Če organ ne odloči o stroških, mora v tem sklepu navesti, da bo odločil o stroških v posebnem sklepu.

(4) Če se pred začetkom postopka izvede zavarovanje dokazov, pa se postopek ne začne v 30 dneh po tem dejanju, odloči o stroških izvedbe dokaza organ s sklepom.

(5) Zoper sklep o stroških postopka je dovoljena posebna pritožba.

119. člen

(1) Priče, izvedenci, tolmači in uradne osebe imajo pravico do povrnitve potnih stroškov in izdatkov v zvezi z bivanjem v kraju; če jim za ta čas ne gre zaslužek, pa tudi še pravico do povrnitve izgubljenega zaslužka. Poleg tega imajo izvedenci in tolmači tudi pravico do posebne nagrade.

(2) Povračilo oziroma nagrado morajo zahtevati priče, izvedenci in tolmači pri zaslišanju, tolmačenju oziroma pri oddaji izvedenskega mnenja, sicer izgubijo to pravico. Uradna oseba, ki vodi postopek, jih mora na to opozoriti.

(3) Znesek povračil ugotovi s posebnim sklepom organ, ki vodi postopek; hkrati določi, kdo jih mora plačati in v katerem roku. Zoper ta sklep je dovoljena posebna pritožba.

120. člen

(1) Povračila stroškov, izdatkov in izgubljenega zaslužka pričam, izvedencem in tolmačem oziroma posebne nagrade izvedencem in tolmačem, način zaračunavanja in izplačevanja teh povračil in nagrad kot tudi nadomestitev stroškov v primeru oprostitve plačila stroškov uredi s svojim predpisom minister, pristojen za upravo.

(2) Glede povračil uradnim osebam veljajo predpisi, ki urejajo nadomestila uradnih oseb v upravi.

121. člen

Stroške postopka za zavarovanje dokazov trpi stranka, ki je predlagala zavarovanje. Ti stroški se kasneje v postopku štejejo kot stroški postopka.

2. Oprostitev plačila stroškov

122. člen

(1) Organ, ki vodi postopek, lahko oprosti stranko plačila vseh stroškov ali dela stroškov, če spozna, da jih ta ne more plačati brez škode za nujno preživljanje same sebe in svoje družine. Sklep o tem izda organ na predlog stranke na podlagi potrčila o njenem premoženjskem stanju; potrčilo izda pristojni davčni organ.

(2) Organ, ki vodi postopek, lahko določi tudi obročno plačilo ali odlog plačila stroškov, če so stroški visoki. Odlog in obročno odplačevanje ne smeta trajati več kot pet let.

(3) Oprostitev plačila stroškov velja za takse, izdatke organa, ki vodi postopek, kot so potni stroški uradnih oseb, izdatki za priče, izvedence, tolmače, ogled, oglase ipd., ter za položitev varščine za stroške.

(4) Stranka lahko prosi za oprostitev plačila stroškov že med postopkom, kadar bi morala v skladu s tem zakonom predhodno trpeti stroške ali založiti znesek za kritje stroškov.

(5) Oprostitev plačila stroškov ne velja za podjetnika posameznika v zvezi z njegovo dejavnostjo in za pravne osebe.

(6) Tuji državljani se oprostijo plačila stroškov samo, če velja vzajemnost. Če nastane dvom o vzajemnosti, da pojasnilo ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve.

(7) Če je stranka oproščena plačila stroškov, krije stroške organ, ki vodi postopek.

123. člen

Organ, ki vodi postopek, lahko med postopkom ali v enem letu po izdaji sklepa o oprostitvi plačila stroškov postopka razveljavi sklep o oprostitvi stroškov, če ugotovi, da razlogi, iz katerih je bila stranka oproščena plačila stroškov, več ne obstajajo.

124. člen

Zoper sklep, s katerim se zavrne zahteva stranke za oprostitev plačila stroškov, in zoper sklep iz 123. člena tega zakona lahko vložijo stranka posebno pritožbo.

DRUGI DEL
POSTOPEK NA PRVI STOPNJI

XI. poglavje

ZAČETEK POSTOPKA IN ZAHTEVKI STRANK**1. Začetek postopka**

125. člen

(1) Upravni postopek se začne pred pristojnim organom po uradni dolžnosti ali na zahtevo stranke.

(2) Določbe tega zakona, ki veljajo za zahtevo, veljajo tudi za prošnjo ali drugo vlogo, ki je po naravi stvari izenačena z zahtevo.

126. člen

(1) Pristojni organ začne postopek po uradni dolžnosti, če tako določa zakon ali na zakonu temelječ predpis in če ugotovi ali zve, da je treba glede na obstoječe dejansko stanje zaradi javne koristi začeti upravni postopek.

(2) Kadar se upravni postopek začne po uradni dolžnosti, mora pristojni organ upoštevati tudi morebitne vloge občanov in organizacij ter opozorila organov.

127. člen

(1) Upravni postopek po uradni dolžnosti se začne, ko opravi pristojni organ v ta namen kakršnokoli dejanje.

(2) Upravni postopek na zahtevo stranke se začne z dnem vložitve zahteve stranke.

128. člen

V stvareh, v katerih je po zakonu ali po naravi stvari za začetek upravnega postopka in za sam postopek potrebna zahteva stranke, sme pristojni organ začeti in voditi postopek samo, če je taka zahteva podana.

129. člen

(1) Organ najprej preizkusi zahtevo in jo s sklepom zavrže:

1. če stvar, na katero se vloga nanaša, ni upravna stvar;

2. če vlagatelj v vlogi ne uveljavlja kakšne svoje pravice ali pravne koristi oziroma, če po tem zakonu ne more biti stranka;

3. če zahteva ni bila vložena v predpisanem roku;

4. če o isti upravni stvari že teče postopek ali je bilo o njej že pravnomočno odločeno, pa je stranka z odločbo pridobila kakšne pravice ali so ji bile naložene kakšne obveznosti. Enako ravna tudi, če je bila izdana zavrnilna odločba in se dejansko ali pravno stanje, na katero se opira zahtevka, ni spremenilo.

(2) Organ lahko zavrže zahtevo tudi kadarkoli med postopkom do izdaje odločbe, če so podani razlogi iz prejšnje-ge odstavka tega člena.

(3) Zoper sklep, s katerim organ zavrže zahtevo, je dovoljena posebna pritožba.

2. Združitev stvari v en postopek

130. člen

(1) Če se pravice ali obveznosti strank opirajo na isto ali podobno dejansko stanje in isto pravno podlago in če je organ, ki vodi postopek, za vse zadeve stvarno pristojen, lahko začne in vodi en sam postopek tudi takrat, kadar gre za pravice in obveznosti več strank.

(2) Ob enakih pogojih lahko uveljavlja ena ali več strank v enem samem postopku tudi več različnih zahtevkov.

(3) O združitvi stvari v en postopek odloči pristojni organ s posebnim sklepom, zoper katerega je dovoljena pritožba.

131. člen

Pristojni organ lahko z javnim naznanilom začne upravni postopek proti večjemu številu oseb, ki mu niso znane, ali jih ni mogoče določiti, ki pa imajo lahko v postopku položaj strank, če gre pri vseh za bistveno enake obveznosti.

132. člen

(1) Če se začne en sam postopek po 130. členu tega zakona, ali če se začne postopek z javnim naznanilom po 131. členu tega zakona, nastopa v postopku vsaka stranka samostojno.

(2) V sklepih, s katerimi se v takem postopku odredijo proti strankam določeni ukrepi, je treba določiti, kateri ukrepi se nanašajo na posamezne stranke, razen če gre za stranke, ki so udeležene v postopku z istovetnimi zahtevki, ali če je z zakonom drugače predpisano.

3. Sprememba zahtevka

133. člen

(1) Ko je postopek začel, lahko stranka do odločbe na prvi stopnji razširi postavljeni zahtevek, ali postavi namesto prejšnjega zahtevka drug zahtevek, ne glede na to, ali ima razširjeni oziroma spremenjeni zahtevek isto pravno podlago ali ne, če se tak zahtevek opira na bistveno enako dejansko stanje in če je organ za njegovo reševanje pristojen.

(2) Če je v postopku udeležena stranka z nasprotnim interesom, mora biti o spremembi zahtevka takoj obveščena.

(3) Če organ, ki vodi postopek, ne dovoli razširitve ali spremembe zahtevka, izda o tem sklep. Zoper tak sklep je dovoljena posebna pritožba.

4. Umik zahteve

134. člen

(1) Stranka lahko delno ali v celoti umakne svojo zahtevo vsak čas med postopkom na prvi stopnji do vročitve odločbe, v času, ko teče pritožbeni rok, in med postopkom na drugi stopnji do vročitve odločbe.

(2) Če stranka uveljavlja svoj zahtevek nasproti drugi stranki, lahko umakne zahtevek do ustne obravnave, na ustni obravnavi pa le, če se nasprotna stranka še ni spustila v obravnavanje glavne stvari; če pa se je že spustila v obravnavanje, ga lahko umakne le, če v to privoli nasprotna stranka. Nasprotna stranka se mora o tem izjasniti v osmih dneh. Če se v osmih dneh ne izjasni, se šteje, da je v umik privolila.

135. člen

(1) Če je bil postopek začel na zahtevo stranke, pa stranka umakne svojo zahtevo, izda organ sklep, da se postopek ustavi.

(2) Če je stranka svojo zahtevo umaknila med potekom pritožbenega roka ali po vložitvi pritožbe, se s sklepom o ustavitvi postopka odpravi odločba prve stopnje, s katero je bilo njenemu zahtevku v celoti ali deloma ugodeno.

(3) Če je nadaljevanje postopka potrebno v javnem interesu, ali če to zahteva nasprotna stranka, ga pristojni organ nadaljuje.

(4) Če se je postopek začel po uradni dolžnosti, ga organ lahko ustavi. Če pa bi se postopek v isti stvari lahko začel tudi na zahtevo stranke, se postopek nadaljuje, kadar stranka to zahteva.

(5) Zoper sklep, s katerim se ustavi postopek, je dovoljena posebna pritožba.

136. člen

(1) Stranka umakne svojo zahtevo z izjavo; izjavo da organu, ki vodi postopek. Dokler ta organ ne izda sklepa o ustavitvi postopka in ga ne vroči stranki, lahko stranka preklicje umik.

(2) Posamezno dejanje ali opustitev stranke je mogoče šteti za umik zahteve samo, če je to z zakonom določeno.

5. Poravnava

137. člen

(1) Če je v postopku udeleženih dvoje ali več strank z nasprotujočimi si interesi, si mora uradna oseba, ki vodi postopek, med postopkom ves čas prizadevati, da se stranke poravnajo, bodisi v celoti ali pa vsaj glede posameznih spornih točk.

(2) Poravnava mora biti vselej jasna in določna in ne sme biti v škodo javni koristi, javni morali ali pravni koristi drugih. Uradna oseba, ki vodi postopek, mora paziti na to po uradni dolžnosti. Če se ugotovi, da bi bila poravnava v škodo javni koristi, javni morali ali pravni koristi drugih, organ, ki vodi postopek, ne privoli v sklenitev poravnave in izda o tem poseben sklep.

(3) Poravnava se vpiše v zapisnik. Poravnava je sklenjena, ko stranke preberejo zapisnik o poravnavi in ga podpišejo. Strankam se da na njihovo zahtevo overjen prepis zapisnika.

(4) Poravnava ima moč izvršljive odločbe, izdane v upravnem postopku.

(5) Organ, pred katerim je bila sklenjena poravnava, izda sklep, s katerim po potrebi v celoti ali deloma ustavi postopek.

(6) Če sklep o ustavitvi oziroma o nadaljevanju postopka ni v skladu s sklenjeno poravnavo, je zoper njega dovoljena posebna pritožba.

(7) Če je poravnava vključena v odločbo, zoper del, ki se nanaša na poravnavo, ni dovoljena pritožba.

XII. poglavje

POSTOPEK DO IZDAJE ODLOČBE

A) SPLOŠNA NAČELA

1. Skupne določbe

138. člen

(1) Pred izdajo odločbe je treba ugotoviti vsa dejstva in okoliščine, ki so za odločitev pomembne, in strankam omogočiti, da uveljavijo in zavarujejo svoje pravice in pravne koristi.

(2) To se lahko opravi v skrajšanem postopku ali pa v posebnem ugotovitvenem postopku.

139. člen

(1) Uradna oseba, ki vodi postopek, lahko med postopkom ves čas ugotavlja dejansko stanje in izvaja dokaze o vseh dejstvih, pomembnih za izdajo odločbe, tudi o tistih, ki v postopku še niso bila navedena.

(2) Uradna oseba, ki vodi postopek, odredi po uradni dolžnosti izvedbo vsakega dokaza, če spozna, da je to potrebno za razjasnitev stvari.

(3) Uradna oseba, ki vodi postopek, si preskrbi po uradni dolžnosti podatke o dejstvih, o katerih vodi uradno evidenco organ, ki je pristojen za odločanje. Enako ravna uradna oseba glede dejstev, o katerih vodi uradno evidenco kakšen drug državni organ oziroma organ lokalne skupnosti ali nosilec javnega pooblastila.

140. člen

(1) Dejansko stanje, na katero opira svoj zahtevek, mora stranka navesti natančno, po resnici in določno.

(2) Če ne gre za splošno znana dejstva, mora stranka za svoje navedbe predlagati dokaze in jih, če je mogoče, predložiti. Če stranka sama tega ne stori, zahteva to od nje uradna oseba, ki vodi postopek. Od stranke se ne zahteva, naj preskrbi in predloži dokaze, ki jih lahko hitreje in lažje preskrbi organ, ki vodi postopek, in tudi ne, naj predloži taka potrdila, ki jih organi po 180. členu tega zakona niso dolžni izdajati.

(3) Če stranka v določenem roku ne predloži dokazov, organ samo zaradi tega ne sme zavreči zahteve po drugem

odstavku 67. člena tega zakona, temveč mora postopek nadaljevati.

141. člen

(1) Stranka da svojo izjavo praviloma ustno, lahko pa jo da tudi pisno.

(2) Če gre za zelo zahtevno stvar ali če so potrebna obširnejša strokovna pojasnila, lahko uradna oseba, ki vodi postopek, stranki naloži, naj predloži pisno izjavo; za to ji mora določiti zadosten rok. V takem primeru ima tudi stranka pravico zahtevati, naj se ji dovoli podati pisno izjavo.

(3) Če je stranki naloženo ali dovoljeno, da predloži pisno izjavo, se ji zaradi tega ne more vzeti pravica, da poda izjavo tudi ustno.

142. člen

(1) Če zahteva vstop v postopek med postopkom nekdo, ki doslej ni bil stranka, in zahteva, da se mu prizna lastnost stranke, preizkusi uradna oseba, ki vodi postopek, ali ima pravico biti stranka, in izda o tem sklep. Zoper sklep, s katerim se mu lastnost stranke ne prizna, je dovoljena posebna pritožba.

(2) Oseba lahko zahteva vstop v postopek kot stranka kadarkoli med postopkom.

(3) O zahtevi za vstop v postopek se nemudoma obvesti ostale stranke. Vsaka stranka lahko oporeka osebi pravico do vstopa v postopek. Uradna oseba lahko razpiše posebno obravnavo, na kateri se obravnava zahteva za vstop v postopek.

(4) Oseba, ki med postopkom vstopi vanj kot stranka, mora sprejeti postopek v tistem stanju, v katerem je ob njenem vstopu.

(5) Določbe tega člena veljajo tudi za stranske udeležence.

143. člen

Uradna oseba, ki vodi postopek, mora po potrebi opozoriti stranko na njene pravice v postopku in na pravne posledice njenih dejanj ali opustitev v postopku.

2. Skrajšani ugotovitveni postopek

144. člen

(1) Organ lahko po skrajšanem postopku takoj odloči o stvari:

1. če se da dejansko stanje v celoti ugotoviti na podlagi dejstev in dokazov, ki jih je navedla oziroma predložila stranka v svoji zahtevi, ali na podlagi splošno znanih dejstev oziroma dejstev, ki so organu znana;

2. če se da ugotoviti stanje stvari na podlagi uradnih podatkov, ki jih ima organ, in samo za to ni treba posebej zaslišati stranke za zavarovanje njenih pravic oziroma pravnih koristi;

3. če je s predpisom določeno, da se stvar lahko reši na podlagi dejstev ali okoliščin, ki niso popolnoma dokazane ali se z dokazi le posredno dokazujejo, in so dejstva oziroma okoliščine verjetno izkazane, iz vseh okoliščin pa izhaja, da je treba zahtevku stranke ugoditi;

4. če gre za nujne ukrepe v javnem interesu, ki jih ni mogoče odlagati, pa so dejstva, na katera se mora opirati odločba, ugotovljena ali vsaj verjetno izkazana.

(2) Nujni ukrepi po 4. točki prejšnjega odstavka so podani, če obstaja nevarnost za življenje in zdravje ljudi, za javni red in mir, za javno varnost ali za premoženje večje vrednosti.

(3) V primerih iz prvega odstavka tega člena ni potrebno zaslišati stranke.

(4) Odločbe iz 1. in 2. točke prvega odstavka tega člena je dovoljeno izdajati na predpisanem obrazcu.

3. Poseben ugotovitveni postopek

145. člen

(1) Poseben ugotovitveni postopek se izvede v vseh primerih, razen v primerih iz 144. člena tega zakona. Poseben ugotovitveni postopek se izvede za ugotovitev dejstev in okoliščin, ki so pomembne za razjasnitev stvari ali zato, da se da strankam možnost, da uveljavijo in zavarujejo svoje pravice in pravne koristi.

(2) Potek ugotovitvenega postopka določa glede na okoliščine posameznega primera uradna oseba, ki vodi postopek; pri tem se mora držati določb tega zakona in predpisov, ki se nanašajo na stvar, za katero gre.

(3) V mejah iz prejšnjega odstavka tega člena uradna oseba, ki vodi postopek, zlasti: določa, katera dejanja v postopku naj se opravijo in izdaja naloge za njihovo izvršitev; določa, po katerem vrstnem redu naj se opravijo posamezna dejanja in v katerem roku, če roki niso predpisani z zakonom; določa ustne obravnave in zaslišanja in vse, kar je v zvezi s tem potrebno; odloča, katere dokaze je treba izvesti in s katerimi dokazili, ter odloča o vseh predlogih in izjavah udeležencev postopka.

(4) Uradna oseba, ki vodi postopek, odloči, ali naj se posamezna sporna vprašanja obravnavajo in dokazujejo posebej ali skupaj za vso zadevo.

146. člen

(1) Stranka ima pravico udeleževati se ugotovitvenega postopka in za dosego namena, ki ga ima ta postopek, dajati potrebne podatke ter braniti svoje pravice in z zakonom zavarovane koristi.

(2) Stranka sme navajati dejstva, ki utegnejo vplivati na rešitev stvari, in izpodbijati pravilnost navedb, ki se ne ujemajo z njenimi navedbami. Vse do izdaje odločbe ima pravico dopolnjevati in pojasnjevati svoje trditve; če pa stori to po ustni obravnavi, mora opravičiti, zakaj tega ni storila na obravnavi.

(3) Uradna oseba, ki vodi postopek, mora stranki omogočiti:

1. da se izjavi o vseh okoliščinah in dejstvih, ki so bila navedena v ugotovitvenem postopku;

2. da se izjavi o predlogih in ponujenih dokazih;

3. da sodeluje pri izvedbi dokazov;

4. da postavlja vprašanja drugim strankam, pričam in izvedencem in

5. da se seznanj z uspehom dokazovanja ter se o tem izjavi.

(4) Pristojni organ ne sme izdati odločbe, preden ne da stranki možnosti, da se izjavi o dejstvih in okoliščinah, na katere se mora opirati odločba.

4. Predhodno vprašanje in identično dejansko stanje

147. člen

(1) Če organ, ki vodi postopek, naleti na tako vprašanje, da brez njegove rešitve ni mogoče rešiti same stvari, to vprašanje pa je samostojna pravna celota, ki spada v pristojnost sodišča ali kakšnega drugega organa (predhodno vprašanje), ga lahko ob pogojih iz tega zakona organ sam obravnava ali pa prekine postopek, dokler ga ne reši pristojni organ. O prekinitvi postopka izda sklep, zoper katerega je dovoljena posebna pritožba, razen če ga je izdal organ druge stopnje.

(2) Če organ obravnava predhodno vprašanje, ima njegova rešitev pravni učinek samo v stvari, v kateri je bilo vprašanje rešeno.

(3) Če je o predhodnem vprašanju že odločeno s pravnomočnim posamičnim aktom, je organ na ta posamični akt vezan.

148. člen

(1) Organ, ki vodi postopek, mora postopek prekiniti, če se predhodno vprašanje nanaša na obstoj kaznivega dejanja, na obstoj zakonske zveze ali na ugotovitev očitovstva ali če zakon tako določa.

(2) Kadar se tiče predhodno vprašanje kaznivega dejanja, pa ni mogoč kazenski pregon, obravnava organ, ki vodi postopek, tudi to vprašanje.

149. člen

Če gre za vprašanje, ali sta podana kaznivo dejanje in storilčeva kazenska odgovornost, je organ, ki vodi postopek, pri ugotavljanju dejanskega stanja vezan na pravnomočno sodbo kazenskega sodišča, s katero je obtoženec spoznan za krivega.

150. člen

Kadar zaradi predhodnega vprašanja ni treba prekiniti postopka, ga lahko organ, ki vodi postopek, sam obravnava in reši kot sestavni del stvari ter na tej podlagi odloči o sami stvari.

151. člen

(1) Če organ, ki vodi upravni postopek, ne vzame predhodnega vprašanja v obravnavo po 150. členu tega zakona, pa postopek za rešitev predhodnega vprašanja, ki ga je mogoče začeti samo po uradni dolžnosti, pri pristojnem organu še ni začel, zahteva od pristojnega organa, naj o tem vprašanju začne postopek.

(2) V stvari, v kateri se začne postopek za rešitev predhodnega vprašanja na vlogo (zahtevo, tožbo ipd.) stranke, lahko naloži organ, ki vodi upravni postopek, s sklepom eni izmed strank, naj vložil pri pristojnem organu vlogo za začetek postopka za rešitev predhodnega vprašanja; hkrati ji določi rok, v katerem mora to storiti in mu o tem predložiti dokazilo. Pri tem mora organ, ki vodi postopek, opozoriti stranko na posledice, če bi to opustila. Rok za vložitev vloge za začetek postopka za rešitev predhodnega vprašanja začne teči z dnem, ko postane sklep dokončen.

(3) Če stranka v določenem roku ne predloži dokazila, da je pri pristojnem organu vložila vlogo za začetek postopka o predhodnem vprašanju, se šteje, da je stranka, na katere zahtevo je bil postopek začel, to zahtevo umaknila, organ pa s sklepom ustavi postopek. Če je to storila katera koli druga stranka v postopku, organ nadaljuje postopek in sam reši predhodno vprašanje pod pogoji tega zakona.

(4) Zoper sklep po drugem in tretjem odstavku tega člena je dovoljena posebna pritožba.

152. člen

Postopek, ki je bil prekinjen zato, da bi se rešilo predhodno vprašanje pri pristojnem organu oziroma pri sodišču, se nadaljuje, ko postane odločba o tem vprašanju dokončna oziroma pravnomočna.

5. Prekinitev postopka

153. člen

(1) Postopek se prekine s sklepom:

1. če stranka umre in pravica ali obveznost oziroma pravna korist, ki se uveljavlja v postopku lahko preide na pravne naslednike;

2. če stranka izgubi poslovno sposobnost, pa v postopku nima pooblaščenca in se ji ne postavi začasnega zastopnika;

3. če zakoniti zastopnik stranke umre ali izgubi poslovno sposobnost, stranka pa nima pooblaščenca in se ji tudi ne postavi začasnega zastopnika;

4. če so za stranko nastopile pravne posledice uvedbe stečajnega postopka;

5. če organ sklene, da ne bo sam reševal predhodnega vprašanja, oziroma ga po zakonu ne more reševati.

(2) Prekinitev traja, dokler so podani razlogi iz prejšnjega odstavka, in sicer:

1. zaradi razloga iz 1. točke prejšnjega odstavka, dokler v postopek ne vstopi pravni naslednik ali skrbnik za puščine;

2. iz razlogov iz 2. in 3. točke prejšnjega odstavka, dokler stranka nima zakonitega zastopnika;

3. zaradi razloga iz 4. točke prejšnjega odstavka, dokler ne vstopi v postopek kot zastopnik stranke stečajni upravitelj;

4. zaradi razloga iz 5. točke prejšnjega odstavka, dokler predhodno vprašanje ni dokončno oziroma pravnomočno rešeno (152. člen tega zakona).

(3) S prekinitvijo prenehajo teči vsi roki, določeni za procesna dejanja. V času prekinitev ne teče rok za izdajo odločbe iz 222. in 256. člena tega zakona.

(4) Zoper sklep, s katerim se prekine postopek, je dovoljena posebna pritožba, ki pa ne zadrži izvršitve sklepa.

6. Ustna obravnava

154. člen

Uradna oseba, ki vodi postopek, lahko po lastnem preudarku ali na predlog stranke razpiše ustno obravnavo vselej, kadar je to koristno za razjasnitev stvari, mora pa jo razpisati v stvareh, v katerih sta udeleženi dve ali več strank z nasprotnojučimi si interesi, ali kadar je treba opraviti ogled ali pa zaslišati pričel ali izvedence.

155. člen

(1) Ustna obravnava je javna.

(2) Uradna oseba, ki vodi postopek, lahko izključi javnost od celotne ustne obravnave ali od dela obravnave:

1. če to zahtevajo razlogi morale ali javne varnosti;

2. če je podana resna in neposredna nevarnost, da bi bila ustna obravnava ovirana;

3. če je treba obravnavati razmerja v kakšni rodbini;

4. če je treba obravnavati okoliščine, ki pomenijo državno, vojaško, uradno, poslovno, poklicno, znanstveno ali umetniško tajnost.

(3) Izključitev javnosti lahko predlaga tudi prizadeta oseba.

(4) O izključitvi javnosti se izda sklep, ki mora biti obzvožen in objavljen na oglasni deski tega organa.

(5) Pri razglasitvi odločbe javnost ne sme biti izključena.

156. člen

(1) Izključitev javnosti ne velja za stranke, zakonite zastopnike, njihove pooblaščenca in strokovne pomočnike.

(2) Uradna oseba, ki vodi postopek, lahko dovoli, da so pri ustni obravnavi, od katere je javnost izključena, navzoče posamezne uradne osebe ter znanstveni in javni delavci, če ima to pomen za njihovo službo oziroma znanstveno delo. Uradna oseba, ki vodi postopek, opozori take osebe, da morajo varovati kot tajnost, kar zvedo na ustni obravnavi.

157. člen

(1) Organ, ki vodi postopek, mora ukreniti vse potrebno, da se ustna obravnava opravi brez zavlačevanja in, če je mogoče, brez prekinitve in preložitve.

(2) Tistim, ki so povabljeni na ustno obravnavo, je treba pustiti zadosti časa, da se lahko pripravijo za obravnavo in da lahko pravočasno in brez izrednih stroškov pridejo k obravnavi. Povabljenim se pusti praviloma osem dni od vročitve vabila do dneva obravnave.

158. člen

Če je za obravnavanje na ustni obravnavi potrebno, da povabljeni poznajo spise, skice ali druge predmete, jim jih je treba dati na vpogled hkrati z razpisom obravnave, v vabilu na obravnavo pa navesti, kdaj in kje si jih lahko ogledajo.

159. člen

(1) Organ, ki vodi postopek, mora razpis ustne obravnave tudi javno naznaniti, če je nevarnost, da ne bo mogoče pravočasno vročiti posamičnih vabil, če je verjetno, da so prizadete osebe, ki še niso nastopile kot stranke, ali če to narekujejo drugi podobni razlogi.

(2) Javno naznanilo ustne obravnave mora obsegati vse podatke, ki morajo biti navedeni v posamičnem vabilu, poleg tega pa še vabilo, naj pride k obravnavi vsak, kdor misli, da se stvar tiče njegovih pravih koristi. Naznanilo se objavi tako, kot je predpisano v 94. členu tega zakona.

160. člen

Ustna obravnava se opravi praviloma na sedežu organa, ki vodi postopek. Če je potreben ogled v kraju izven njegovega sedeža, se lahko opravi ustna obravnava na kraju ogleda. Organ, ki vodi postopek, lahko določi za ustno obravnavo tudi kakšen drug kraj, kadar je to potrebno, da se občutno zmanjšajo stroški ali da se stvar temeljiteje, hitreje ali enostavneje obravnava.

161. člen

(1) Uradna oseba, ki vodi postopek, mora na začetku ustne obravnave ugotoviti, kdo od povabljenih je navzoč, glede odsotnih pa se prepričati, ali so jim bila vabila pravilno vročena.

(2) Če katera od strank, ki še ni bila zaslišana, ni prišla k obravnavi, pa ni ugotovljeno, da ji je bilo vabilo pravilno vročeno, preloži uradna oseba, ki vodi postopek, obravnavo, razen če je bil razpis ustne obravnave pravočasno javno naznanjen.

(3) Če k ustni obravnavi ne pride stranka, ki je bil na njeno zahtevo začet postopek, čeprav je bila v redu povabljenjena, pa se da iz celotnega stanja stvari domnevati, da je predlog umaknila, organ ustavi postopek. Zoper sklep o tem je dovoljena posebna pritožba. Če se ne more domnevati, da je stranka umaknila predlog, ali če je v javnem interesu potrebno, da se postopek nadaljuje po uradni dolžnosti, opravi uradna oseba glede na okoliščine primera obravnavo brez te stranke ali pa jo preloži.

(4) Če brez opravičenega razloga ne pride stranka, zoper katero je začet postopek, čeprav je bila v redu povabljenjena, lahko uradna oseba, ki vodi postopek, opravi ustno

obrnava tudi brez nje, lahko pa jo na njene stroške tudi preloži, če je to potrebno za pravilno rešitev stvari.

162. člen

(1) Če navzoča stranka, kljub opozorilu na posledice, ne poda med samo obravnavo pripomb k delu na obravnavi, se šteje, da nima pripomb. Če pa poda ta stranka pozneje tako pripombo, jo organ, ki odloča o stvari, vendarle upošteva, kadar utegne pripomba vplivati na rešitev stvari in ni bila podana po obravnavi z namenom, da bi se zavlačeval postopek.

(2) Če k obravnavi ne pride stranka, ki je bila povabljenjena z javnim naznanilom, pa poda pripombe k delu na obravnavi šele po obravnavi, se pripombe upoštevajo ob pogoju iz prvega odstavka tega člena.

163. člen

(1) Na ustni obravnavi je treba pretresti in dognati to, kar je predmet ugotovitvenega postopka.

(2) Če predmeta ni mogoče obravnavati na eni obravnavi, jo uradna oseba, ki vodi postopek, prekine in čimprej določi, kdaj se bo nadaljevala. Za to nadaljevanje ukrene vse, kar je predpisano za razpis ustne obravnave, navzočim pa lahko ustno sporoči te ukrepe in tudi, kdaj in kje se bo obravnava nadaljevala. Pri nadaljevanju ustne obravnave opiše uradna oseba, ki vodi postopek, v glavnih črtah potek dotedanje obravnave.

(3) Za izvedbo pisnih dokazov, ki se predložijo pozneje, ni treba znova razpisati ustne obravnave, pač pa je treba dati stranki možnost, da se izjavi o izvedenih dokazih.

B) DOKAZOVANJE

1. Splošne določbe

164. člen

(1) Dejstva, na podlagi katerih se izda odločba, se ugotovijo z dokazi.

(2) Kot dokaz se uporabi vse, kar je primerno za ugotavljanje stanja stvari in kar ustreza posameznemu primeru, zlasti pa listine, priče, izjave strank, izvedence in ogleda.

165. člen

(1) Ali je treba kakšno dejstvo dokazovati ali ne, odloča uradna oseba, ki vodi postopek, glede na to, ali utegne to dejstvo vplivati na odločitev o stvari. Dokazi se izvedejo praviloma potem, ko se ugotovi, kaj je v dejanskem pogledu sporno ali kaj je treba dokazati.

(2) Dokazovati ni treba dejstev, ki so splošno znana.

(3) Dokazovati tudi ni treba dejstev, katerih obstoj zakon domneva, pač pa je dovoljeno dokazovati, da ne obstajajo, če ni z zakonom drugače določeno.

166. člen

Če je dokazovanje pred organom, ki vodi postopek, neizvedljivo ali pa povezano z nesorazmernimi stroški ali z veliko zamudo, se lahko opravi dokazovanje ali izvedejo posamezni dokazi pred zaprosenim organom.

167. člen

Če določa predpis, da se stvar lahko reši na podlagi dejstev in okoliščin, ki niso popolnoma dokazane ali se z dokazi samo posredno ugotavljajo (dejstva in okoliščine, ki so verjetno izkazane), izvedba dokazov v ta namen ni vezana na določbe tega zakona o izvajanju dokazov.

168. člen

(1) Če organu, ki odloča o stvari, ni znano pravo, ki velja v tuji državi, lahko poizve o tem pri ministrstvu, pristojnemu za pravosodje.

(2) Organ, ki odloča o stvari, lahko zahteva od stranke, naj mu predloži javno listino, izdano od pristojnega tujega organa, s katero se potrjuje, katero pravo velja v tuji državi. Dokazovanje tujega prava proti taki javni listini je dovoljeno, če ni z mednarodno pogodbo drugače določeno.

2. Listine

169. člen

(1) Listina, ki jo v predpisani obliki izda državni organ, organ lokalne skupnosti ali nosilec javnih pooblastil v mejah svoje pristojnosti, dokazuje tisto, kar se v njej potrjuje ali določa (javna lista).

(2) Enako dokazno moč imajo tudi druge listine, ki so po posebnih predpisih izenačene z javnimi listinami.

(3) Kot javna lista se šteje pod pogoji iz prejšnjih dveh odstavkov tudi računalniški zapis.

(4) V postopku dokazovanja je mikrofilmska kopija listine oziroma reprodukcija te kopije izenačena z listino iz prvega odstavka tega člena, če je takšno mikrofilmsko kopijo oziroma reprodukcijo te kopije izdal državni organ, organ lokalne skupnosti ali nosilec javnih pooblastil.

170. člen

Če lahko pravna dejstva (dogodki, pravni posli itd.) vplivajo na spremembo tistega, kar je potrjeno v javni listini, je potrebno za potrebe dokazovanja priskrbeti novo javno listino.

171. člen

(1) Dovoljeno je dokazovati, da so v javni listini oziroma kopiji javne listine dejstva neresnično potrjena ali da je javna lista oziroma kopija javne listine nepravilno sestavljena.

(2) Dovoljeno je dokazovati, da se mikrofilmska kopija oziroma reprodukcija te kopije razlikuje od izvirne listine.

172. člen

Če je na listini kaj prečrtano, zradirano ali kako drugače izbrisano ali pa vstavljeno ali če so na listini kakšne druge zunanje pomanjkljivosti, presodi uradna oseba, ki vodi postopek, glede na vse okoliščine, ali je in koliko je s tem zmanjšana dokazna vrednost listine ali pa nima lista nobene dokazne vrednosti za odločitev o stvari, v kateri teče postopek.

173. člen

(1) Listine, ki so dokaz, predložijo stranke ali pa jih preskrbi organ, ki vodi postopek. Stranka predloži listino v izvorniku, mikrofilmski kopiji listine ali reprodukciji te kopije ali v overjenem prepisu, lahko pa jo priloži tudi v navadnem prepisu ali kot fotokopijo.

(2) Za predloženo listino se šteje tudi sporočilo organu, kje se v računalniški bazi podatkov nahaja računalniški zapis, če je takšna baza organu računalniško dosegljiva.

(3) Če predloži stranka listino v prepisu ali kot fotokopijo, lahko zahteva uradna oseba, ki vodi postopek, naj pokaže izvorno listino, če pa jo predloži v navadnem prepisu, ugotovi uradna oseba, ali se navadni prepis ujema z izvornikom. To ugotovitev potrdi z overitvijo na listini.

174. člen

(1) Uradna oseba, ki vodi postopek, lahko zahteva od stranke, ki se sklicuje na kakšno listino, naj jo predloži, če jo ima ali če jo lahko dobi.

(2) Če je lista pri nasprotni stranki, pa je ta noče prostovoljno predložiti ali pokazati, zahteva od nje uradna oseba, ki vodi postopek, naj jo predloži ali pokaže na obravnavi, da bi se mogle druge stranke o njej izjaviti.

(3) Če stranka, od katere je bilo zahtevano, naj predloži oziroma pokaže listino, tega ne stori, presodi organ, ki vodi postopek, glede na vse okoliščine primera, kakšen vpliv ima to na reševanje stvari.

175. člen

(1) Če je lista, ki naj se uporabi kot dokaz v postopku, pri državnem organu, organu lokalne skupnosti ali pri organizaciji, ki ima javno pooblastilo za odločanje o upravnih stvareh, jo po uradni dolžnosti priskrbi organ, ki vodi postopek.

(2) Stranka lahko listino iz prejšnjega odstavka priskrbi tudi sama.

176. člen

(1) Če je lista pri drugi osebi, pa je ta noče prostovoljno pokazati, ji organ, ki vodi postopek, s sklepom naloži, naj pokaže listino na obravnavi, da bi se mogle stranke o njej izjaviti.

(2) Druga oseba sme zavrniti pokaz listine iz enakih razlogov kot pričanje ali iz drugih utemeljenih razlogov.

(3) Pred izdajo sklepa iz prvega odstavka tega člena mora organ osebi, ki noče pokazati listine, dati možnost da se o tem izjavi. Zoper sklep je dovoljena posebna pritožba.

(4) Zoper drugo osebo, ki brez opravičenega razloga noče pokazati listine, se postopa enako, kot zoper tistega, ki noče pričati. Zoper sklep o tem je dovoljena posebna pritožba.

(5) Stranka, ki se sklicuje na listino, ki je pri drugi osebi, mora tej povrniti stroške, ki jih ima v zvezi s pokazom listine.

177. člen

(1) Listini, sestavljeni v tujem jeziku, je treba predložiti tudi overjen prevod, če je to potrebno.

(2) Listine, ki jih izdajo tuji organi in ki veljajo v kraju, kjer so bile izdane, za javne listine, imajo ob pogoju vzajemnosti enako dokazno moč kot domače javne listine, če so overjene v skladu s predpisi. Za potrdila pogoj vzajemnosti ne velja.

178. člen

(1) Dejansko stanje se lahko ugotavlja tudi na podlagi podatkov, ki so v računalniških bazah podatkov.

(2) Računalniški podatki iz prejšnjega odstavka se štejejo za del spisa, čeprav se v njem v pisni oziroma listinski obliki ne nahajajo. V zapisnik se vpiše, kje so ti podatki dostopni. Če se v postopku ne vodi zapisnik, se o tem naredi uradni zaznamek.

3. Potrdila

179. člen

(1) Državni organi, organi lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil izdajajo potrdila in druge listine (izpiske, certifikate itd.) o dejstvih, o katerih vodijo uradno evidenco.

(2) Za uradno evidenco se šteje evidenca, ki je bila vzpostavljena na podlagi zakona, podzakonskega predpisa ali splošnega akta, izdanega za izvrševanje javnih pooblastil.

(3) Potrdila in druge listine o dejstvih, o katerih se vodi uradna evidenca, morajo biti v skladu s podatki uradne evidence. Taka potrdila oziroma druge listine veljajo za javne listine.

(4) Potrdilo in druge listine o dejstvih, o katerih se vodi uradna evidenca, se izdajo stranki na ustno zahtevo praviloma istega dne, ko je stranka potrdilo oziroma drugo listino zahtevala, najpozneje pa v 15 dneh, če ni v predpisu, s katerim je bila vzpostavljena uradna evidenca, drugače določeno.

(5) Če organ zavrne zahtevo za izdajo potrdila oziroma druge listine, mora izdati o tem posebno odločbo. Če v 15 oziroma 30 dneh od dneva vložitve zahteve ne izda potrdila oziroma druge listine in če tudi ne izda in ne vroči stranki odločbe o zavrnitvi zahteve, se šteje, da je zahtevo zavrnil.

(6) Če stranka na podlagi dokazov, s katerimi razpolaga, misli, da potrdilo oziroma druga listina, ki ji je bila izdana, ni v skladu s podatki iz uradne evidence, lahko zahteva spremembo potrdila oziroma druge listine. Organ mora izdati posebno odločbo, če zavrne zahtevo stranke za spremembo oziroma za novo potrdilo ali drugo listino. Tudi v tem primeru velja rok 15 dni od dneva, ko je stranka zahtevala novo potrdilo oziroma drugo listino; če organ odločbe ne izda v omenjenem roku, se šteje, da je zahtevo zavrnil.

180. člen

(1) Državni organi in organi lokalne skupnosti izdajajo potrdila in druge listine tudi o dejstvih, o katerih ne vodijo uradne evidence, če zakon tako določa. V tem primeru se dejstva ugotavljajo v postopku, ki je predpisan v tem poglavju.

(2) Potrdilo oziroma druga listina, izdana na način, ki je določen v prejšnjem odstavku, ne veže organa, ki mu je predložena kot dokaz in ki naj odloči o stvari. Ta organ lahko znova ugotavlja dejstva, ki so navedena v potrdilu oziroma drugi listini in se v tem primeru ne šteje, da so potrjena dejstva resnična.

(3) Potrdilo oziroma drugo listino oziroma odločbo o zavrnitvi potrdila je treba stranki izdati in vročiti v 30 dneh od dneva, ko je stranka potrdilo zahtevala. Če se ne ravna tako, se šteje, da je bila zahteva stranke zavrnjena.

4. Priče

181. člen

(1) Priča je lahko vsak, kdor je bil zmožen opaziti dejstvo, o katerem naj priča, in more to svoje opažanje izkazati.

(2) Kdor je udeležen v postopku kot uradna oseba, ne more biti priča.

182. člen

Vsak, kdor je povabljen za pričo, se mora povabilu odzvati in če ni s tem zakonom drugače določeno, tudi pričati.

183. člen

(1) Priča sme odreči pričanje:

1. na posamezna vprašanja, če bi z odgovorom na vprašanje spravila v hudo sramoto, občutno premoženjsko škodo ali pa v kazenski pregon sebe, svojega krvnega sorodnika v ravni vrsti ali v stranski vrsti do vštete tretjega kolena, svojega zakonca, osebo, s katero živi v izvenzakonski skupnosti, ali sorodnika po svaštvu do vštete drugega kolena, četudi je zakonska zveza že prenehala, ali pa svojega skrbnika ali oskrbovanca, posvojitelja ali posvojenca;

2. na posamezna vprašanja, na katera ne bi mogla odgovoriti, ne da bi prekršila dolžnost oziroma pravico varovati poslovno, poklicno, umetniško ali znanstveno tajnost;

3. o tistem, kar ji je stranka zaupala kot svojemu pooblaščenju;

4. o dejstvih, za katera je zvedela kot duhovnik, odvetnik, zdravnik ali pri opravljanju kakšnega drugega poklica ali dejavnosti, če velja dolžnost, da mora ohraniti kot tajnost tisto, kar je zvedela pri opravljanju takega poklica ali dejavnosti.

(2) Priča je lahko odvezana dolžnosti pričanja tudi o posameznih drugih dejstvih, če navede za to tehtne razloge. Če je treba, mora te razloge verjetno izkazati.

(3) Zaradi nevarnosti, da bi imela kakšno premoženjsko škodo, priča ne sme odreči pričanja o pravnih opravilih, pri katerih je bila navzoča kot priča, pisar ali posredovalec, o dejanjih, ki jih je v zvezi s spornim razmerjem opravila kot pravni prednik ali zastopnik katere od strank, ter o vsakem takem dejanju, ki ga je po posebnih predpisih dolžna naznani ali dati o njem izjavo.

(4) Priča ne sme biti zaslišana o določenih stvareh, če bi s tem prekršila dolžnost varovanja uradne, državne ali vojaške tajnosti, dokler je pristojni organ ne odveže te dolžnosti.

184. člen

(1) Priče se zaslišujejo vsaka zase in brez navzočnosti tistih prič, ki bodo zaslišane pozneje.

(2) Zaslišana priča ne sme oditi brez dovoljenja uradne osebe, ki vodi postopek.

(3) Uradna oseba, ki vodi postopek, sme že zaslišano pričo znova zaslišati, priče, katerih izpovedbe se ne ujema, pa soočiti.

(4) Kdor zaradi boleznih ali telesne nezmožnosti na povabilo ne more priti, se zasliši v svojem stanovanju.

185. člen

(1) Pričo je treba najprej opozoriti, da mora govoriti resnico, da ne sme ničesar zamolčati; pri tem jo je treba opozoriti tudi na posledice krive izpovedbe.

(2) Uradna oseba zahteva od priče njene splošne podatke: ime in priimek, poklic, prebivališče, rojstni kraj, starost in zakonski stan. Če je treba, se izpraša priča tudi o okoliščinah, ki se tičejo njene verodostojnosti kot priče v zadevi, za katero gre, zlasti pa o njenem razmerju do strank.

(3) Uradna oseba, ki vodi postopek, pouči pričo, kdaj ji ni potrebno pričati in na katera vprašanja lahko odreče pričanje.

(4) Priči se postavljajo vprašanja o sami zadevi in zahteva od nje, naj pove, kaj ji je o tem znano.

(5) Niso dovoljena taka vprašanja, v katerih je že vsebovano, kako je treba odgovoriti, kakor tudi ne vprašanja, ki izhajajo iz predpostavke, da je priča že povedala nekaj, česar v resnici še ni povedala.

(6) Pričo je treba vselej vprašati, odkod ve to, o čemer pričča.

186. člen

Če priča ne zna jezika, ki se uporablja v postopku, ali ga ne more uporabljati zaradi invalidnosti, se zasliši po tolmaču.

187. člen

(1) Če priča, ki je bila v redu povabljen, ne pride in svojega izostanka ne opraviči, ali če se brez dovoljenja ali opravičenega razloga odstrani s kraja, kjer bi morala biti zaslišana, sme organ, ki vodi postopek, odrediti, da se s silo

privede in da trpi s tem povezane stroške, sme pa jo tudi kaznovati v denarju do 50.000 tolarjev.

(2) Če priča pride, pa brez opravičenega razloga noče pričati, čeprav je bila opozorjena na posledice odklonitve, se lahko kaznuje v denarju do 50.000 tolarjev; če pa niti po tem noče pričati, se lahko vnovič kaznuje do 50.000 tolarjev. Sklep o denarni kazni izda uradna oseba, ki vodi postopek, v soglasju z uradno osebo, ki je pooblaščen za odločanje o stvari, pri zaprošenemu organu pa v soglasju z njegovim predstojnikom oziroma z uradno osebo, ki je pooblaščen za odločanje v podobnih stvareh.

(3) Uradna oseba, ki vodi postopek, lahko odloči, da mora priča povrniti stroške, ki so nastali zato, ker priča ni prišla ali, ker ni hotela pričati.

(4) Če priča pozneje opraviči svoj izostanek, odpravi uradna oseba, ki vodi postopek, sklep o kazni ali o stroških. Če je priča pozneje pripravljena pričati, lahko uradna oseba odpravi sklep o kazni.

(5) Zoper sklep o stroških ali o denarni kazni, izdan po tem členu, je dovoljena posebna pritožba.

5. Izjava stranke

188. člen

(1) Če za ugotovitev nekega dejstva ni dovolj drugih dokazov, se sme vzeti kot dokaz za ugotovitev takega dejstva tudi ustna izjava stranke. Izjava stranke se sme vzeti kot dokaz tudi v malo pomembnih stvareh, če naj bi se neko dejstvo sicer dokazovalo z zaslišanjem priče, ki živi v kraju, oddaljenem od sedeža organa, ali če bi bilo sicer zaradi iskanja drugih dokazov oteženo uveljavljanje pravic stranke.

(2) Verodostojnost izjave stranke se presoja po načelu iz 10. člena tega zakona.

(3) Preden sprejme izjavo, mora uradna oseba, ki vodi postopek, opozoriti stranko na kazensko in materialno odgovornost, če bi dala krivo izjavo.

6. Izvedenci

189. člen

(1) Če je za ugotovitev ali presojo kakšnega dejstva, ki je pomembno za rešitev stvari, potrebno strokovno znanje, s katerim uradna oseba, ki vodi postopek, ne razpolaga, se opravi dokaz z izvedenci.

(2) Dokaz z izvedencem se izvede, če uradna oseba, ki vodi postopek, oceni, da je to potrebno iz razlogov iz prejšnjega odstavka. Dokaz z izvedencem pa se izvede tudi na zahtevo stranke, če je stranka pripravljena založiti znesek za stroške, ki nastanejo v zvezi z izvedbo tega dokaza.

190. člen

(1) Za izvedbo dokaza z izvedenci določi uradna oseba, ki vodi postopek, po uradni dolžnosti ali na predlog stranke enega izvedenca, če sodi, da bo dokazovanje z izvedenci zapleteno, pa tudi dva ali več izvedencev.

(2) Za izvedence se določijo osebe ali organizacije, ki imajo strokovno znanje, ki je potrebno za razjasnitev stanja stvari. Če se za izvedenca postavi organizacija, nastopa v postopku v njenem imenu ena ali več pooblaščenih oseb.

(3) Stranki je treba dati možnost, da se izjavi o tem, kdo naj bo izvedenec. Če gre za nujne ukrepe v javnem interesu, s katerimi ni mogoče odlašati, lahko uradna oseba postavi izvedenca, ne da bi se o tem izjavila stranka.

(4) Za izvedenca ne more biti določen, kdor ne more biti priča.

191. člen

(1) Kdor je določen za izvedenca, je dolžan dati izvid in mnenje.

(2) Izvedenec lahko odreče prevzem te dolžnosti iz enakih razlogov, iz katerih priča lahko odreče pričanje, pa tudi iz drugih utemeljenih razlogov, kot so preobremenjenost z izvedenskim ali drugim delom.

(3) Oprostitev dolžnosti lahko zahteva tudi delodajalec, pri katerem je izvedenec zaposlen.

(4) Določbe tega člena se smiselno uporabljajo tudi za pooblaščen osebe organizacije, ki je določena za izvedenca.

192. člen

(1) Glede izločitve izvedencev se smiselno uporabljajo določbe o izločitvi uradnih oseb.

(2) Stranka lahko zahteva izločitev izvedenca tudi tedaj, če verjetno izkaže okoliščine, ki spravljajo v dvom njegovo strokovno znanje.

(3) O izločitvi izvedenca odloči s sklepom uradna oseba, ki vodi postopek.

(4) Določbe tega člena se smiselno uporabljajo tudi za pooblaščen osebe organizacije, ki je določena za izvedenca.

193. člen

(1) Pred začetkom dokazovanja z izvedenci uradna oseba, ki vodi postopek, izvedencu naroči, o katerih dejstvih naj poda izvid in mnenje ter ga opozori na posledice krive izpovedbe.

(2) V svojem izvidu mora izvedenec natančno navesti vse, kar opazi in dožene. Izvedenec da obrazloženo mnenje, ki mora biti nepristransko in v skladu s pravili znanosti in stroke.

194. člen

(1) Izvedensko delo se opravi na ustni obravnavi, če je to mogoče. V tem primeru izvedenec poda svoj izvid in mnenje ustno.

(2) Če se izvedensko delo opravi izven ustne obravnave, poda izvedenec svoj izvid in mnenje ustno na ustni obravnavi.

(3) Če gre za bolj zahtevno izvedensko delo, uradna oseba, ki vodi postopek, naroči izvedencu, naj pripravi pišen izvid in mnenje. V tem primeru je potrebno vročiti izvid in mnenje strankam pred narokom, na katerem se bosta obravnavala.

(4) Na ustni obravnavi lahko izvedencu, potem ko pove svoj izvid in mnenje, uradna oseba, ki vodi postopek, in stranke postavljajo vprašanja in zahtevajo pojasnila glede izvida in mnenja.

(5) Glede zaslišanja izvedencev se smiselno uporabljajo določbe 185. člena tega zakona.

195. člen

Če je več izvedencev, lahko dajo svoj izvid in mnenje skupno. Če se ne strinjajo, da vsak izmed njih posebej svoj izvid in mnenje.

196. člen

(1) Če izvid in mnenje izvedenca nista jasna ali nista popolna ali se izvidi in mnenja izvedencev bistveno razlikujejo, če mnenje ni zadosti obrazloženo ali če nastane utemeljen dvom o pravilnosti mnenja, pa se te pomanjklivosti ne morejo odpraviti niti s ponovnim zaslišanjem izvedencev, se dokazovanje ponovi z istimi ali drugimi izvedenci; lahko pa se zahteva tudi mnenje kakšnega znanstvenega ali strokovnega zavoda.

(2) Mnenje znanstvenega ali strokovnega zavoda se lahko zahteva tudi tedaj, če se da zaradi zapletenosti primera utemeljeno pričakovati, da se bo tako dobilo bolj pravilno mnenje.

197. člen

(1) Če izvedenec, ki je bil v redu povabljen, ne pride, pa svojega izostanka ne opraviči, če pride, pa noče opraviti izvedenskega dela, ali če ne predloži v danem roku pisnega izvida in mnenja, se lahko kaznuje v denarju do 50.000 tolarjev. Če nastanejo zaradi neopravičenega izostanka izvedenca ali zaradi neopravičene odklonitve izvedenskega dela ali pa zato, ker izvedenec ni predložil pisnega izvida in mnenja, stroški v postopku, se lahko odredi, da jih plača izvedenec.

(2) Sklep o denarni kazni ali o plačilu stroškov izda uradna oseba, ki vodi postopek, v soglasju z uradno osebo, ki je pooblaščenca za odločanje o stvari, pri zaprosenem organu pa v soglasju s predstojnikom organa oziroma z uradno osebo, ki je pooblaščenca za odločanje o podobnih stvareh.

(3) Če izvedenec pozneje opraviči svoj izostanek ali če pozneje opraviči, zakaj ni pravočasno predložil pisnega izvida in mnenja, odpravi uradna oseba, ki vodi postopek, sklep o denarni kazni ali o stroških; če je izvedenec pozneje pripravljen opraviti izvedensko delo, lahko uradna oseba odpravi sklep o denarni kazni.

(4) Zoper sklep o stroških ali o denarni kazni, ki se izda po prvem ali drugem odstavku tega člena, je dovoljena posebna pritožba.

7. Tolmači

198. člen

Za tolmače se smiselno uporabljajo določbe tega zakona, ki veljajo za izvedence.

8. Ogled

199. člen

Ogled se opravi, kadar je za ugotovitev kakšnega dejstva ali za razjasnitev bistvenih okoliščin potrebno, da si stvar neposredno ogleda uradna oseba, ki vodi postopek.

200. člen

(1) Stranke imajo pravico biti navzoče pri ogledu. Kateri druge osebe naj bodo navzoče poleg strank, določa uradna oseba, ki vodi postopek.

(2) Ogled se lahko opravi tudi ob udeležbi izvedencev.

201. člen

(1) Ogled stvari, ki se lahko brez težave prinesejo na kraj, kjer se vodi postopek, se opravi na tem kraju, sicer pa na kraju, kjer je stvar.

(2) Uradna oseba lahko odredi, da se potek izvedbe dokaza z ogledom delno ali v celoti snema. Posnetek se priloži zapisniku.

202. člen

(1) Lastnik ali posestnik stvari, prostorov ali zemljišča, ki naj se ogledajo, v katerih oziroma na katerih so stvari, ki naj se ogledajo, ali čez katere je treba iti, mora dovoliti, da se opravi ogled.

(2) Glede dopustnosti odklonitve ogleda se smiselno uporabijo določbe tega zakona o odklonitvi pričanja.

(3) Zoper lastnika ali posestnika, ki brez opravičenega razloga ne dovoli ogleda, se lahko uporabijo enaki ukrepi kot zoper pričó, ki noče pričati (187. člen tega zakona).

(4) Ogled stanovanja se lahko opravi samo na podlagi odločbe pristojnega sodišča, razen če je ogled njenega stanovanja zahtevala stranka sama.

(5) Morebitno škodo, ki nastane pri ogledu, je potrebno lastniku ali posestniku povrniti. O tem izda organ, ki vodi postopek, poseben sklep. Zoper ta sklep je dovoljena posebna pritožba.

203. člen

Uradna oseba, ki vodi ogled, mora paziti na to, da se ogled ne zlorabi in da se ne prekrši nobena poslovna, policijska, znanstvena ali umetniška tajnost.

9. Zavarovanje dokazov

204. člen

(1) Če je utemeljena bojazen, da se kakšen dokaz pozneje ne bo mogel izvesti ali da bo njegova izvedba pozneje otežkočena, se lahko izvede ta dokaz za zavarovanje kadar koli med postopkom, pa tudi še pred začetkom postopka.

(2) Zavarovanje dokazov se opravi po uradni dolžnosti ali na predlog stranke oziroma tistega, ki ima od tega pravno korist.

(3) V vlogi, s katero se zahteva zavarovanje dokazov, mora predlagatelj navesti dejstva, ki naj se dokažejo, dokaže, ki naj se izvedejo in razloge zaradi katerih misli, da se kasneje dokaz ne bo mogel izvesti ali da bo njegova izvedba težja.

(4) Če je v postopku udeležena ali bo udeležena stranka z nasprotnim interesom, se tej osebi vroči vloga za zavarovanje dokazov. Če nujnost zavarovanja terja takojšnje zavarovanje, se lahko dokazi zavarujejo tudi brez predhodne seznanitve stranke z nasprotnim interesom.

205. člen

(1) Za zavarovanje dokazov med postopkom je pristojen organ, ki vodi postopek.

(2) Za zavarovanje dokazov pred začetkom postopka je pristojen organ, na katerega območju so stvari, ki si jih je treba ogledati, oziroma na katerega območju prebivajo osebe, ki jih je treba zaslišati.

(3) Zavarovanje dokazov je dovoljeno tudi po dokončnosti oziroma pravnomočnosti odločbe, če je to potrebno za postopek z izrednimi pravnimi sredstvi.

206. člen

(1) O zavarovanju dokazov se izda poseben sklep.

(2) Zoper sklep, s katerim se zavrne predlog za zavarovanje dokazov, je dovoljena posebna pritožba, ki pa ne prekine postopka.

XIII. poglavje ODLOČBA

1. Kateri organ izda odločbo

207. člen

(1) Na podlagi dejstev, ugotovljenih v postopku, izda organ, ki je pristojen za odločanje, odločbo o stvari, ki je predmet postopka.

(2) Z odločbo se odloči o vseh zahtevkih stranke, tudi če je postopek začel po uradni dolžnosti.

(3) Kadar odloča o stvari kolegijski organ, sme odločati, če je navzočih več kot polovica njegovih članov, odločbo pa sprejme z večino glasov navzočih članov, če ni z zakonom, podzakonskim predpisom, predpisom lokalne skupnosti, splošnim aktom, izdanim za izvrševanje javnih pooblastil ali na podlagi ustave ali zakona sprejetim poslovníkom določena posebna večina.

208. člen

Če je z zakonom ali z drugim predpisom, ki temelji na zakonu, določeno, da odloča o kakšni stvari dvoje ali več organov, mora vsak od njih odločiti o tej stvari. Ti organi pa se morajo sporazumeti, kateri izmed njih bo izdal odločbo; v odločbi mora biti naveden akt drugega organa.

209. člen

(1) Če je v zakonu ali v predpisu, ki temelji na zakonu, določeno, da odloča en organ v soglasju z drugim organom, sestavi odločbo organ, za katerega je določeno, da jo izda, in jo pošlje s spisi zadeve drugemu organu; ta lahko da soglasje s potrdilom na sami odločbi ali pa s posebnim aktom. V takem primeru je odločba izdana, ko da drugi organ soglasje, šteje pa se za akt organa, ki jo je izdal.

(2) Če narava stvari to terjaja, se lahko zahteva soglasje vnaprej tako, da organ, ki zahteva soglasje, sporoči drugemu organu, kakšen je zahtevek stranke oziroma, če gre za postopek po uradni dolžnosti, kakšno odločbo namerava izdati, ter zahteva, da naj zaproseni organ, upoštevajoč te okoliščine, da svoje soglasje iz prejšnjega odstavka, oziroma ga odkloni.

(3) Organ, ki izda odločbo, mora v svoji odločbi navesti akt, s katerim je drugi organ dal ali odrekel soglasje, oziroma navesti, da drugi organ v predpisanem roku ni niti dal niti odrekel soglasja.

(4) Določba drugega odstavka tega člena velja tudi takrat, kadar je v zakonu predpisano, da odloča en organ, z odobritvijo, potrditvijo, dovoljenjem drugega organa ipd.

(5) Če je z zakonom ali s kakšnim drugim predpisom določeno, da mora pristojni organ pred izdajo odločbe zahtevati mnenje drugega organa, sme izdati odločbo šele potem, ko dobi mnenje.

(6) Organ, čigar soglasje ali mnenje je potrebno za odločbo, mora dati soglasje oziroma mnenje v enem mesecu od dneva, ko je bilo od njega to zahtevano, če ni s posebnimi predpisi določen drugačen rok. Če ta organ v tem roku ne sporoči organu, za katerega je določeno, da izda odločbo, niti da daje niti da odreka soglasje, se šteje, da je soglasje dal; če pa ne da nobenega mnenja, lahko izda pristojni organ odločbo tudi brez mnenja, razen če ni s posebnimi predpisi drugače določeno.

2. Oblika in sestavni deli odločbe

210. člen

(1) Vsaka odločba mora biti označena kot taka. Izjemoma se lahko z zakonom ali s posebnimi predpisi določi, da se lahko da odločbi tudi drugačen naziv.

(2) Odločba se izda pisno. Izjemoma se lahko v primerih, ki jih določa zakon, odloči tudi ustno.

(3) Pisna odločba obsega: uvod, izrek (dispozitiv), obrazložitev, pouk o pravnem sredstvu, ime organa s številko in datumom odločbe, podpis uradne osebe in pečat organa. V primerih, za katere tako določa zakon ali na podlagi zakona izdan predpis, posamezni deli v odločbi niso obvezni. Če se odločba izdelava mehanografsko, lahko ima namesto podpisa in pečata faksimile, če se izdelava računalniško, pa računalniški zapis pečata in podpisa.

(4) Tudi če se odločba ustno razglasi, jo je treba izdati pisno.

(5) Odločbo je treba vročiti stranki v izvorniku ali v overjeni kopiji.

211. člen

(1) Kadar gre za nujne ukrepe v javnem interesu po 4. točki prvega odstavka 144. člena tega zakona, lahko pristojni organ odloči tudi ustno.

(2) Organ, ki po prejšnjem odstavku tega člena ustno odloči, lahko odredi, da se odločba takoj izvrši.

(3) Organ, ki je ustno odločil, mora stranki na njeno zahtevo izdati pisno odločbo, in sicer najpozneje v osmih dneh od dneva, ko je to zahtevala. To zahtevo lahko poda stranka v osmih dneh od ustne odločitve.

212. člen

(1) Uvod odločbe obsega: ime organa, ki odločbo izdaja, predpis o njegovi pristojnosti, ime stranke in njenega morebitnega zakonitega zastopnika ali pooblaščenca ter na kratko označeno zadevo, za katero gre v postopku.

(2) Če izdaja odločbo dvoje ali več organov, ali pa jo izdaja en organ s soglasjem, poprejšnjim soglasjem, dovoljenjem, potrditvijo ipd. ali mnenjem drugega organa, je treba to navesti v uvodu; če pa je o stvari odločil kolegijski organ, je treba v uvodu navesti dan seje, na kateri je bilo o stvari odločeno.

213. člen

(1) V izreku se odloči o predmetu postopka in o vseh zahtevkih strank.

(2) Izrek mora biti kratek in določen; če je potrebno, se lahko razdeli tudi na več točk.

(3) V izreku se lahko odloči tudi o morebitnih stroških postopka; pri tem se določi njihov znesek, kdo jih mora plačati, komu in v katerem roku. Če se v izreku ne odloči o stroških, je treba navesti, da bo izdan o stroških poseben sklep.

(4) Če se z določbo naloži kakšno dejanje, se določi v izreku tudi, v katerem roku ga je treba opraviti.

(5) Kadar je predpisano, da pritožba ne zadrži izvršitve odločbe, mora biti to navedeno v izreku.

214. člen

(1) Obrazložitev odločbe obsega:

1. razložitev zahtevkov strank in njihove navedbe o dejstvih;

2. ugotovljeno dejansko stanje in dokaze, na katere je le-to oprto;

3. razloge, odločilne za presojo posameznih dokazov;

4. navedbo določb predpisov, na katere se opira odločba;

5. razloge, ki glede na ugotovljeno dejansko stanje narekujejo takšno odločbo, in

6. razloge, zaradi katerih ni bilo ugodeno kakšnemu zahtevku strank.

(2) Če pritožba ne zadrži izvršitve odločbe, se je treba tudi v obrazložitvi sklicevati na predpis, ki to določa. V obrazložitvi odločbe morajo biti obrazloženi tudi tisti sklepi, zoper katere ni dovoljena posebna pritožba.

(3) Če je v primeru iz prvega odstavka 209. člena tega zakona organ odrekel soglasje, mora obrazložitev odločbe vsebovati tudi razloge za to. Če razloge vsebuje akt, s katerim je organ odrekel soglasje, je dovolj, da se organ, ki izda odločbo, v obrazložitvi sklicuje na ta akt in ga priloži odločbi.

(4) V enostavnih stvareh, v katerih je udeležena ena sama stranka, in v enostavnih stvareh, v katerih je v postop-

ku udeleženih dvoje ali več strank, pa nobena ne ugovarja postavljenemu zahtevku, in se zahtevku ugotovi, lahko vsebuje obrazložitev odločbe samo kratko razložitev strankinega zahtevka in sklicevanje na pravne predpise, na podlagi katerih je bilo o stvari odločeno. V takih stvareh se lahko izda odločba tudi na predpisanem obrazcu ali računalniškem izpisu.

(5) Če je pristojni organ po zakonu upravičen stvar rešiti po prostem preudarku, mora v obrazložitvi poleg podatkov iz drugega odstavka tega člena navesti ta zakon in razloge, zakaj je tako odločil.

215. člen

(1) S poukom o pravnem sredstvu se stranki sporoči, ali lahko vložijo zoper odločbo pritožbo ali pa začne upravni spor ali kakšen drug postopek pred sodiščem.

(2) Če je zoper odločbo dovoljena pritožba, je treba v pouku navesti, na koga se stranka lahko pritoži, pri kom in v katerem roku vložiti pritožbo in koliko znaša zanjo taksa ter da lahko poda pritožbo tudi na zapisnik pri organu, ki je odločbo izdal. Organ, pri katerem je potrebno vložiti pritožbo, mora biti naveden s polnim imenom in naslovom.

(3) Če je zoper odločbo mogoč upravni spor, je treba v pouku navesti, pri katerem sodišču lahko stranka vložijo tožbo in v katerem roku; če pa lahko začne kakšen drug postopek pred sodiščem, je treba v pouku navesti, na katero sodišče se lahko obrne in v katerem roku.

(4) Če je pouk v odločbi napačen, se lahko ravna stranka po veljavnih predpisih ali po pouku. Če se stranka ravna po napačnem pouku, ne more imeti to zanjo nobenih škodljivih posledic.

(5) Če odločba sploh nima pouka ali če je pouk nepopoln, se stranka lahko ravna po veljavnih predpisih, lahko pa zahteva v osmih dneh od organa, ki je odločbo izdal, naj jo dopolni. V takem primeru teče rok za pritožbo oziroma za sodno tožbo od dneva vročitve dopolnjene odločbe.

(6) Kadar je zoper odločbo dovoljena pritožba, stranka pa je bila napačno poučena, da pritožba ni dovoljena ali da je mogoč zoper odločbo upravni spor, teče rok za pritožbo od dneva vročitve sodnega sklepa, s katerim je bila tožba zavržena kot nedovoljena, če ni stranka že prej vložila pritožbo na pristojni organ.

(7) Kadar zoper odločbo ni dovoljena pritožba, stranka pa je bila napačno poučena, da se zoper odločbo lahko pritoži, in je vložila pritožbo ter zato zamudila rok za upravni spor, ali za drugo sodno varstvo, ji teče ta rok od dneva vročitve odločbe, s katero je bila njena pritožba zavržena, če ni stranka že prej začela upravnega spora.

(8) Pouk o pravnem sredstvu kot poseben sestavni del odločbe sledi za obrazložitvijo.

216. člen

(1) Odločbo podpiše uradna oseba, ki jo izda. Odločbo podpiše tudi uradna oseba, ki je vodila postopek oziroma je pripravila osnutek odločbe.

(2) Odločbo, ki jo izda kolegijski organ, podpiše predsedujoči, če ni v tem zakonu, drugem predpisu ali na podlagi ustave ali zakona izdanem poslovniku drugače določeno.

(3) V primeru izdaje odločbe v primeru računalniškega izpisa ima lahko odločba elektronski podpis.

217. člen

(1) Kadar gre za stvar, ki se tiče večjega števila določenih oseb, se lahko izda za vse skupaj ena sama odločba; osebe morajo biti imenovane v izreku odločbe, v obrazložitvi pa morajo biti za vsako posamezno osebo navedeni razlogi, ki se nanašajo nanjo. Tako odločbo je treba vročiti vsaki od njih, razen v primeru iz 90. člena tega zakona.

(2) Če gre za stvar, ki se tiče večjega števila oseb, ki organu niso znane, se lahko izda za vse skupaj ena sama odločba, ta pa mora vsebovati take podatke, da se da iz njih lahko ugotoviti, na katere osebe se odločba nanaša (na primer: prebivalci ali posestniki na določenem območju ipd.).

218. člen

(1) Kadar se v stvareh manjšega pomena ugotovi strankinemu zahtevku, pa se ne posega v javno korist ali v korist koga drugega, zadostuje, da ima odločba samo izrek v obliki zaznamka na spisu, če so razlogi zanjo očitni.

(2) Taka odločba se praviloma sporoči stranki ustno, lahko pa se izda tudi pisno, če organ tako odloči ali če stranka to zahteva. Pisna odločba se lahko izda na predpisanem obrazcu in praviloma nima obrazložitve, razen če je po naravi stvari obrazložitev potrebna.

3. Delna, dopolnilna in začasna odločba

219. člen

(1) Kadar se lahko odloča o kakšni stvari po delih oziroma po posameznih zahtevkih, pa so samo nekateri od njih zreli za odločitev, in kadar se pokaže za primerno, da se o teh delih oziroma zahtevkih odloči s posebno odločbo, lahko izda pristojni organ odločbo samo o teh delih (delna odločba).

(2) Delna odločba velja glede pravnih sredstev in glede izvršbe za samostojno odločbo.

220. člen

(1) Če pristojni organ ni z odločbo odločil o vseh vprašanih, ki so bila predmet postopka, lahko izda na predlog stranke ali po uradni dolžnosti posebno odločbo o vprašanih, ki v že izdani odločbi niso zajeta (dopolnilna odločba). Če se predlog stranke za dopolnilno odločbo zavrne, je zoper tako odločbo dovoljena posebna pritožba.

(2) Če je bila zadeva že zadosti obravnavana, se lahko izda dopolnilna odločba brez novega ugotovitvenega postopka.

(3) Dopolnilna odločba se šteje glede pravnih sredstev in izvršbe za samostojno odločbo.

(4) Vložitev zahteve za izdajo dopolnilne odločbe ni vezana na rok.

221. člen

(1) Če je glede na okoliščine primera neogibno potrebno, da se pred koncem postopka izda odločba, s katero se začasno uredijo posamezna vprašanja ali razmerja, se izda taka odločba na podlagi podatkov, ki obstajajo takrat, ko se izda. V taki odločbi mora biti izrecno navedeno, da je začasna.

(2) Začasno odločbo na predlog stranke lahko veže pristojni organ na pogoj, da stranka da zavarovanje za škodo, ki utegne nastati nasprotni stranki zaradi izvršitve odločbe, če glavnemu zahtevku predlagatelja ne bi bilo ugodeno.

(3) Z odločbo, ki se izda o glavni stvari po končanem postopku, se razveljavi začasna odločba, ki je bila izdana med postopkom.

(4) Začasna odločba se šteje glede pravnih sredstev in izvršbe za samostojno odločbo.

4. Rok za odločbo

222. člen

(1) Kadar se začne postopek na zahtevo stranke oziroma po uradni dolžnosti, če je to v interesu stranke, pa pred odločitvijo ni potreben poseben ugotovitveni postopek, mo-

ra pristojni organ izdati odločbo in jo vročiti stranki čimprej, najpozneje pa v enem mesecu od dneva, ko je prejel popolno vlogo za začetek postopka, oziroma od dneva, ko je bil začet postopek po uradni dolžnosti, če ni s posebnim predpisom določen krajši rok. V drugih primerih, ko se začne postopek na zahtevo stranke oziroma po uradni dolžnosti, če je to v interesu stranke, mora pristojni organ izdati odločbo in jo vročiti stranki najpozneje v dveh mesecih.

(2) Če stranka vloži vlogo, ki je nepopolna in jo po pozivu dopolni, začne teči rok iz prejšnjega odstavka od dne, ko je organ prejel dopolnitev vloge.

(3) Rok iz prvega odstavka tega člena ne teče v času, ko je postopek prekinjen.

(4) Če pristojni organ, zoper katerega odločbo je dovoljena pritožba, ne izda odločbe in je ne vroči stranki v predpisanem roku, ima stranka pravico do pritožbe, kot da bi bil njen zahtevek zavrnjen.

5. Popravljanje pomot v odločbi

223. člen

(1) Organ, ki je izdal odločbo, oziroma uradna oseba, ki jo je podpisala ali izdala, sme vsak čas popraviti pomote v imenih ali številkah, pisne ali računske pomote ter druge očitne pomote v odločbi ali njenih overjenih prepisih. Popravek odločbe je dopusten tudi v primeru očitne napake glede potrditve pravnomočnosti. Popravek pomote ima pravni učinek od dneva, od katerega ima pravni učinek popravljena odločba. Popravek odločbe, ki je za stranko neugodna, pa učinkuje od dneva vročitve sklepa o popravku odločbe.

(2) O popravi pomote se izdelata poseben sklep. Zaznamek o popravi se zapiše na izvorniku odločbe, če je to mogoče pa tudi na vseh overjenih prepisih, ki so bili vročeni strankam. Zaznamek podpiše uradna oseba, ki je podpisala sklep o popravi.

(3) Zoper sklep, s katerim se že izdana odločba popravi ali s katerim se zavrne predlog za popravo, je dovoljena posebna pritožba.

6. Dokončnost in pravnomočnost odločbe

224. člen

Odločba, ki se ne more več izpodbijati s pritožbo, je dokončna.

225. člen

(1) Odločba, ki se ne more več izpodbijati v upravnem sporu ali v drugem sodnem postopku, pa je stranka z njo pridobila določene pravice oziroma so ji bile z njo naložene kakšne obveznosti, postane pravnomočna.

(2) Če se s pritožbo ali s tožbo izpodbijajo posamezni deli izreka odločbe, lahko postanejo deli izreka odločbe, ki se ne izpodbijajo in niso odvisni od drugih delov izreka odločbe, dokončni in pravnomočni.

(3) Če se odločba izpodbija v upravnem sporu ali drugem sodnem postopku, pa se s sodno odločbo ne odpravi oziroma razveljavi, postane pravnomočna tedaj, ko postane pravnomočna sodna odločba, s katero je bilo odločeno o njeni zakonitosti.

(4) Pravnomočno odločbo je mogoče odpraviti, razveljaviti ali spremeniti samo na podlagi pravnih sredstev, določenih z zakonom.

XIV. poglavje SKLEP

226. člen

(1) S sklepom se odloča o vprašanih, ki se tičejo postopka.

(2) S sklepom se odloča tudi o tistih vprašanih, ki se kot postranska vprašanja pojavijo v zvezi z izvedbo postopka in se o njih ne odloča z odločbo.

227. člen

(1) Sklep izda uradna oseba, ki opravlja dejanje postopka, pri katerem je nastalo vprašanje, ki je predmet sklepa, če ni s tem zakonom ali z drugimi predpisi drugače določeno.

(2) Če se s sklepom naloži kakšno dejanje, se določi tudi rok, v katerem ga je treba opraviti.

(3) Sklep se naznani prizadetim osebam ustno, pisno pa se izda, če ima stranka zoper sklep pravico posebne pritožbe.

228. člen

Če je zoper sklep dovoljena posebna pritožba, mora biti obrazložen in mora vsebovati pouk o pritožbi.

TRETJI DEL PРАВNA SREDSTVA

XV. poglavje PRITOŽBA

1. Pravica pritožbe

229. člen

(1) Zoper odločbo, izdano na prvi stopnji, ima stranka pravico pritožbe. Pritožbo lahko vloži tudi vsaka druga oseba, če odločba posega v njene pravice ali pravne koristi, in sicer v roku, ki je določen za stranko.

(2) Če osebi, ki bi morala biti udeležena kot stranski udeleženec, ni bila vročena odločba, lahko v roku, ki ga ima stranka za vložitev pritožbe, zahteva vročitev odločbe in nato vloži pritožbo v enakem roku, kot je določen za stranko, če iz vseh okoliščin izhaja, da za izdajo odločbe ta oseba ni vedela oziroma iz okoliščin ni mogla sklepati, da je bila odločba izdana. Če pristojni organ ne ugoditi zahtevi za vročitev odločbe, zahtevo s sklepom zavrne. Zoper ta sklep je dovoljena posebna pritožba.

(3) Državni tožilec in državni pravobranilec lahko vložita pritožbo zoper odločbo, s katero je prekršen zakon v korist stranke in v škodo javnih koristi, in sicer v istem roku, kot bi jo lahko vložila stranka.

2. Pristojnost za odločanje o pritožbi

230. člen

(1) Zoper odločbo, ki jo na prvi stopnji izda državni zbor, predstaviški organ lokalne skupnosti ali vlada, ni pritožbe.

(2) Zoper odločbo, ki jo izda na prvi stopnji ministrstvo, je dovoljena pritožba samo takrat, kadar je to z zakonom določeno. Takšen zakon mora določiti tudi, kateri organ je pristojen za odločanje o pritožbi.

231. člen

(1) O pritožbi zoper odločbo, ki jo je izdala na prvi stopnji upravna enota, odloča stvarno pristojno ministrstvo.

(2) Če gre v primeru iz prejšnjega odstavka v odločbi za več upravnih stvari, za katere so stvarno pristojna različna ministrstva, odloča o vsakem delu odločbe stvarno pristojno ministrstvo.

232. člen

O pritožbi zoper odločbo, ki jo je na prvi stopnji izdal nosilec javnega pooblastila, odloča organ, določen z zakonom. Če zakon ne določa, kateri organ je pristojen za odločanje o pritožbi, odloča o njej stvarno pristojno ministrstvo.

233. člen

(1) O pritožbi zoper odločbo, ki jo je na prvi stopnji izdala občinska uprava v upravni stvari iz izvirne pristojnosti občine, in o pritožbi zoper odločbo, ki jo izda nosilec javnih pooblastil na podlagi predpisa sveta lokalne skupnosti, odloča župan.

(2) O pritožbi zoper odločbo, ki jo je na prvi stopnji izdala občinska uprava iz državne prenesene pristojnosti, odloča stvarno pristojno ministrstvo.

234. člen

(1) O pritožbi zoper odločbo, izdano po 208. členu in prvem odstavku 209. člena tega zakona, odloča organ, ki je pristojen za odločanje o pritožbi zoper odločbo organa, ki je odločil (208. člen tega zakona) oziroma izdal odločbo (prvi odstavek 209. člena tega zakona). V delu, ki se nanaša na delo drugega organa, sme organ druge stopnje odločbo samo odpraviti, ne sme pa je nadomestiti s svojo odločbo. Nadomesti jo lahko le v soglasju z organom, ki bi bil pristojen za odločanje o pritožbi zoper odločbo organa, ki je sodeloval pri odločanju oziroma dal soglasje, dovoljenje itd.

(2) Če je organ, ki bi moral po prejšnjem odstavku odločiti o pritožbi, sodeloval pri odločanju na prvi stopnji v skladu z 208. členom in prvim odstavkom 209. člena tega zakona, je pritožba zoper odločbo dopustna, če je z zakonom določen poseben pritožbeni organ.

3. Rok za pritožbo

235. člen

(1) Pritožba se vloži v 15 dneh, če ni z zakonom drugače določeno.

(2) Pritožbeni rok se šteje za vsako osebo in vsak organ, ki se mu odločba vroči, od dneva vročitve odločbe.

(3) Rok za pritožbo zoper odločbo izdano po 211. členu tega zakona teče od dneva, ko je vročena pisna odločba. Če pa stranka pisne odločbe ni zahtevala, ugasne pravica do pritožbe z dnem izteka roka, v katerem se lahko zahteva pisna odločba.

(4) Oseba, ki ji odločba ni bila vročena, čeprav posega v njene pravice oziroma pravne koristi, lahko zahteva vročitev pod pogoji iz drugega odstavka 229. člena tega zakona.

(5) Če se stranka, ki ni bila udeležena v postopku, pritoži tedaj, ko se je pritožbeni rok že iztekel za vse stranke, ki so bile udeležene v postopku, se pritožba obravnava kot predlog za obnovo postopka.

236. člen

(1) Dokler teče rok za pritožbo, se odločba ne more izvršiti. Če je pritožba po predpisih vložena, se odločba ne more izvršiti vse dotlej, dokler se odločba o pritožbi, s katero je bila pritožba zavržena ali zavrjnena ali izpodbijana odločba spremenjena, ne vroči stranki.

(2) Izjemoma se lahko izvrši odločba, zoper katero pritožbeni rok še teče, in odločba, zoper katero je vložena pritožba, če zakon tako določa, če gre za nujne ukrepe v javnem interesu, s katerimi ni mogoče odlašati (4. točka prvega odstavka 144. člena tega zakona) ali če bi zaradi odložitve izvršbe nastala za kakšno stranko nepopravljiva škoda. V zadnjem primeru se od stranke, v katere korist se opravi izvršba, lahko zahteva primerno zavarovanje in to zavarovanje postavi kot pogoj za izvršbo.

4. Razlogi za pritožbo

237. člen

(1) Odločba se lahko izpodbija s pritožbo:

1. če je bil pri izdaji odločbe materialni predpis napačno uporabljen oziroma sploh ni bil uporabljen;

2. če je bilo dejansko stanje ugotovljeno nepopolno ali napačno;

3. če je odločbo izdal nepristojni organ;

4. če so podane kršitve pravil postopka.

(2) Za bistveno kršitev pravil upravnega postopka se v vsakem primeru šteje:

1. če je odločbo izdal stvarno nepristojen organ;

2. če osebi, ki bi morala biti udeležena kot stranka ali stranski udeleženec v postopku, ta možnost ni bila dana, pa ne gre za primer iz drugega odstavka 229. člena, ali je nastopal nekdo, ki ne bi mogel biti stranka;

3. če stranki ali stranskemu udeležencu ni bila dana možnost, da se izjavi o dejstvih in okoliščinah, pomembnih za izdajo odločbe;

4. če stranke v skladu z zakonom ni zastopal zakoniti zastopnik oziroma, če pooblaščenec ni imel ustreznega pooblastila;

5. če so bile kršene določbe tega zakona o uporabi jezika v postopku;

6. če je pri odločanju ali vodenju postopka sodelovala oseba, ki bi po zakonu morala biti izločena.

5. Oblika in vsebina pritožbe

238. člen

(1) Pritožba se vloži pisno ali ustno na zapisnik.

(2) V pritožbi mora biti navedena odločba, ki se izpodbija, in pri tem označen organ, ki jo je izdal, ter njena številka in datum. Pritožnik mora v pritožbi navesti, v katerem delu in iz kakšnih razlogov izpodbija odločbo.

(3) V pritožbi lahko navaja pritožnik nova dejstva in nove dokaze, vendar pa mora obrazložiti, zakaj jih ni navedel že v postopku na prvi stopnji. Nova dejstva in novi dokazi se lahko upoštevajo kot pritožbeni razlogi le, če so obstojali v času odločanja na prvi stopnji in če jih stranka upravičeno ni mogla predložiti oziroma navesti na obravnavi.

(4) Če so v pritožbi navedena nova dejstva in novi dokazi in je v postopku udeleženih dvoje ali več strank z nasprotnimi interesi, je treba pritožbi priložiti še toliko prepisov, kolikor je takih strank. V takem primeru pošlje organ vsaki stranki prepis pritožbe in ji pusti rok, da se izjavi o novih dejstvih in dokazih. Ta rok ne sme biti krajši kot 8 in ne daljši kot 15 dni.

6. Izročitev pritožbe

239. člen

(1) Pritožba se izroči naravnost ali pa po pošti pošlje organu, ki je izdal odločbo na prvi stopnji.

(2) Če je pritožba izročena ali poslana naravnost organu druge stopnje, jo ta takoj pošlje organu prve stopnje.

(3) Pritožba, ki je bila izročena ali poslana naravnost organu druge stopnje je pravočasna, če jo je v roku prejel organ druge stopnje.

7. Delo organa prve stopnje v zvezi s pritožbo

240. člen

(1) Organ prve stopnje preizkusi, ali je pritožba dovoljena in pravočasna in ali jo je vložila upravičena oseba.

(2) Če pritožba ni dovoljena, če je prepozna ali če jo je vložila neupravičena oseba, jo organ prve stopnje zavrže s sklepom.

(3) Zoper sklep, s katerim je bila pritožba po prejšnjem odstavku zavržena, ima stranka pravico pritožbe. Če organ druge stopnje, ki odloča o pritožbi, spozna, da je pritožba utemeljena, odloči hkrati tudi o zavrženi pritožbi.

241. člen

(1) Če organ, ki je izdal odločbo, pritožbe ne zavrže po 240. členu tega zakona, jo pošlje morebitnim strankam z nasprotnimi interesi in jim določi rok za odgovor.

(2) Odločbo po 242., 243. in 244. členu tega zakona lahko organ izda šele potem, ko prejme odgovor stranke z nasprotnimi interesi oziroma, ko se izteče rok za ta odgovor.

242. člen

(1) Če organ, ki je izdal odločbo, spozna, da je pritožba utemeljena, pa ni potreben nov ugotovitveni postopek, reši stvar drugače in z novo odločbo nadomesti odločbo, ki se s pritožbo izpodbija.

(2) Zoper novo odločbo ima stranka pravico pritožbe. Ko organ prve stopnje prejme to pritožbo, mora takoj ravnati po prvem odstavku 245. člena tega zakona.

243. člen

(1) Če organ, ki je izdal odločbo, ob reševanju pritožbe spozna, da je bil izvedeni postopek nepopoln in da je to utegnilo vplivati na odločitev o stvari, dopolni postopek.

(2) Organ, ki je izdal odločbo, dopolni postopek tudi tedaj, kadar navede pritožnik v pritožbi taka dejstva in take dokaze, zaradi katerih bi utegnila biti odločitev o stvari drugačna, če bi morala biti pritožniku dana možnost udeležbe v postopku pred izdajo odločbe, pa mu ni bila dana, ali mu je bila dana, pa je ni izbral, toda v pritožbi opravičil, zakaj tega ni storil.

(3) Glede na uspeh dopolnjenega postopka organ, ki je izdal odločbo, ravna po 245. členu tega zakona ali pa v mejah zahtevkov stranke stvar drugače reši in z novo odločbo nadomesti odločbo, ki se izpodbija s pritožbo.

(4) Zoper novo odločbo ima stranka pravico pritožbe. Ko organ prve stopnje prejme to pritožbo, mora takoj ravnati po prvem odstavku 245. člena tega zakona.

244. člen

(1) Če je bila odločba izdana brez poprejšnjega posebnega ugotovitvenega postopka, čeprav je bil obvezen, ali če je bila odločba izdana, ne da bi bila stranki dana možnost, da bi se bila izjavila o dejstvih in okoliščinah, pomembnih za izdajo odločbe, čeprav je bilo to obvezno, in zahteva stranka v pritožbi, da se ji da ta možnost, mora organ prve stopnje ta postopek izvesti. Po izvedbi postopka organ ravna po 245. členu tega zakona ali pa stvar drugače reši in z novo odločbo nadomesti odločbo, ki se izpodbija s pritožbo.

(2) Zoper novo odločbo ima stranka pravico pritožbe. Ko organ prve stopnje prejme to pritožbo, mora takoj ravnati po 245. členu tega zakona.

245. člen

(1) Če organ, ki je izdal odločbo, spozna, da je vložena pritožba dovoljena in pravočasna in da jo je vložila upravičena oseba, pa ne nadomesti izpodbijanje odločbe z novo odločbo, mora pritožbo brez odlašanja, najpozneje pa v 15 dneh od dneva, ko jo prejme, poslati organu, ki je pristojen, da o njej odloči.

(2) Pritožbi mora priložiti vse spise, ki se tičejo zadeve.

8. Odločanje organa druge stopnje o pritožbi

246. člen

(1) Če pritožba ni dovoljena, če je prepozna ali če jo je vložila neupravičena oseba, pa je iz teh razlogov ni zavrzel že organ prve stopnje, jo zavrže organ druge stopnje.

(2) Če organ druge stopnje pritožbe ne zavrže, vzame zadevo v reševanje.

(3) Organ druge stopnje lahko pritožbo zavrne, odločbo v celoti ali deloma odpravi ali jo spremeni ali jo izreče za nično.

(4) Organ druge stopnje pošlje pritožbo v odgovor morebitni stranki z nasprotnimi interesi in ji določi rok za odgovor, če tega ni storil že organ prve stopnje. Odločbo, s katero odpravi odločbo, lahko izda šele po prejemu odgovora oziroma po izteku roka za odgovor.

247. člen

(1) Organ druge stopnje preizkusi odločbo v delu, v katerem jo pritožnik izpodbija.

(2) Organ druge stopnje preizkusi odločbo v mejah pritožbenih navedb, po uradni dolžnosti pa preizkusi, ali ni prišlo v postopku na prvi stopnji do bistvenih kršitev postopka in ali ni bil prekršen materialni zakon.

248. člen

(1) Organ druge stopnje zavrne pritožbo, če ugotovi, da je bil postopek pred odločbo pravilen, da je odločba pravilna in na zakonu utemeljena, pritožba pa neutemeljena.

(2) Organ druge stopnje zavrne pritožbo tudi tedaj, kadar spozna, da so bile v postopku na prvi stopnji sicer pomanjkljivosti, da pa niso bistvene.

(3) Če organ druge stopnje spozna, da je izrek v odločbi prve stopnje zakonit, vendar obrazložen z napačnimi razlogi, navede v svoji odločbi pravilne razloge, pritožbo pa zavrne.

249. člen

Če organ druge stopnje ugotovi, da se je zgodila v postopku na prvi stopnji nepravilnost, ki ima za posledico ničnost odločbe (279. člen tega zakona), izreče za nično odločbo, prav tako pa izreče za ničnen tudi tisti del postopka, ki je bil opravljen potem, ko se je zgodila taka nepravilnost.

250. člen

Če organ druge stopnje ugotovi, da je izdal odločbo prve stopnje nepristojen organ, jo odpravi po uradni dolžnosti in pošlje zadevo v rešitev pristojnemu organu.

251. člen

(1) Kadar organ druge stopnje ugotovi, da so bila v postopku na prvi stopnji nepopolno ali zmotno ugotovljena dejstva, da je v postopku prišlo do bistvenih kršitev pravil postopka oziroma, da je izrek izpodbijane odločbe nejasen ali pa v nasprotju z obrazložitvijo, dopolni postopek in odpravi omenjene pomanjkljivosti bodisi sam bodisi po organu prve stopnje ali pa po zaprosenem organu.

(2) Če organ druge stopnje spozna, da je treba na podlagi dejstev, ugotovljenih v dopolnilnem postopku, stvar rešiti drugače, kot je bila rešena z odločbo prve stopnje, odpravi odločbo prve stopnje in s svojo odločbo sam reši stvar.

(3) Če organ druge stopnje spozna, da bo pomanjkljivosti postopka na prvi stopnji hitreje in bolj ekonomično odpravil organ prve stopnje, odpravi odločbo prve stopnje s svojo odločbo in vrne zadevo organu prve stopnje v ponovni postopek. V takem primeru je organ druge stopnje dolžan s svojo odločbo opozoriti organ prve stopnje, glede česa je treba dopolniti postopek, organ prve stopnje pa mora vsekozi ravnati po tej odločbi in brez odlašanja, najpozneje pa v 30 dneh od prejema zadeve, izdati novo odločbo. Zoper novo odločbo ima stranka pravico pritožbe.

252. člen

(1) Če organ druge stopnje ugotovi, da so bili v odločbi prve stopnje zmotno presojeni dokazi, da je bil iz ugotovljenih dejstev napravljen napačen sklep glede dejanskega stanja ali da je bil napačno uporabljen pravni predpis, na podlagi katerega je bilo odločeno o stvari, ali če spozna, da bi bilo treba po prostem preudarku izdati drugačno odločbo, odpravi odločbo prve stopnje s svojo odločbo in sam reši stvar.

(2) Če organ druge stopnje ugotovi, da je odločba glede ugotovljenih dejstev in glede uporabe zakona pravilna, da pa se da namen, zaradi katerega je bila odločba izdana, doseči tudi z drugimi, za stranko ugodnejšimi sredstvi, spremeni odločbo prve stopnje v tem smislu.

253. člen

(1) Da bi se stvar pravilno rešila, sme organ druge stopnje ob reševanju pritožbe v mejah zahtevka, ki je bil postavljen v postopku na prvi stopnji, s svojo odločbo odpraviti odločbo in rešiti stvar v korist pritožnika v obsegu, ki presega meje preizkusa iz 247. člena tega zakona, če se s tem ne posega v pravico koga drugega.

(2) Z enakim namenom lahko organ druge stopnje v obsegu, ki presega meje preizkusa iz 247. člena tega zakona, spremeni odločbo v škodo pritožnika, vendar samo iz razlogov, ki so določeni v 274., 278. in 279. členu tega zakona.

254. člen

(1) Določbe tega zakona, ki se nanašajo na odločbo, se smiselno uporabljajo tudi za odločbo o pritožbi.

(2) V obrazložitvi odločbe druge stopnje se morajo presoditi vse pritožbene navedbe. Če je že organ prve stopnje v obrazložitvi svoje odločbe pravilno presodil navedbe, ki se uveljavljajo v pritožbi, se lahko organ druge stopnje sklicuje na razloge iz prve odločbe.

9. Pritožba, če odločba prve stopnje ni bila izdana

255. člen

(1) Če se je stranka pritožila zato, ker o njeni zahtevi organ prve stopnje ni izdal odločbe (četrti odstavek 222. člena tega zakona) zahteva organ druge stopnje, naj mu organ prve stopnje sporoči, zakaj odločbe ni pravočasno izdal. Če spozna, da odločba iz opravičenih razlogov oziroma iz razlogov, ki so na strani stranke, ni bila pravočasno izdana, podaljša organu prve stopnje rok za odločbo za toliko časa, kolikor je trajal razlog za zamudo, vendar ne več kot za en mesec.

(2) Če razlogi, zaradi katerih odločba ni bila pravočasno izdana, niso opravičeni, zahteva organ druge stopnje, naj mu organ prve stopnje pošlje spise zadeve.

(3) Če lahko organ druge stopnje reši stvar po spisih, izda svojo odločbo; če je ne more rešiti na ta način, pa opravi postopek in nato s svojo odločbo reši stvar. Le izjemoma, če spozna, da bo postopek hitreje in bolj ekonomično izvedel organ prve stopnje, naloži njemu, naj to stori in mu v določenem roku pošlje zbrane podatke, nakar sam reši stvar. Taka odločba je dokončna.

10. Rok za odločbo o pritožbi

256. člen

(1) Odločba o pritožbi mora biti izdana in vročena stranki, brž ko je to mogoče, najpozneje pa v dveh mesecih od dneva, ko je organ prejel popolno pritožbo. Če je pritožba nepopolna in jo pritožnik po pozivu dopolni, začne teči rok za izdajo odločbe tedaj, ko organ prejme dopolnitev pritožbe.

(2) Rok iz prejšnjega odstavka ne teče v času, ko je postopek prekinjen.

(3) Če stranka umakne pritožbo, se pritožbeni postopek s sklepom ustavi.

11. Vročitev odločbe druge stopnje

257. člen

(1) Organ, ki je odločil o stvari na drugi stopnji, pošlje praviloma svojo odločbo obenem s spisi zadeve organu prve stopnje, ki mora odločbo vročiti strankam v osmih dneh od dneva, ko prejme spis.

(2) Organ druge stopnje lahko tudi sam vroči odločbo strankam, če meni, da je to potrebno.

12. Pritožba zoper sklep

258. člen

(1) Zoper sklep je dovoljena posebna pritožba samo takrat, kadar je z zakonom izrecno tako določeno. Tak sklep mora biti obrazložen in vsebovati tudi pouk o pritožbi.

(2) Pritožba zoper sklep ni dovoljena, če ni dovoljena pritožba zoper odločbo organa, ki je sklep izdal.

(3) Pritožba se vložijo v enakem roku, na enak način in na isti organ kot pritožba zoper odločbo.

(4) Sklepe, zoper katere ni dovoljena posebna pritožba, lahko izpodbijajo prizadete osebe v pritožbi zoper odločbo razen, če je pritožba zoper sklep s tem zakonom izključena.

(5) Pritožba ne zadrži izvršitve sklepa razen, če je z zakonom ali s samim sklepom drugače določeno.

259. člen

(1) Glede dela organa prve stopnje v zvezi s pritožbo zoper sklep in glede odločanja organa druge stopnje o tej pritožbi se smiselno uporabljajo določbe o pritožbi zoper odločbo.

(2) Določba prejšnjega odstavka ne velja za sklep, s katerim se zavrne pritožba.

XVI. poglavje IZREDNA PRAVNA SREDSTVA

1. Obnova postopka

260. člen

Postopek, ki je končan z odločbo, zoper katero v upravnem postopku ni rednega pravnega sredstva (odločba, dokončna v upravnem postopku) se obnovi:

1. če se zve za nova dejstva ali se najde ali pridobi možnost uporabiti nove dokaze, ki bi bili mogli sami zase ali v zvezi z že izvedenimi in uporabljenimi dokazi pripeljati do drugačne odločbe, če bi bila ta dejstva oziroma dokazi navedeni ali uporabljeni v prejšnjem postopku;

2. če je bila odločba izdana na podlagi ponarejene listine ali krive izpovedbe priče ali izvedenca ali kot posledica kakšnega dejanja, ki je kaznivo po kazenskem zakonu;

3. če temelji odločba na sodbi, pa je sodba pravno-močno spremenjena, razveljavljena ali odpravljena;

4. če se odločba organa, ki je vodil postopek, opira na kakšno predhodno vprašanje, pa je pristojni organ pozneje to vprašanje v bistvenih točkah drugače rešil;

5. če je bila izdana za stranko ugodna odločba na podlagi njenih neresničnih navedb;

6. če je pri izdaji odločbe sodelovala uradna oseba, ki bi morala biti po zakonu izločena;

7. če je izdala odločbo uradna oseba pristojnega organa, ki je ni imela pravice izdati;

8. če kolegijski organ, ki je izdal odločbo, ni odločal v sestavi kot je predpisana z veljavnimi predpisi, ali če za odločbo ni glasovala predpisana večina;

9. če osebi, ki bi morala biti udeležena v postopku kot stranka ali stranski udeleženec, pa ne gre za primer iz drugega odstavka 229. člena, ni bila dana možnost udeležbe v postopku;

10. če stranke ni zastopal tisti, ki jo po zakonu lahko zastopa, če stranke ni zastopal zakoniti zastopnik, po zakonu pa bi jo bil moral zastopati ali če pooblaščenec stranke ni imel pooblastila, razen če je stranka kasneje odobrila procesna dejanja.

261. člen

(1) Obnovo upravnega postopka lahko predlaga stranka, organ, ki je izdal odločbo, s katero je bil postopek končan, pa lahko začne obnovo postopka po uradni dolžnosti.

(2) Zaradi okoliščin iz 1., 5., 6., in 7. točke 260. člena tega zakona sme stranka predlagati obnovo postopka le, če v končanem prejšnjem postopku brez svoje krivde ni mogla navesti okoliščin, zaradi katerih predlaga obnovo.

(3) Iz razloga navedenega v 8. točki 260. člena tega zakona se ne more predlagati obnove postopka, če ni izpolnjen pogoj iz drugega odstavka 229. člena tega zakona.

(4) Iz razlogov, ki so navedeni v 6. do 9. točki 260. člena tega zakona, stranka ne more predlagati obnove postopka, če je tak razlog brez uspeha uveljavljala že v končanem prejšnjem postopku.

(5) Državni tožilec in državni pravobranilec lahko predlagata obnovo postopka ob enakih pogojih kot stranka, če odločba posega v javne koristi.

262. člen

Če je bila odločba, glede katere se predlaga obnova upravnega postopka, predmet upravnega spora, se sme dovoliti obnova samo zaradi tistih dejstev, ki jih je organ ugotovil v prejšnjem upravnem postopku, ne pa tudi zaradi tistih dejstev, ki jih je ugotovilo sodišče v svojem postopku.

263. člen

(1) Stranka lahko predlaga obnovo postopka samo v enem mesecu, in sicer:

1. v primeru iz 1. točke 260. člena – od dneva, ko je mogla navesti nova dejstva oziroma uporabiti nove dokaze;

2. v primeru iz 2. in 3. točke 260. člena – od dneva, ko je zvedela za pravno-močno sodbo, če postopka ni mogoče izvesti, pa od dneva, ko je zvedela za ustavev tega

postopka ali za okoliščine, zaradi katerih se postopek ne more začeti;

3. v primeru iz 4. točke 260. člena – od dneva, ko je mogla uporabiti novi akt (sodbo, odločbo);

4. v primeru iz 6., 7. in 8. točke 260. člena – od dneva, ko je zvedela za obnovitveni razlog;

5. v primeru iz 9. in 10. točke 260. člena – od dneva, ko ji je bila odločba vročena.

(2) Na rok iz prejšnjega odstavka je vezan tudi organ, če začne obnovo po uradni dolžnosti.

(3) Če bi rok, ki je določen v prejšnjem odstavku, začel teči prej, preden bi postala odločba v upravnem postopku dokončna, se šteje ta rok od dneva, ko postane odločba dokončna, oziroma od dneva, ko je vročena dokončna odločba pristojnega organa.

(4) Po preteku petih let od vročitve odločbe stranki se obnova ne more več predlagati in tudi ne začeti po uradni dolžnosti.

(5) Izjemoma se lahko predlaga oziroma začne obnova tudi po preteku petih let, vendar samo iz razlogov, ki so navedeni v 2., 3. in 4. točki 260. člena tega zakona.

264. člen

(1) Upravni postopek se lahko zaradi razlogov, navedenih v 2. točki 260. člena tega zakona, obnovi tudi v primeru, da kazenskega postopka ni mogoče izvesti ali če so okoliščine, zaradi katerih postopka ni mogoče začeti.

(2) Preden izda sklep o obnovi upravnega postopka zaradi razlogov, navedenih v 2. točki 260. člena tega zakona, mora uradna oseba zahtevati od organa, pristojnega za kazenski pregon, obvestilo o tem, ali je kazenski postopek ustavljen oziroma ali so okoliščine, zaradi katerih postopka ni mogoče začeti. Uradni osebi takšnega obvestila ni treba zahtevati, če je kazenski pregon zastaral ali če je oseba, na katere kazensko odgovornost meri zahteva za obnovo upravnega postopka, umrla oziroma če lahko okoliščine, zaradi katerih postopka ni mogoče začeti, sama uradna oseba zanesljivo ugotovi.

265. člen

Stranka mora v predlogu za obnovo postopka verjetno izkazati okoliščine, na katere opira predlog in okoliščine, da je bil predlog podan v zakonskem roku.

266. člen

(1) Predlog za obnovo postopka se izroči ali pošlje organu, ki je odločal o zadevi na prvi stopnji, ali organu, ki je izdal odločbo, s katero je bil postopek končan.

(2) O predlogu za obnovo postopka odloča tisti organ, ki je izdal odločbo, na katero se predlog za obnovo nanaša.

(3) Če se vloži predlog za obnovo postopka na organ prve stopnje glede odločbe, ki je bila izdana na drugi stopnji, priključi organ prve stopnje spise zadeve predlogu in jih pošlje organu, ki je odločal na drugi stopnji.

267. člen

(1) Ko organ, ki je pristojen za odločanje o predlogu za obnovo, prejme predlog, mora preizkusiti, ali je predlog dovoljen, popoln in pravočasen, ali ga je podala upravičena oseba in ali je okoliščina, na katero se predlog opira, verjetno izkazana.

(2) Če pogoji iz prejšnjega odstavka niso izpolnjeni, zavrže pristojni organ predlog s svojim sklepom.

(3) Če so pogoji iz prvega odstavka tega člena izpolnjeni, preizkusi pristojni organ, ali so okoliščine oziroma dokazi, ki se navajajo kot razlog za obnovo, taki, da bi lahko pripeljali do drugačne odločbe; če ugotovi, da niso, zavrne predlog s svojo odločbo.

268. člen

(1) Če pristojni organ ne zavrže ali ne zavrne predloga za obnovo, izda sklep, da se obnova dovoljuje, in določi, v kakšnem obsegu naj se postopek obnovi.

(2) Pri obnovi postopka po uradni dolžnosti izda pristojni organ sklep, s katerim odloči, da bo postopek obnovljen, če poprej ugotovi, da so zanj izpolnjeni zakonski pogoji.

(3) Kadar je glede na okoliščine primera to mogoče in je v interesu pospešitve postopka, lahko pristojni organ, brž ko ugotovi, da so podani pogoji za obnovo, opravi tista dejanja postopka, ki jih je treba ponoviti, ne da bi izdal poseben sklep, s katerim se odloča o obnovi. To, da je bila dovoljena obnova postopka brez izdaje posebnega sklepa, navede v odločbi iz 270. člena tega zakona.

269. člen

(1) Kadar odloča o predlogu za obnovo organ druge stopnje, opravi sam dejanja, ki so potrebna v obnovljenem postopku; le izjemoma, če spozna, da bo to hitreje in bolj ekonomično opravil organ prve stopnje, naloži njemu, naj to stori in mu v določenem roku pošlje gradivo o tem.

(2) Prejšnja dejanja v postopku, na katera ne vplivajo obnovitveni razlogi, se ne ponovijo.

270. člen

Na podlagi podatkov, ki so bili zbrani v prejšnjem postopku in v obnovljenem postopku, izda pristojni organ odločbo o stvari, ki je bila predmet postopka; z njo lahko pusti prejšnjo odločbo, ki je bila predmet obnove, v veljavi, ali pa jo odpravi ali razveljavi in nadomesti z novo.

271. člen

Zoper sklep, izdan o predlogu za obnovo postopka, in zoper odločbo, izdano v obnovljenem postopku, je dovoljena pritožba, razen v primerih, ko po določbah tega zakona pritožbe ni.

272. člen

(1) Predlog za obnovo postopka praviloma ne zadrži izvršitve odločbe, glede katere se predlaga obnova; vendar pa lahko organ, ki je pristojen za odločanje o predlogu, odloči, da se odloži izvršitev, dokler se ne odloči o obnovi postopka, če misli, da bo predlogu za obnovo ugodeno.

(2) Sklep, s katerim se dovoli obnova postopka oziroma odloči, da bo postopek obnovljen, zadrži izvršitev odločbe, glede katere je obnova dovoljena.

2. Sprememba ali odprava odločbe v zvezi z upravnim sporom

273. člen

(1) Če organ, zoper katerega odločbo je pravočasno sprožen upravni spor, ugodi vsem tožbenim zahtevkom, ne da bi s tem kršil pravice koga drugega, lahko dotlej, dokler ni končan spor, odpravi ali spremeni svojo odločbo iz razlogov, zaradi katerih bi jo lahko odpravilo sodišče.

(2) Zoper odločbo iz prejšnjega odstavka je možen ponovni upravni spor. V tem primeru organ ne sme ravnati po prejšnjem odstavku, ampak mora odločitev prepustiti sodišču.

3. Odprava in razveljavitev odločbe po nadzorstveni pravici

274. člen

(1) Pristojni organ po nadzorstveni pravici odpravi odločbo po njeni izdaji in vročitvi:

1. če jo je izdal stvarno nepristojen organ, pa ne gre za primer iz 1. točke 279. člena tega zakona;

2. če je bila v isti stvari že prej izdana pravno močna odločba, s katero je bila ta upravna stvar drugače rešena;

3. če je izdal odločbo kakšen organ brez soglasja, potrditve, dovoljenja ali mnenja drugega organa, kadar je po zakonu ali po kakšnem drugem na zakonu temelječem predpisu to potrebno;

4. če je odločbo izdal krajevno nepristojen organ.

(2) Izdano odločbo lahko pristojni organ razveljavi po nadzorstveni pravici, če je bil z njo očitno prekršen materialni zakon.

275. člen

(1) Pristojni organ po nadzorstveni pravici odpravi odločbo po uradni dolžnosti, če izve oziroma ugotovi, da so podani razlogi za odpravo. Odločbo pa lahko odpravi tudi na zahtevo stranke, državnega tožilca ali državnega pravobranilca ali inšpektorja.

(2) Če je bilo zoper odpravljeno odločbo vloženo kakšno drugo pravno sredstvo, pristojni organ to pravno sredstvo zavrže.

276. člen

(1) Odločbo lahko odpravi ali razveljavi po nadzorstveni pravici organ druge stopnje. Če ni organa druge stopnje, lahko odpravi ali razveljavi odločbo organ, ki je po zakonu pooblaščen za nadzorstvo nad delom organa, ki jo je izdal.

(2) Odločbo, ki jo je v upravni stvari iz izvrirne pristojnosti lokalne skupnosti izdal organ lokalne skupnosti, odpravi ali razveljavi po nadzorstveni pravici ministrstvo, pristojno za upravo.

277. člen

(1) Odločba o odpravi po 1. in 2. točki 274. člena tega zakona se lahko izda v petih letih, odločba po 3. in 4. točki 274. člena in drugem odstavku 274. člena tega zakona pa v enem letu od dneva, ko je bila odločba izdana in vročena.

(2) Zoper odločbo, izdano po 274. členu tega zakona, ni dovoljena pritožba, pač pa je zoper njo mogoče začeti upravni spor.

4. Izredna razveljavitev

278. člen

(1) Izvršljiva odločba se lahko razveljavi, če to narekujejo nujni ukrepi v javnem interesu, ki jih ni mogoče odlagati (drugi odstavek 144. člena tega zakona), če nevarnosti ne bi bilo mogoče uspešno odvrniti z drugimi sredstvi, s katerimi bi bile manj prizadete pridobljene pravice. Odločba se lahko razveljavi tudi le deloma, in sicer toliko, kolikor je neogibno potrebno, da se odvrne nevarnost.

(2) Če je odločbo izdal organ prve stopnje v zadevi iz državne pristojnosti, jo lahko po prejšnjem odstavku razveljavi organ druge stopnje, če tega organa ni, pa vlada.

(3) Če je odločbo izdal organ lokalne skupnosti v zadevi iz izvrirne pristojnosti lokalne skupnosti, jo po prvem odstavku tega člena razveljavi predstavniški organ ustrezne lokalne skupnosti.

(4) Če organ lokalne skupnosti ne razveljavi odločbe ob izpolnjenih pogojih iz prvega odstavka tega člena, jo lahko razveljavi tudi ministrstvo, pristojno za upravo.

(5) Zoper odločbo, s katero se razveljavi odločba iz prejšnjega odstavka, ni dovoljena pritožba.

(6) Stranka, ki utрпи škodo zaradi razveljavitve odločbe, ima pravico do povračila za celotno škodo.

5. Ničnost odločbe

279. člen

(1) Za nično se izreče odločba:

1. ki je bila izdana v upravnem postopku v stvari iz sodne pristojnosti ali v stvari, v kateri sploh ni mogoče odločati v upravnem postopku;

2. ki bi s svojo izvršitvijo lahko povzročila kakšno dejanje, ki je kaznivo po kazenskem zakonu;

3. ki je sploh ni mogoče izvršiti;

4. ki jo je izdal organ brez zahteve stranke (128. člen tega zakona), pa stranka pozneje ni izrecno ali molče v to privolila;

5. ki je bila izdana kot posledica prisiljenja, izsiljevanja, posebnega primera izsiljevanja, pritiska, ali drugega nedovoljenega dejanja;

6. v kateri je taka nepravilnost, ki je po kakšni posebni zakonski določbi razlog za ničnost.

(2) Pod pogoji iz prejšnjega odstavka tega člena se lahko izreče za ničnega tudi sklep, če je bilo z njim odločeno o vsebinskih vprašanjih.

280. člen

(1) Odločba se lahko vsak čas izreče za nično po uradni dolžnosti ali pa na predlog stranke ali državnega tožilca ali državnega pravobranilca.

(2) Odločba se lahko izreče za nično v celoti ali deloma.

(3) Odločbo izreče za nično organ, ki jo je izdal, organ druge stopnje oziroma organ, pristojen za nadzorstvo nad organom, ki jo je izdal.

(4) Zoper odločbo, s katero se kakšna odločba izreče za nično ali se zavrne predlog stranke ali državnega tožilca ali državnega pravobranilca, naj se odločba izreče za nično, je dovoljena pritožba, razen če zoper odločbo organa, ki jo je izdal, po zakonu ni pritožbe.

6. Pravne posledice odprave in razveljavitve

281. člen

(1) Če se odločba odpravi ali izreče za nično, se odpravijo tudi pravne posledice, ki so iz nje nastale.

(2) Če se odločba razveljavi, se ne odpravijo pravne posledice, ki so iz nje že nastale, ne morejo pa nastati iz nje nobene nadaljnje pravne posledice.

(3) Organ, ki izve za odločbo, s katero je bil kršen zakon, kršitev pa bi lahko bila razlog za obnovo postopka oziroma za ničnost, odpravo, razveljavitev ali spremembo odločbe, je dolžan o tem brez odlašanja obvestiti organ, ki je pristojen začeti postopek.

ČETRTI DEL

XVII. poglavje IZVRŠBA

1. Splošne določbe

282. člen

(1) Odločba, izdana v upravnem postopku, se izvrši, ko postane izvršljiva.

(2) Odločba prve stopnje postane izvršljiva:

1. ko se vroči stranki, če pritožba ni dovoljena;

2. ko preteče rok za pritožbo, če pritožba ni bila vložena;

3. ko se vroči stranki, če pritožba ne zadrži izvršitve;

4. ko se stranki vroči odločba, s katero se pritožba zavrže ali zavrne.

(3) Odločba druge stopnje, s katero je bila odločba prve stopnje nadomeščena, postane izvršljiva, ko se vroči stranki.

(4) Če je v odločbi določeno, da se dejanje, ki je predmet izvršbe, mora opraviti v določenem roku, postane odločba izvršljiva s pretekom tega roka. Če v odločbi ni določeno, v katerem roku je treba opraviti dejanje, postane odločba izvršljiva v 15 dneh od dneva, ko je bila izdana, razen če je določeno da se izvrši takoj zaradi nujnih ukrepov. Z odločbo dani rok za njeno izvršitev oziroma predpisani 15-dnevni rok za izvršitev začne teči od dne, ko je odločba po drugem in tretjem odstavku tega člena postala izvršljiva.

(5) Izvršba se lahko opravi tudi na podlagi poravnave, vendar samo zoper udeleženca v poravnavi.

(6) Če se nanaša odločba na dve ali več strank, ki so v postopku udeležene z istovetnimi zahtevki, ovira pritožba vsake take stranke izvršljivost odločbe.

283. člen

(1) Sklep, izdan v upravnem postopku, se izvrši, ko postane izvršljiv.

(2) Sklep, zoper katerega ni dovoljena posebna pritožba, in sklep, zoper katerega je dovoljena posebna pritožba, ki pa ne zadrži njegove izvršitve, postane izvršljiv, ko se sporoči oziroma vroči stranki.

(3) Kadar je z zakonom ali s samim sklepom določeno, da pritožba zadrži izvršitev sklepa, postane sklep izvršljiv, ko preteče rok za pritožbo, če se stranka ni pritožila; če pa se je pritožila, postane sklep izvršljiv, ko se stranki vroči odločba, s katero je pritožba zavržena ali zavrnjena.

(4) Glede izvršljivosti sklepa se smiselno uporabljajo določbe tretjega, četrtega in šestega odstavka 282. člena tega zakona.

(5) Določbe tega zakona o izvršitvi odločbe veljajo tudi za izvršitev sklepa.

284. člen

Izvršba odločbe, izdane v upravnem postopku, se opravi zato, da se izterja denarna terjatev ali izpolni nedenarna obveznost.

285. člen

(1) Če je mogoče opraviti izvršbo na več načinov in z raznimi sredstvi, se opravi izvršba na tak način in s takim sredstvom, ki sta za zavezanca najmilejša, pa se z njima vendarle doseže namen izvršbe.

(2) Ob nedeljah, ob državnih praznikih oziroma drugih dela prostih dnevih in ponoči se smejo opravljati izvršilna dejanja samo, če bi bilo nevarno odlašati in če izda organ, ki opravlja izvršbo, za to pisni nalog.

286. člen

(1) Izvršba se opravi zoper tistega, ki je dolžan izpolniti obveznost (zavezanec).

(2) Izvršba se opravi po uradni dolžnosti ali na predlog stranke.

(3) Po uradni dolžnosti se opravi izvršba, kadar to zahteva javna korist. Izvršba v korist stranke se opravi na predlog stranke (upravičenca).

287. člen

(1) Izvršba odločbe se opravi kot upravna ali kot sodna izvršba.

(2) Upravno izvršbo opravljajo upravni organi po določbah tega ali posebnega zakona, sodno izvršbo pa opravlja pristojno sodišče po predpisih, ki veljajo za sodno izvršbo.

288. člen

(1) Izvršba odločbe za izpolnitev denarnih in nedenarnih obveznosti zavezanca se opravi z upravno izvršbo.

(2) Prisilna izterjava iz dolžnikovega nepremičnega premoženja in deleža družbenika, se opravi po sodni izvršbi. Sodno izvršbo opravi sodišče, na katerega območju je nepremičnina oziroma pri katerem je delež družbenika vpisan v sodni register.

289. člen

(1) Upravno izvršbo opravlja organ, ki je odločil o stvari na prvi stopnji, če ni s posebnim predpisom za to določen kakšen drug organ.

(2) Upravno izvršbo lahko opravlja tudi nosilec javnega pooblastila, če dobi posebno dovoljenje ministra, pristojnega za upravo.

(3) Če je predpisano, da upravne izvršbe ne opravlja organ, ki je odločil o stvari na prvi stopnji, pa s posebnim predpisom ni določeno, kateri organ jo opravlja, opravlja izvršbo krajevno pristojna upravna enota, v stvareh iz izvirne pristojnosti občine pa občinska uprava.

(4) Upravno izvršbo odločb, ki jih izdajo nosilci javnih pooblastil, ki nimajo pravice sami izvrševati svojih odločb, dovoljuje in opravlja krajevno pristojna upravna enota.

(5) Neposredna dejanja upravne izvršbe in zavarovanja lahko opravljajo tudi izvršitelji, imenovani na podlagi zakona, ki ureja izvršbo in zavarovanje.

(6) Policija je organu, ki je pristojen za izvršbo, na njegovo zahtevo dolžna pomagati pri izvršbi.

290. člen

(1) Organ, oziroma nosilec javnega pooblastila, ki je pristojen za upravno izvršbo, izda po uradni dolžnosti ali na zahtevo upravičenca sklep o dovolitvi izvršbe. S sklepom se ugotovi, da je odločba, ki naj se izvrši, postala izvršljiva in določi način izvršbe. Zoper ta sklep je dovoljena pritožba na pristojni organ druge stopnje.

(2) Sklep o dovolitvi izvršbe odločbe, ki je bila izdana v upravni stvari po uradni dolžnosti, mora organ oziroma nosilec javnega pooblastila, ki je pristojen za upravno izvršbo, izdati brez odlašanja, ko je takšna odločba postala izvršljiva, najpozneje pa v 30 dneh od dneva, ko je postala izvršljiva, če ni s posebnimi predpisi drugače določeno. Dejstvo, da sklep ni bil izdan do tega roka, ne izključuje obveznosti njegove izdaje.

(3) Če gre za nujne ukrepe v javnem interesu, ki jih ni mogoče odlagati, pritožba pa ne zadrži izvršitve odločbe, se lahko ugotovi izvršljivost odločbe in določi način izvršbe v izreku odločbe, ki naj se izvrši.

(4) Kadar upravne izvršbe ne opravlja organ oziroma nosilec javnega pooblastila, ki je odločil na prvi stopnji, potrdi ta organ na zahtevo upravičenca oziroma po uradni dolžnosti na odločbi, da je postala izvršljiva (potrdilo o izvršljivosti), in jo pošlje v izvršitev organu, ki je pristojen za izvršbo. Obenem predlaga tudi način izvršbe.

(5) Če je treba po uradni dolžnosti izvršiti odločbo nosilca javnega pooblastila, ki sam nima pravice opraviti izvršbe, se mora nosilec javnega pooblastila na način, predpisan v četrtem odstavku tega člena, obrniti za izvršbo na organ, ki je za to pristojen.

291. člen

(1) Upravna izvršba, za katero je pristojen organ, ki je odločil o stvari na prvi stopnji, se opravi na podlagi izvršljive odločbe in sklepa o dovolitvi izvršbe.

(2) Upravna izvršba, za katero je pristojen kakšen drug organ, se opravi na podlagi odločbe, na kateri je potrdilo o izvršljivosti, in sklepa o dovolitvi izvršbe.

292. člen

(1) V upravnem izvršilnem postopku je dovoljena pritožba, ki se nanaša na samo izvršbo; z njo ni mogoče izpodbijati pravilnosti odločbe, ki se izvršuje.

(2) Pritožbo lahko vložijo upravičenec, zavezanec in vsakdo drug, v katerega pravice in pravne koristi posega izvršba.

(3) Pritožba se vloži pri pristojnem organu druge stopnje. Pritožba ne zadrži izvedbe izvršbe. Organ lahko zadrži izvedbo izvršbe, če obstajajo razlogi, ki kažejo na to, da bo pritožbi zoper sklep lahko ugodeno.

(4) Glede roka za pritožbo in organa, ki je pristojen za odločanje o pritožbi, se uporabljajo določbe členov 230 do 236 tega zakona.

293. člen

(1) Upravna izvršba se po uradni dolžnosti ustavi in opravljena dejanja odpravijo, če se ugotovi, da je obveznost izpolnjena, da izvršba sploh ni bila dovoljena ali da je bila opravljena proti komu, ki ni zavezanec, ali če upravičenec zahtevo umakne oziroma če je izvršilni naslov odpravljen ali razveljavljen.

(2) Upravna izvršba se odloži, če se ugotovi, da je za izpolnitev obveznosti dovoljen odlog ali da je namesto začasne odločbe, ki naj bi se izvršila, izdana odločba o glavni stvari, ki se razlikuje od začasne odločbe. Odložitev izvršbe dovoli organ, ki je izdal sklep, s katerim jo je dovolil.

(3) Upravna izvršba se lahko izjemoma odloži tudi na predlog zavezanca ali upravičenca, če je bilo zoper izvršbo oziroma zoper izvršilni naslov vloženo pravno sredstvo, pa bi z izvršbo verjetno nastala nepopravljiva škoda.

294. člen

(1) Denarne kazni, izrečene po tem zakonu, izvršujejo organi, pristojni za davčno izvršbo.

(2) Denarna kazen se izterja v korist države oziroma lokalne skupnosti, če gre za upravno stvar iz njene izvirne pristojnosti.

295. člen

(1) Kadar se sodno izvrši odločba, izdana v upravnem postopku, potrdi organ, katerega odločbo je treba izvršiti, na odločbi, da je izvršljiva (četrti odstavek 290. člena tega zakona) in jo pošlje v izvršitev sodišču, ki je pristojno za izvršbo.

(2) Odločba, izdana v upravnem postopku, na kateri je potrdilo o izvršljivosti, je izvršilni naslov za sodno izvršbo. Ta izvršba se opravi po predpisih, ki veljajo za sodno izvršbo.

2. Izvršba za nedenarne obveznosti

296. člen

Izvršba za izpolnitev zavezančevih nedenarnih obveznosti se opravlja po drugih osebah ali s prisilitvijo.

a) Izvršba po drugih osebah

297. člen

(1) Če je zavezanec dolžan storiti kaj takega, kar lahko stori tudi kdo drug, pa te obveznosti sploh ne izpolni ali je ne izpolni popolnoma, se tako dejanje opravi po drugi osebi na zavezančeve stroške. Zavezanca je treba na to poprej opozoriti.

(2) V primeru iz prvega odstavka tega člena lahko organ, ki opravlja izvršbo, naloži zavezancu s sklepom, naj založi znesek, ki je potreben za kritje izvršilnih stroškov, proti poznejšemu obračunu. Sklep o položitvi tega zneska je izvršljiv.

b) Izvršba s prisilitvijo

298. člen

(1) Če je zavezanec dolžan kaj storiti, dopustiti ali kaj trpeti, pa ravna v nasprotju s to obveznostjo, ali če je predmet izvršbe kakšno zavezančevo dejanje, ki ga ne more namesto njega opraviti nihče drug, ali če narava izvršbe to terjaja, ali če izvršba po drugih osebah ni bila uspešna ali ni primerna, prisili organ, ki opravlja izvršbo, zavezanca k izpolnitvi obveznosti z denarno kaznijo.

(2) Organ, ki opravlja izvršbo, zagrozi najprej zavezancu, da bo uporabil denarno kazen, če ne bo izpolnil svoje obveznosti v danem roku. Če stori zavezanec medtem kaj takega, kar nasprotuje njegovi obveznosti, ali če dani rok preteče brez uspeha, se denarna kazen s katero je organ zagrozil, takoj izterja, obenem pa mu določi organ nov rok za izpolnitev obveznosti in mu zagrozi z novo, višjo denarno kaznijo.

(3) Prva denarna kazen, ki se izreče za prisilitev po prejšnjem odstavku tega člena, ne sme presegati 100.000 tolarjev. Vsaka poznejša denarna kazen za prisilitev je lahko znova izrečena do tega zneska.

(4) Plačana denarna kazen se ne vrne.

299. člen

Če se izvršba za nedenarno obveznost sploh ne more opraviti ali ne more pravočasno opraviti s sredstvi iz 297. in 298. člena tega zakona, se lahko opravi glede na naravo obveznosti tudi z neposredno fizično prisilitvijo, če ni v predpisih drugače določeno.

300. člen

(1) Če je bila na podlagi odločbe opravljena izvršba, odločba pa je bila pozneje odpravljena ali spremenjena, ima zavezanec pravico zahtevati, da se mu vrne, kar mu je bilo vzeto oziroma da se vrne v stanje, ki izhaja iz nove odločbe.

(2) O zavezančevi zahtevi odloča organ, ki je izdal sklep, s katerim je dovolil izvršbo.

3. Izvršba v zavarovanje

301. člen

(1) Za zavarovanje izvršbe se sme s sklepom dovoliti izvršitev odločbe, še preden postane izvršljiva, če bi bila sicer po nastopu izvršljivosti odločbe izvršba lahko onemogočena ali znatno otežkočena.

(2) Če gre za obveznosti, ki se prisilno izvršijo samo na predlog stranke, mora predlagatelj verjetno izkazati nevarnost, da bo izpolnitev obveznosti onemogočena ali otežkočena, organ pa lahko veže izvršbo iz prejšnjega odstavka tega člena na pogoj, da se da zavarovanje v skladu z drugim odstavkom 221. člena tega zakona.

(3) Zoper sklep, izdan na predlog stranke za izvršbo v zavarovanje, ter zoper sklep izdan po uradni dolžnosti, je dovoljena posebna pritožba. Pritožba zoper sklep, s katerim je dovoljena izvršba v zavarovanje, ne zadrži izvršbe.

302. člen

(1) Izvršba v zavarovanje se lahko opravi po upravni ali po sodni poti.

(2) Če opravi izvršbo v zavarovanje sodišče, postopa po predpisih, ki veljajo za sodno izvršbo.

303. člen

Izvršitev začasne odločbe (221. člen tega zakona) se sme opraviti samo v takem obsegu in v tistih primerih, kolikor je dovoljena izvršba v zavarovanje.

4. Začasni sklep za zavarovanje izpolnitve obveznosti

304. člen

(1) Če je obveznost podana ali vsaj verjetno izkazana, pa je utemeljeno pričakovati, da bo zavezana stranka s tem, da bo razpolagala s premoženjem ali se dogovorila z drugimi ali pa kako drugače onemogočila ali znatno otežkočila izpolnitev obveznosti, sme organ, ki je pristojen za odločanje o strankini obveznosti, še pred izdajo te odločbe izdati začasen sklep za zavarovanje izpolnitve bodoče obveznosti. Pri tem mora upoštevati določbo 285. člena tega zakona in sklep obrazložiti.

(2) Izdaja začasnega sklepa se lahko veže na pogoj, da da stranka zavarovanje po drugem odstavku 221. člena tega zakona.

(3) Za začasni sklep po prvem odstavku tega člena veljajo določbe tretjega odstavka 301. člena in določbe 302. člena tega zakona.

305. člen

(1) Če se s pravnomočno odločbo ugotovi, da strankina obveznost, za katere zavarovanje je bil izdan začasni sklep, pravno ne obstaja, ali če se kako drugače ugotovi, da je bila zahteva za začasni sklep neopravičena, mora predlagatelj, v čigar korist je bil začasni sklep izdan, povrniti nasprotni stranki s tem povzročeno škodo.

(2) O odškodnini iz prvega odstavka tega člena odloča organ, ki je izdal začasni sklep.

(3) Če je v primeru iz prvega odstavka tega člena očitno, da je predlagatelj izposloval začasni sklep iz nagajivosti, se kaznuje z denarno kaznijo do 100.000 tolarjev. Zoper sklep o kazni je dovoljena posebna pritožba, ki zadrži njegovo izvršitev.

5. Učinkovitost izvršbe

306. člen

(1) V postopku, začetim na zahtevo stranke, se ne sme vročiti odločbe stranki vse dotlej, dokler nima poravnanih vseh obveznosti do države oziroma ni izvršil izvršljive upravne odločbe. Ali je stranka izpolnila obveznosti oziroma izvršila odločbo, ugotovi organ po uradni dolžnosti.

(2) O tem, da stranki ne bo vročena odločba iz razlogov iz prejšnjega odstavka tega člena, se izda sklep in se ga vroči stranki. Zoper sklep je dovoljena posebna pritožba.

PETI DEL

XVIII. poglavje

NADZOR NAD IZVAJANJEM ZAKONA O SPLOŠNEM UPRAVNEM POSTOPKU IN POSEBNIM UPRAVNIM POSTOPKOM

307. člen

Ministrstvo, pristojno za upravo, nadzoruje v upravnih organih zlasti izvajanje:

1. reševanja upravnih stvari v predpisanih rokih;
2. predpisov o strokovni izobrazbi uradnih oseb, ki odločajo v upravnih stvareh oziroma opravljajo dejanja v postopku pred izdajo odločbe;
3. odločb predpisov glede izdajanja potrdil in drugih listin o določenih dejstvih;
4. predpisov o stroških v upravnem postopku;
5. predpisov o evidencah o reševanju upravnih stvari;
6. določb aktov, ki določajo pogoje za delovna mesta, na katerih se opravljajo naloge v zvezi z reševanjem upravnih stvari;
7. predpisov o pisarniškem poslovanju;
8. ukrepov pristojnih organov za izboljšanje dela pri reševanju upravnih stvari.

308. člen

(1) V ministrstvu, pristojnem za upravo, opravljajo nadzorstvo nad izvrševanjem predpisov o upravnem postopku delavci s posebnimi pooblastili – upravni inšpektorji. Pri izvrševanju nadzorstva sodelujejo upravni inšpektorji z ustreznimi ministrstvi.

(2) Upravni inšpektor je samostojen pri opravljanju zadev upravne inšpekcije.

(3) Upravni inšpektor mora imeti univerzitetno izobrazbo pravne smeri in najmanj pet let delovnih izkušenj, od tega tri leta pri reševanju upravnih stvari.

(4) Pooblastilo za opravljanje inšpekcijskega nadzorstva se izkazuje s službeno izkaznico. Obrazec izkaznice in postopek za njeno izdajo predpiše minister, pristojen za upravo.

309. člen

Upravni inšpektor ima pri opravljanju nadzorstva pravico in dolžnost odrediti, da se nezakonnosti in druge nepravilnosti ali pomanjkljivosti odpravijo v roku, ki ga sam določi; v ta namen začne in vodi upravni postopek, izdaja upravne odločbe in izreka druge ukrepe.

310. člen

(1) Če upravni inšpektor ugotovi, da opravlja dejanja oziroma odloča v upravnem postopku uradna oseba upravnega organa, ki nima pooblastila ali nima strokovne izobrazbe ali preizkusa strokovne usposobljenosti za dejanja v upravnem postopku, z odločbo odredi, da uradna oseba takoj preneha z opravljanjem teh dejanj oziroma z odločanjem v upravnih stvareh.

(2) Predstojnik upravnega organa mora v primerih iz prejšnjega odstavka takoj zagotoviti, da druga uradna oseba, ki izpolnjuje predpisane pogoje, prevzame opravljanje dejanj oziroma odločanje v upravnem postopku.

(3) Zoper odločbo iz prvega odstavka tega člena imata uradna oseba in predstojnik upravnega organa pravico do ugovora v 8 dneh. Ugovor ne zadrži izvršitve odločbe. O ugovoru odloči minister, pristojen za upravo, najkasneje v 15 dneh od vložitve ugovora.

311. člen

(1) Če upravni inšpektor ugotovi, da uradna oseba upravnega organa upravnih stvari ne rešuje v predpisanih rokih ali da krši tiste določbe zakonov in drugih predpisov, ki lahko vplivajo na odločitev o stvari, določi rok za rešitev upravne stvari oziroma rok in način za odpravo ugotovljenih nepravilnosti.

(2) Upravni inšpektor lahko z odločbo odredi, da delavec v roku, ki ga določi inšpektor, opravi preizkus znanja iz upravnega postopka, če ugotovi kršitve iz prvega odstavka tega člena.

312. člen

Upravni inšpektor lahko v zvezi z izvrševanjem inšpekcijskega nadzorstva predlaga uvedbo disciplinskega postopka za zoper uradno osebo.

313. člen

Če upravni inšpektor ugotovi težje kršitve predpisov o upravnem postopku in drugih predpisov, na podlagi katerih upravni organ odloča o pravicah, obveznostih in pravnih koristih strank, predlaga organu, ki je pristojen za nadzorstvo nad delom tega organa, da ukrepa v okviru svojih pooblastil.

314. člen

Če upravni inšpektor ugotovi, da nosilec javnih pooblastil v zvezi z opravljanjem dejanj oziroma odločanjem v upravnem postopku ni sposoben opravljati poverjenih pooblastil oziroma, da jih opravlja nevestno ali malomarno, predlaga ministrstvu, pristojnemu za ustrezno področje, da začne postopek za odvzem poverjenih javnih pooblastil.

315. člen

Upravni inšpektor sestavi o opravljenem pregledu zapisnik in ga v 15 dneh pošlje upravnemu organu, pri katerem je bil opravljen pregled, in ministrstvu, pristojnemu za ustrezno področje.

316. člen

(1) Na zapisnik o pregledu lahko minister ali predstojnik upravnega organa vložil ugovor v 8 dneh od dneva, ko je bil zapisnik vročen.

(2) O ugovoru na zapisnik odloči minister, pristojen za upravo, najpozneje v dveh mesecih od dneva, ko je bil ugovor vložen.

(3) Zoper odločbo iz prejšnjega odstavka je dovoljen upravni spor.

317. člen

Določbe 307. do 316. člena tega zakona se smiselno uporabljajo za organe lokalne skupnosti in nosilce javnih pooblastil, kadar ti odločajo v upravnem postopku.

ŠESTI DEL

IZVAJANJE ZAKONA TER PREHODNA IN KONČNI DOLOČBI

XIX. poglavje

IZVAJANJE ZAKONA

318. člen

(1) Nosilec javnega pooblastila, ki nima dovoljenja iz drugega odstavka 289. člena tega zakona, ne more v upravnem postopku, ki ga sam vodi, izrekat kazni in uporabljati

prisilnih ukrepov iz tretjega in četrtega odstavka 73. člena, prvega in tretjega odstavka 111. člena, četrtega odstavka 176. člena, 187. člena, prvega in drugega odstavka 197. člena ter iz drugega in tretjega odstavka 202. člena tega zakona.

(2) Če se med postopkom, ki ga vodi nosilec javnega pooblastila iz prejšnjega odstavka tega člena, ugotovi, da postopka sploh ni mogoče ali ni mogoče pravilno izvesti brez kakšnega prisilnega ukrepa ali kazni, ki jo določa ta zakon, se obrne na krajevno pristojno upravno enoto, da uporabi tak prisilni ukrep oziroma izreče kazen, če ni z zakonom določen za to kakšen drug organ. Na zahtevo nosilca javnega pooblastila lahko ta organ izreče kazen ali uporabi drug ukrep, določen s tem zakonom, če je to potrebno za izvedbo postopka.

(3) Če organ, na katerega se je nosilec javnega pooblastila obrnil v smislu prejšnjega odstavka, ne izda v 8 dneh sklepa o prisilnem ukrepu oziroma o kazni, mora takoj obvestiti nosilca javnega pooblastila, zakaj je mnenja, naj se prisilni ukrep ne uporabi oziroma kazen ne izreče. V takem primeru, kot tudi v primeru, če organ ne obvesti nosilca javnega pooblastila v predpisanem roku, lahko vloži nosilec javnega pooblastila ugovor pri ministrstvu, pristojnem za upravo.

319. člen

Državni organi, organi lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil morajo na primeren način objaviti, katere uradne osebe so pooblaščenec za odločanje o upravnih stvareh (28. člen), katere pa za dejanja v postopku pred odločbo (30. člen).

320. člen

Predstojnik državnega organa, organa lokalne skupnosti oziroma organizacije z javnimi pooblastili, mora skrbeti, da se v organu oziroma v organizaciji pravilno uporablja ta zakon, zlasti pa, da se upravne stvari rešujejo v predpisanih rokih, in skrbeti za strokovno izpopolnjevanje delavcev, ki odločajo v upravnih stvareh.

321. člen

(1) Za izvajanje tega zakona skrbi ministrstvo, pristojno za upravo.

(2) Na zahtevo organov ter organizacij, ki imajo javno pooblastilo za odločanje o upravnih stvareh, je ministrstvo, pristojno za upravo, dolžno dati pojasnila k posameznim določbam tega zakona.

322. člen

(1) Ministrstvo, pristojno za upravo, organizira stalno izpopolnjevanje uradnih oseb, ki vodijo upravni postopek in odločajo v upravnih stvareh.

(2) Za spremljanje izvrševanja tega zakona vodijo državni organi, organi lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil evidenco o naslednjih podatkih, ki se nanašajo na reševanje upravnih stvari: o številu vloženih zahtev, o številu upravnih postopkov, začelih po uradni dolžnosti, o načinu in rokih reševanja upravnih stvari v upravnem postopku na prvi in na drugi stopnji, o številu odpravljenih oziroma razveljavljenih upravnih aktov in o številu zavrženih zahtev oziroma ustavljenih upravnih postopkov.

(3) Podatki iz prejšnjega odstavka tega člena se vodijo in izkazujejo po upravnih področjih.

(4) O podatkih iz drugega odstavka tega člena morajo vsi organi, ki izvajajo ta zakon, poročati ministrstvu, pristojnemu za upravo.

(5) Način izkazovanja podatkov iz tretjega odstavka tega člena ter način in roke za pošiljanje poročil iz četrtega odstavka tega člena predpiše minister, pristojen za upravo.

(6) Minister, pristojen za upravo, lahko predpiše obrazce za vabila, vročilnice, odredbe za privedbo, zapisnike, zapisnike v obliki knjig, odločbe iz tretjega odstavka 214. člena in 218. člena tega zakona ter za druge akte v upravnem postopku.

XX. poglavje

PREHODNA IN KONČNI DOLOČBI

323. člen

(1) Z dnem, ko začne veljati ta zakon, se v Republiki Sloveniji preneha uporabljati zakon o splošnem upravnem postopku (Uradni list SFRJ, št. 47/86).

(2) Z dnem, ko začne veljati ta zakon, prenehajo veljati določbe od 67. do 82. člena zakona o upravi (Uradni list RS, št. 67/94, 20/95 – odločba US RS in 29/95).

324. člen

Zadeve, glede katerih je postopek ob uveljavitvi tega zakona v teku oziroma, glede katerih je bila ob uveljavitvi tega zakona že vložena zahteva ali pravno sredstvo, se končajo po določbah zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list SFRJ, št. 47/86).

325. člen

Ta zakon začne veljati po preteku šestih mesecev od dneva njegove objave v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 030-01/92-2/10

Ljubljana, dne 16. septembra 1999.

Predsednik
Državnega zbora
Republike Slovenije
Janez Podobnik, dr. med. l. r.

MINISTRSTVA

3778. Odredba o spremembi odredbe o homologiranju vozil za javni prevoz potnikov glede izvedbe nadgradnje – (št. 36.03)

Na podlagi 2. člena zakona o tehničnih zahtevah za proizvode in o ugotavljanju skladnosti (Uradni list RS, št. 59/99) izdaja minister za znanost in tehnologijo

O D R E D B O

o spremembi odredbe o homologiranju vozil za javni prevoz potnikov glede izvedbe nadgradnje – (št. 36.03)

1. člen

Odredba o homologiranju vozil za javni prevoz potnikov glede izvedbe nadgradnje – (št. 36.03) – (Uradni list RS, št. 62/99) se spremeni tako, da se v točki 2.1 število: »16« nadomesti s številom: »22«

2. člen

Točki 7.2.1 in 7.2.2 se spremenita in se glasita:

»7.2.1 od 1. oktobra 2001 za nove homologacije tipa vozila in

7.2.2 od 1. oktobra 2002 za nova vozila ter od 1. oktobra 2004 za vsa vozila, ko se prvič registrirajo v Republiki Sloveniji.«

3. člen

Ta odredba začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 009-4/99-30

Ljubljana, dne 15. septembra 1999.

Minister
za znanost in tehnologijo
dr. Lojze Marinček l. r.

3779. Odredba o dopolnitvi odredbe o homologiranju cestnih motornih vozil glede na merilnike hitrosti in njihovo vgradnjo (št. 39.00)

Na podlagi 2. člena zakona o tehničnih zahtevah za proizvode in o ugotavljanju skladnosti (Uradni list RS, št. 59/99) izdaja minister za znanost in tehnologijo

O D R E D B O
o dopolnitvi odredbe o homologiranju cestnih motornih vozil glede na merilnike hitrosti in njihovo vgradnjo (št. 39.00)

1. člen

Odredba o homologiranju cestnih motornih vozil glede na merilnike hitrosti in njihovo vgradnjo (št. 39.00) – (Uradni list RS, št. 62/99) se dopolni tako, da se za točko 2.1 doda nova točka 2.2, ki se glasi:

»2.2 Ta odredba se ne uporablja za vozila, ki morajo biti opremljena s tahografi.«

2. člen

Ta odredba začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 009-4/99-34

Ljubljana, dne 15. septembra 1999.

Minister
za znanost in tehnologijo
dr. Lojze Marinček l. r.

3780. Odredba o spremembi odredbe o homologiranju avtobusov z manjšim številom sedežev glede izvedbe nadgradnje – (št. 52.01)

Na podlagi 2. člena zakona o tehničnih zahtevah za proizvode in o ugotavljanju skladnosti (Uradni list RS, št. 59/99) izdaja minister za znanost in tehnologijo

O D R E D B O

o spremembi odredbe o homologiranju avtobusov z manjšim številom sedežev glede izvedbe nadgradnje – (št. 52.01)

1. člen

Odredba o homologiranju avtobusov z manjšim številom sedežev glede izvedbe nadgradnje – (št. 52.01) – (Uradni list RS, št. 62/99) se spremeni tako, da se v točki 2.1 številom: »16« nadomesti s številom: »22«

2. člen

Točki 7.2.1 in 7.2.2 se spremenita in se glasita:

»7.2.1 od 1. oktobra 2001 za nove homologacije tipa vozila in

7.2.2 od 1. oktobra 2002 za nova vozila ter od 1. oktobra 2004 za vsa vozila, ko se prvič registrirajo v Republiki Sloveniji.«

3. člen

Ta odredba začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 009-4/99-31

Ljubljana, dne 15. septembra 1999.

Minister
za znanost in tehnologijo
dr. Lojze Marinček l. r.

3781. Odredba o spremembi odredbe o homologiranju tabel za označevanja počasnih vozil (št. 69.01)

Na podlagi 2. člena zakona o tehničnih zahtevah za proizvode in o ugotavljanju skladnosti (Uradni list RS, št. 59/99) izdaja minister za znanost in tehnologijo

O D R E D B O
o spremembi odredbe o homologiranju tabel za označevanje počasnih vozil (št. 69.01)

1. člen

Odredba o homologiranju tabel za označevanje počasnih vozil (št. 69.01) – (Uradni list RS, št. 62/99) se spremeni tako, da se besedilo točke 6.1 glasi:

»6.1 Ustreznost vozil zahtevam te odredbe se preverja po postopku, ki ga predpisuje odredba o homologaciji vozil (Uradni list RS, št. 33/98)«

2. člen

Ta odredba začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 009-4/99-32

Ljubljana, dne 15. septembra 1999.

Minister
za znanost in tehnologijo
dr. Lojze Marinček l. r.

3782. Odredba o spremembi odredbe o homologiranju tabel za označevanje težkih in dolgih vozil (št. 70.01)

Na podlagi 2. člena zakona o tehničnih zahtevah za proizvode in o ugotavljanju skladnosti (Uradni list RS, št. 59/99) izdaja minister za znanost in tehnologijo

O D R E D B O

o spremembi odredbe o homologiranju tabel za označevanje težkih in dolgih vozil (št. 70.01)

1. člen

Odredba o homologiranju tabel za označevanje težkih in dolgih vozil (št. 70.01) – (Uradni list RS, št. 62/99) se spremeni tako, da se besedilo točke 6.1 glasi:

»6.1 Ustreznost vozil zahtevam te odredbe se preverja po postopku, ki ga predpisuje odredba o homologaciji vozil (Uradni list RS, št. 33/98)«

2. člen

Ta odredba začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 009-4/99-33

Ljubljana, dne 15. septembra 1999.

Minister
za znanost in tehnologijo
dr. Lojze Marinček l. r.

3783. Sklep o izdaji šestmesečnih zakladnih menic

Na podlagi 46. člena zakona o izvrševanju proračuna Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 5/96, 87/97, 78/97, 34/98, 91/98 in 63/99) in v skladu s sklepom vlade o izdaji državnih kratkoročnih vrednostnih papirjev (Uradni list RS, št. 34/98) izdaja minister za finance

S K L E P

o izdaji šestmesečnih zakladnih menic

1

Za zagotovitev denarnih sredstev za financiranje proračuna izdaja Republika Slovenija (v nadaljevanju: izdajatelj) kratkoročne državne vrednostne papirje (v nadaljevanju: šestmesečne zakladne menice).

2

Šestmesečne zakladne menice se izdajajo v serijah v obliki imenskih blagajniških zapisov, ki so izdane v nematerializirani obliki z vpisom v centralni register pri KDD, Kliniško depotni družbi, d.d., Ljubljana (v nadaljevanju: KDD).

Posamezna serija šestmesečnih zakladnih menic je označena s serijsko številko, ki je sestavljena iz serijske oznake RS ŠZM in številke, ki označuje zaporedno številko emisije ter datum dospelosti šestmesečne zakladne menice.

3

Šestmesečne zakladne menice se izdajajo v apoenih v višini 100.000 SIT.

4

Šestmesečne zakladne menice se prodajajo pooblaščenim vpisnikom na avkciji oziroma na drug način, ki ga določi minister, pristojen za finance.

Pooblaščeni vpisniki lahko na avkciji kupujejo šestmesečne zakladne menice v svojem imenu in za svoj račun in v svojem imenu in za tuj račun.

Pooblaščenec vpisnike določi minister, pristojen za finance s posebnim sklepom.

Pooblaščeni vpisniki so dolžni pod pogoji, katere se določi v pravilih izdajanja, izročanja in izpolnitve obveznosti iz kratkoročnih vrednostnih papirjev Republike Slovenije in v pogodbi o opravljanju storitev pooblaščenega vpisnika med izdajateljem in pooblaščenim vpisnikom, odkupiti določen del posamezne emisije šestmesečnih zakladnih menic.

5

Avkcije šestmesečnih zakladnih menic so praviloma vsak drugi mesec. Dan izdaje določi minister, pristojen za finance.

Posamezna višina emisije šestmesečnih zakladnih menic je najmanj 600 milijonov SIT.

6

Cena šestmesečnih zakladnih menic se oblikuje na avkciji tako, da se upošteva kriterij enotne (najnižje) cene, po kateri se zapre emisija.

7

Obresti se obračunavajo vnaprej in se ob vplačilu šestmesečnih zakladnih menic odštejejo v obliki diskonta od njene nominalne vrednosti. Obresti se obračunavajo na linearen način.

Višina diskonta za obračun obresti pomeni razliko med sprejeto ceno za šestmesečne zakladne menice in njihovo nominalno vrednostjo.

8

Po vsaki avkciji objavi zakladnica Ministrstva za finance rezultate avkcije.

9

Obveznost pooblaščenega vpisnika iz pogodbe za nakup šestmesečnih zakladnih menic med pooblaščenim vpisnikom in izdajateljem je izpolnjena, če v roku, ki ne sme biti daljši od dveh delovnih dni po avkciji, prispe na račun izdajatelja znesek denarnih sredstev za nakup šestmesečnih zakladnih menic, ki ga pooblaščen vpisnik nakaže izdajatelju.

V primeru, da znesek denarnih sredstev za nakup šestmesečnih zakladnih menic, ki ga je izdajatelju dolžan poravnati pooblaščen vpisnik, ne prispe na račun izdajatelja v roku dveh delovnih dni po avkciji, se šestmesečne zakladne menice v višini neporavnane zneska denarnih sredstev ne izdajo.

Izdajatelj izpolni pogodbeno obveznost iz prvega odstavka tako, da na dan prispetja denarnih sredstev na račun izdajatelja iz prvega odstavka izroči KDD nalog za vknjižbo šestmesečnih zakladnih menic na prehodni račun pri KDD, ki ga izdajatelju sporoči pooblaščen vpisnik.

10

Šestmesečne zakladne menice se štejejo za izdane na dan vknjižbe šestmesečnih zakladnih menic na račun investitorja pri KDD, to je najkasneje tri delovne dni po avkciji.

Po izdaji sprejme minister, pristojen za finance sklep o višini emisije šestmesečnih zakladnih menic.

11

Izdajatelj izplača obveznost iz šestmesečne zakladne menice na dan dospelosti šestmesečne zakladne menice osebam, ki so bile tri delovne dni pred dospelostjo vknjižene kot imetniki šestmesečnih zakladnih menic (v nadaljevanju: imetniki) v centralnem registru KDD in na račun, ki je vpisan v centralnem registru pri KDD.

12

Če plačila izdajatelja ni bilo mogoče izvršiti, ker je bila na nalog za vknjižbo šestmesečnih zakladnih menic v centralnem registru pri KDD vpisana nepravilna številka imetnikovega računa ali so bili nanj vpisani drugi nepravilni podatki, ki so potrebni za plačilo izdajatelja se šteje, da je imetnik v upniški zamudi.

13

Ta sklep začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 438-6/99

Ljubljana, dne 27. septembra 1999.

Mitja Gaspari l. r.
Minister
za finance

3784. Pravilnik o postopku uveljavljanja pravic delavcev v primeru insolventnosti delodajalca

Na podlagi četrtega odstavka 25. člena zakona o Jamstvenem in preživninskem skladu Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 25/97, 10/98, 41/99 in 53/99) izdaja minister za delo, družino in socialne zadeve

P R A V I L N I K o postopku uveljavljanja pravic delavcev v primeru insolventnosti delodajalca

1. člen

Ta pravilnik opredeljuje postopek uveljavljanja pravic delavcev v primeru insolventnosti delodajalca iz zakona o Jamstvenem in preživninskem skladu Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: zakon), vsebino obrazcev in dokumentacijo, ki jo je potrebno priložiti zahtevi.

2. člen

Upravičenec vloži v skladu z zakonom zahtevo Jamstvenemu in preživninskemu skladu Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: sklad) preko pristojne območne enote Zavoda Republike Slovenije za zaposlovanje (v nadaljnjem besedilu: zavod) po sedežu delodajalca.

3. člen

Upravičenec vloži zahtevo na obrazcu JS-001-Z, ki je priloga I tega pravilnika.

Upravičenec mora zahtevi iz prejšnjega odstavka priložiti naslednjo dokumentacijo:

- sklep o prenehanju delovnega razmerja,
- dokaz, da je bil zaposlen pri insolventnem delodajalcu neprekinjeno najmanj tri mesece pred datumom prenehanja delovnega razmerja,
- potrdilo o višini njegove terjatve,
- fotokopijo davčne številke,
- fotokopijo tekočega računa, hranilne knjižice oziroma nerezidenčnega računa.

Dokazi iz druge in tretje alinee prejšnjega odstavka se predložijo na obrazcu JS-002-P, ki je priloga II tega pravilnika, oziroma v obliki računalniškega zapisa.

4. člen

Obrazca iz prejšnjega člena izda sklad. Obrazca sta na razpolago pri zavodu in na sedežu sklada.

5. člen

Upravičenec mora zahtevi priložiti:

1. v primeru stečajnega postopka – dokaz, da je svoje pravice prijavil v rokih in na način, določen v zakonu o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji (Uradni list RS, št. 67/93, 8/96 – odločba US, 39/97 in 52/99) za prijavitelje terjatev razen, če je bil stečajni postopek zaključen, ne da bi bila opravljena delitev upnikov, ker premoženje, ki bi prišlo v stečajno maso, ni zadoščala niti za stroške stečajnega postopka oziroma je bilo neznatne vrednosti;

2. v primeru prisilne poravnave – dokaz, da je zahteval varstvo svojih pravic v rokih in na način, določen v predpisih, ki urejajo delovna razmerja, če mu pravice niso bile priznane v skladu s temi predpisi.

6. člen

Sklad lahko na zahtevo upravičenca izda potrdilo o izplačanih nadomestilih in pravicah po zakonu.

7. člen

Sklad izda in natisne obrazce iz tega pravilnika v roku 30 dni po uveljavitvi tega pravilnika.

8. člen

Z dnem uveljavitve tega pravilnika preneha veljati pravilnik o postopku uveljavljanja pravic iz zakona o Jamstvenem skladu Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 59/97).

9. člen

Ta pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 017-01-0012/97-02

Ljubljana, dne 27. septembra 1999.

mag. Anton Rop l. r.
Minister
za delo, družino in socialne
zadeve

Jamstveni in preživninski sklad RS
Kotnikova 28
1000 Ljubljana

Priloga I

preko ZRSZZ OE

Na podlagi 24. člena zakona o Jamstvenem in preživninskem skladu Republike Slovenije (Ur. list RS, št 25/97, 10/98, 41/99 in 53/99) vlagam naslednjo

ZAHTEVO
za poravnavo obveznosti z naslova pravic delavcev
v primeru insolventnosti delodajalca

I. Upravičenec*:
(priimek in ime)

rojen v, dne, s stalnim prebivališčem v

.....
(kraj, ulica, hišna št.)

EMŠO [| | | | | | | | | | | |]

Pošto bom prejemal na naslov, morebitna
obvestila na telefon, št.

Jamstveni in preživninski sklad Republike Slovenije naj mi izplača priznani znesek na:

- tekoči račun,
- hranilno knjižico ali
- nerezidenčni račun tujca.

II. Delovno razmerje mi je prenehalo dne pri delodajalcu

.....
(ime delodajalca in naslov)

Razlog:

- stečaj,
- prisilna poravnava.

III. Neplačane obveznosti delodajalca za zadnje tri mesece pred prenehanjem delovnega razmerja

- sem,
 - nisem
- prijavil v postopku stečaja oziroma prisilne poravnave dne

IV. Ob prenehanju delovnega razmerja zaradi prisilne poravnave:

- nisem uveljavljal varstva svojih pravic,
- sem uveljavljal varstvo svojih pravic, ker:
 - sem invalid kategorije,
 - sem bil na služenju vojaškega roka,
 - sem bil v bolniškem staležu,
 - sem bila noseča oz. na porodniškem dopustu,
 - sem bil na dopustu za nego in varstvo otroka,
 - sem bil član organa upravljanja oz. sindikalni poverjenik,
 - sem imel zakonca prijavljenega na Zavodu za zaposlovanje kot brezposelno osebo,
 - sem samohranilec in sem vzdrževal otroka do 2. leta starosti oziroma lažje ali težje motenega otroka v duševnem ali telesnem razvoju,
 - drugo

* Oblika za moški spol je uporabljena izključno zaradi večje jasnosti in preglednosti.

V. Uveljavljam naslednje pravice po zakonu o Jamstvenem in preživninskem skladu Republike Slovenije:

- neizplačana plača v obdobju zadnjih treh mesecev pred datumom prenehanja delovnega razmerja v višini SIT bruto,
- neizplačana nadomestila plače za plačane odsotnosti z dela v obdobju zadnjih treh mesecev pred datumom prenehanja delovnega razmerja v višini SIT bruto,
- neizplačana nadomestila plače za čas neizrabljenega letnega dopusta, za katerega sem bil upravičen v tekočem koledarskem letu v višini SIT bruto,
- neizplačane odpravnine v višiniSIT neto.

VI. IZJAVLJAM, DA SO VSI NAVEDENI PODATKI RESNIČNI IN ZANJE MATERIALNO IN KAZENSKO ODGOVARJAM.

Vsako spremembo, ki vpliva na pridobitev in obseg pravic, bom takoj sporočil Jamstvenemu in preživninskemu skladu Republike Slovenije.

VII. Priloge:

1. sklep o prenehanju delovnega razmerja,
2. potrdilo delodajalca o izplačanih plačah in nadomestilih v zadnjih treh mesecih pred prenehanjem delovnega razmerja - obrazec JS-002-P ali v obliki računalniškega zapisa,
3. dokaz o uveljavljanju varstva svojih pravic,
4. dokaz o prijavi terjatve v postopku stečaja oziroma prisilne poravnave,
5. fotokopija davčne številke,
6. fotokopija tekočega računa, hranilne knjižice oziroma nerezidenčnega računa tujca,
7. drugo

VIII. Zahteva je vložena dne s prilogami: 1 2 3 4 5 6 7

IX. Zahtevo je potrebno dopolniti v roku dni s prilogami: 1 2 3 4 5 6 7

V, dne
(vlagatelj zahteve)

Sprejela pooblaščenca oseba :

.....

X. Zahteva je dopolnjena dne s prilogami: 1 2 3 4 5 6 7

V, dne

Sprejela pooblaščenca oseba:

.....

III. Delavcu je bilo izplačano iz točke II.:

	<u>bruto znesek</u> 1	<u>prispevki</u> 2	<u>davek</u> 3	<u>neto</u> 4(=1-2-3)
1. Plača v višini (skupaj):				
2. Nadomestilo plače za plačane odsotnosti z dela:				
3. Nadomestilo plače za neizkoriščene dni letnega dopusta v tekočem letu:				
4. Odpravnina v višini:				
5. SKUPAJ:				

IV. Potrdilo se izdaja na zahtevo delavca, ki uveljavlja pravice z naslova insolventnosti delodajalca po Zakonu o Jamstvenem in preživninskem skladu Republike Slovenije.

V. ZA PRAVILNOST IN VERODOSTOJNOST PODATKOV JAMČI DELODAJALEC OZ. STEČAJNI DOLŽNIK IN ZANJE KAZENSKO IN MATERIALNO ODGOVARJA.

Delodajalec oz. stečajni dolžnik
(pooblaščen oseba)
ime in priimek

ŽIG

Podpis

.....

.....

V, dne.....

3785. Navodilo o postopku za uveljavljanje pravice do nadomestila preživnine

Na podlagi petega odstavka 25. člena zakona o Jamstvenem in preživninskem skladu Republike Slovenije (Uradni list RS, št 25/97, 10/98, 41/99 in 53/99) izdaja minister za delo, družino in socialne zadeve

**NAVODILO
o postopku za uveljavljanje pravice
do nadomestila preživnine**

1. člen

(vsebina navodila)

To navodilo ureja natančnejši postopek za uveljavljanje in izplačevanje nadomestila preživnine ter izterjavo dolga.

2. člen

(postopek uveljavljanja pravice do nadomestila preživnine)

Zakoniti zastopnik otroka (v nadaljnjem besedilu: zastopnik) vložil v skladu z zakonom o Jamstvenem in preživninskem skladu Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: zakon) zahtevo za uveljavitev pravice do nadomestila preživnine na Jamstveni in preživninski sklad Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: sklad).

Zastopnik vložil zahtevo iz prejšnjega odstavka na obrazcu, ki ga je predpisal minister, pristojen za družino in je objavljen v Uradnem listu Republike Slovenije št. 78 z dne 24. septembra 1999.

Zastopnik izpolni zahtevo skupaj za vse otroke, ki imajo istega preživninskega zavezanca.

3. člen

(opredelitev nerednega plačevanja preživnine)

Sklad pri odločanju o pravici do nadomestila preživnine upošteva kot merilo za neredno plačevanje preživnine iz prvega odstavka 21. b člena zakona, če preživninski zavezanec dolguje skupaj vsaj znesek treh povprečnih mesečnih prežvinnin v zadnjih 12 mesecih pred vložitvijo zahtevka. Mesec, v katerem zastopnik vložil zahtevo, se ne šteje med zadnjih 12 mesecev.

4. člen

(izterjava preživnine iz tujine)

Zastopnik mora skladu predložiti potrdilo pristojnega ministrstva, na katerega je vložil dokumentacijo za izterjavo preživnine iz tujine.

5. člen

(dolžnost sklada)

Sklad o priznanju pravice do nadomestila preživnine obvesti preživninskega zavezanca in pristojni center za socialno delo (v nadaljnjem besedilu: center).

6. člen

(delo sklada po uradni dolžnosti)

Sklad preverja dohodkovni položaj po uradni dolžnosti vsako leto s 1. julijem. Dohodkovni položaj preverja na podlagi podatkov o odmeri otroškega dodatka centra.

Za otroke, kjer zakoniti zastopnik pri centru ni uveljavljal pravice do otroškega dodatka, sklad pozove zakonitega zastopnika, da mu posreduje podatke za izračun dohodkovnega položaja na enak način kot je to določeno za uveljavitev pravice do otroškega dodatka.

7. člen

(dolžnost zastopnika)

Zastopnik mora pisno sporočiti skladu vsako spremembo, ki ima za posledico prenehanje pravice do nadomestila preživnine ali spremembo njene višine, v osmih dneh od dneva, ko je taka sprememba nastala. Kot spremembe se štejejo zlasti sklenitev delovnega razmerja otroka starejšega od 15 let, oddaja otroka v rejništvo, namestitvev otroka v zavod, v katerem ima pretežno brezplačno oskrbo, sprememba števila družinskih članov, bistvena sprememba dohodka družine, sprememba preživnine s sodbo ali dogovorom in druge spremembe.

8. člen

(dolžnost centra)

Center mora sporočiti skladu vsako spremembo glede otroka v osmih dneh od dneva dejanske namestitve otroka v rejništvo, zavod oziroma oddaje otroka v družino zaradi posvojitve.

Center mora sporočiti skladu tudi podatke o uskladitvi preživnin.

9. člen

(dolžnost preživninskega zavezanca)

Preživninski zavezanec lahko pisno sporoči skladu vsako spremembo glede plačevanja preživnine. Plačilo preživnine dokazuje s potrdilom o plačilu preživnine, iz katerega mora biti razviden namen plačila, obdobje, na katerega se plačilo nanaša in za katerega otroka je preživnina plačana.

10. člen

(znižanje višine plačila nadomestila preživnine)

Med izplačevanjem nadomestila preživnine sklad zmanjša višino plačila le-tega za znesek plačane preživnine od preživninskega zavezanca, če se plačilo preživnine nanaša na obdobje izplačevanja nadomestila preživnine.

11. člen

(začasno neizplačevanje nadomestila preživnine)

Sklad ne izplačuje nadomestila preživnine vse dokler skupna višina plačila nadomestila preživnine ne doseže zneska 2.000 tolarjev.

12. člen

(ravnanje sklada pri upoštevanju sprememb)

Sklad upošteva vsako spremembo, ki ima za posledico spremembo višine nadomestila ali višine plačanega zneska nadomestila, od prvega dne naslednjega meseca po prejemu sporočila.

13. člen

(postopek izterjave dolga)

Sklad vstopa v postopke izvršbe do preživninskega zavezanca oziroma jih začinja po prvem izplačilu nadomestila preživnine.

Če terjatev ni plačana v dvanajstih mesecih, sklad oblikuje popravke vrednosti, postopek izterjave pa nadaljuje.

14. člen

(odpis terjatev)

O morebitnem odpisu neizterljivih terjatev ali terjatev, katerih stroški postopka izterjave so v nesorazmerju z višino terjatve, sklad ravna v skladu s posebnim predpisom.

15. člen

(odlog poplačila terjatve)

Sklad lahko preživninskemu zavezancu na njegovo zahtevo dovoli odlog ali obročno plačilo terjatve, če le-ta predloži dokaze o nezmožnosti plačila, na način kot je določeno s posebnim predpisom.

16. člen

(dogovor o medsebojnem obveščanju)

Način medsebojnega obveščanja med skladom in centri po zakonu in po tem pravilniku se dogovori sporazumno.

17. člen

(začetek veljavnosti)

To navodilo začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 017-02-015/99

Ljubljana, dne 27. septembra 1999.

mag. Anton Rop l. r.
Minister
za delo, družino in socialne
zadeve

3786. Navodilo o spremembah in dopolnitvah navodila o izvajanju zakona o zaposlovanju tujcev

Na podlagi 20. člena zakona o zaposlovanju tujcev (Uradni list RS, št. 33/92) in 99. člena zakona o upravi (Uradni list RS, št. 67/94, odl. US RS, št. 20/95 in 29/95) izdaja minister za delo, družino in socialne zadeve

NAVODILO

o spremembah in dopolnitvah navodila o izvajanju zakona o zaposlovanju tujcev

1. člen

V navodilu o izvajanju zakona o zaposlovanju tujcev (Uradni list RS, št. 54/97) se v drugem odstavku 2. člena besedilo "Republiškega zavoda za zaposlovanje" nadomesti z besedilom "Zavoda Republike Slovenije za zaposlovanje".

V prvi alineji tretjega odstavka se za besedilom "TUIJ-2/1-YU" doda besedilo "TUIJ-2/2, TUIJ-3/1 in TUIJ-3/2".

2. člen

V prvem odstavku 4. člena navodila se črta besedilo "oziroma pogodbe o delu".

V tretji alineji drugega odstavka 4. člena se črta besedilo "oziroma pogodbe o delu" in besedilo, ki sledi za prvim stavkom te alineje.

V točki a) drugega odstavka 4. člena se za peto alineo doda nova, šesta alineja, ki se glasi:

" - ne glede na določbo prejšnje alineje se delovno dovoljenje lahko izda tujcu, ki poleg poklicne izobrazbe izkazuje še posebna znanja, za katera je nujno predhodno usposabljanje izven ozemlja Republike Slovenije oziroma tujcu - ožjemu družinskemu članu, ki najmanj eno leto pred vložitvijo vloge že prebiva v Republiki Sloveniji".

Črta se tretja alineja točke b) drugega odstavka 4. člena.

3. člen

5. člen navodila se črta in se nadomesti z novim členom, ki se glasi:

"5. člen

Delovno dovoljenje za izvedbo pogodbe o delu se izda na vlogo domačega delodajalca, kadar ta s tujcem sklepa individualno pogodbo o delu. V primerih, ko pogodbo o delu skleneta pravni osebi, se delovno dovoljenje izda na vlogo tujega delodajalca, ki na čezmejni način izvaja pogodbeno storitev z napotenimi delavci za domačega naročnika, v skladu s predpisi o zunanjetrgovinskem poslovanju.

Vlogo za pridobitev delovnega dovoljenja sestavljajo: za izvedbo individualne pogodbe o delu prošnja za izdajo delovnega dovoljenja na vlogo delodajalca na obrazcu TUIJ-3/1, oziroma za izvedbo pogodbe o delu med pravnima osebama prošnja na obrazcu TUIJ 3/2, z naslednjimi prilogami:

1. priloge k prošnji na obrazcu TUIJ-3/1:

a) pogodba o delu s podpisi obeh pogodbenih strank z obvezno navedbo vsebine dela, pogodbenega zneska in navedbo predvidenega pričetka in dokončanja pogodbenega dela, pri čemer čas izvajanja pogodbe v skupnem trajanju ne more biti daljši od 90 delovnih dni v koledarskem letu;

b) overjena fotokopija dokumenta o registraciji dejavnosti naročnika v Republiki Sloveniji, z veljavnostjo dokumenta do enega meseca od datuma izdaje;

c) overjena fotokopija odločbe pristojnega organa o izpolnjevanju predpisanih pogojev za opravljanje dejavnosti naročnika pogodbenega dela, če je tako določeno z zakonom, ki ureja področje dejavnosti;

d) overjena fotokopija potne listine oziroma drugega dokumenta, s katerim se dokazuje identiteta tujca;

e) dokazilo o zahtevani izobrazbi v skladu s predpisi oziroma dokazila o posebnih znanjih, kadar so ta potrebna za izvedbo pogodbe;

f) overjena fotokopija dokazila o zdravstvenem zavarovanju v Republiki Sloveniji oziroma državi, iz katere prihaja tujec. Če Republika Slovenija nima sklenjene konvencije o socialni varnosti s to državo, mora delodajalec, ki je naročnik pogodbene storitve, predložiti overjeno fotokopijo pogodbe o prostovoljnem zdravstvenem zavarovanju, ki jo je tujec sklenil z Zavodom za zdravstveno zavarovanje Slovenije;

2. priloge k prošnji na obrazcu TUIJ-3/2:

a) pogodba o delu s podpisi obeh pogodbenih strank, s priloženim popisom del in cenami pogodbenih storitev, navedbo kraja opravljanja storitve in navedbo predvidenega pričetka in dokončanja pogodbenega dela, pri čemer čas izvajanja pogodbe praviloma ne sme biti daljši od 90 delovnih dni v koledarskem letu;

b) uradni prevod v slovenski jezik, dokumenta o registraciji gospodarske družbe oziroma druge organizacijske oblike tujega pogodbenega izvajalca, z veljavnostjo dokumenta do enega meseca od datuma izdaje;

c) ugotovitevna odločba pristojnega organa v Republiki Sloveniji o izpolnjevanju pogojev za opravljanje dejavnosti po slovenskih predpisih, ki jih mora izpolnjevati tuji izvajalec čezmejnih pogodbenih storitev, če je tako določeno z zakonom, ki ureja področje dejavnosti oziroma s predpisi, ki urejajo zunanjetrgovinsko poslovanje;

d) izjava tujega delodajalca na predpisanem obrazcu, da bo v času izvajanja pogodbenih del na ozemlju Republike Slovenije upošteval delovnopravne pogoje, v skladu s predpisi zakonodaje Republike Slovenije;

e) prijava napotenih delavcev na predpisanem obrazcu - priloga k obrazcu TUIJ-3/2;

f) overjena fotokopija potne listine za vse tujce, navedene v prilogi k obrazcu TUIJ-3/2;

g) overjena fotokopija dokazila o zdravstvenem zavarovanju tujcev, navedenih v prilogi k obrazcu TUIJ-3/2 v državi,

iz katere so napoteni. Če Republika Slovenija nima sklenjene konvencije o socialni varnosti s to državo, mora tuji delodajalec, ki je izvajalec pogodbenih storitev z napotnimi delavci, predložiti overjeno fotokopijo pogodbe o prostovoljnem zdravstvenem zavarovanju, ki jo je tujec sklenil z Zavodom za zdravstveno zavarovanje Slovenije.

Zavod lahko poleg dokazil, navedenih v tem členu, v postopku zahteva tudi druga dokazila, kot npr. mnenje ministrstva, pristojnega za področje dejavnosti, oziroma organov pristojne gospodarske zbornice.

Zavod lahko po predhodno pridobljenem mnenju ministrstva, pristojnega za delo, v primeru potrebe po nujnih storitvah tujega izvajalca, izda delovno dovoljenje za izvajanje pogodbenih storitev tudi brez predložitve vseh navedenih dokazil.

Vlogo za pridobitev delovnega dovoljenja po tem členu vložijo delodajalec na sedežu zavoda.“

4. člen

6. člen navodila se spremeni tako, da se besedi "delovni vizum" zamenjata z besedami "dovoljenje za prebivanje".

5. člen

V tretjem odstavku 8. člena navodila se črta besedilo "(Uradni list RS, št. 1/91-I in 44/99)".

6. člen

Za 8. členom navodila se dodajo naslednji novi členi:

"8.a člen

Poleg primerov iz 7. člena navodila na obrazcu TUJ-2/2 vložijo vlogo za izdajo osebnega delovnega dovoljenja za določen čas tudi tujci, ko so kot pooblaščenice osebe ali zastopniki družb oziroma vodje podružnic vpisani v sodni register v Republiki Sloveniji, tujci, ki so kot samostojni podjetniki posamezniki vpisani v register samostojnih podjetnikov posameznikov in tujci, ki so po kriterijih Marakeškega sporazuma o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije (Uradni list RS, št. 36/95, MP, št. 10/95) začasno napoteni na delo v organizacijske enote tujih pravnih oseb, registriranih v Republiki Sloveniji.

8.b člen

Vlogi iz prejšnjega člena je potrebno priložiti:

a) overjeno fotokopijo potne listine oziroma drug dokument, s katerim se dokazuje identiteta tujca;

b) overjeno fotokopijo izpisa iz sodnega ali drugega registra o registraciji družbe, podružnice oziroma samostojnega podjetnika v Republiki Sloveniji, s katero tujec izkaže status zakonitega zastopnika;

c) dokazilo o zdravstvenem zavarovanju tujca v državi iz katere prihaja, kadar ima Republika Slovenija sklenjeno konvencijo o socialni varnosti s to državo, v nasprotnem primeru pa overjeno fotokopijo pogodbe o prostovoljnem zdravstvenem zavarovanju, ki jo je tujec sklenil z Zavodom za zdravstveno zavarovanje Slovenije.

V primerih, ko je tujec napoten na začasno delo v Republiki Slovenijo po kriterijih, ki jih je Republika Slovenija določila z Listo specifičnih obvez v okviru Marakeškega sporazuma o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije, je poleg dokazil iz prejšnjega odstavka potrebno predložiti še:

a) akt delodajalca o imenovanju delavca na vodilni položaj oziroma o napotitvi delavca z natančno navedbo delovnega mesta, ki ga bo tujec zasedal v organizacijski enoti, registrirani v Republiki Sloveniji;

b) dokazilo, da je tujec, v času opravljanja dela v Republiki Sloveniji, v delovnem razmerju pri tujem delodajalcu;

c) dokazilo o ustrezni strokovni usposobljenosti napotnih strokovnjakov, skladno s kriteriji, določenimi v Listi specifičnih obvez.

8.c člen

Vlogo iz 8.a člena navodila tujec vložijo na sedežu zavoda.“

7. člen

V drugem odstavku 12. člena navodila se med številka "9.", "10." namesto vejice vstavi beseda "in", za številko "10." se doda beseda "člena" in črta besedilo "in 11. člena".

8. člen

Z dnem uveljavitve teh sprememb in dopolnitev navodila obrazci TUJ-1/1, TUJ-2/1, TUJ-2/1-YU, TUJ-Z in TUJ-P nadomestijo dosedanje obrazce.

9. člen

To navodilo začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 017-030/96-81

Ljubljana, dne 28. septembra 1999.

mag. Anton Rop l. r.
Minister
za delo, družino in socialne
zadeve

(Firma in sedež prosilca)

ZAVOD REPUBLIKE SLOVENIJE ZA ZAPOSLOVANJE

Območna enota: _____

PROŠNJA ZA IZDAJO DELOVNEGA DOVOLJENJA NA VLOGO DELODAJALCA
(pogodba o zaposlitvi)

Podatki o prosilcu:

1. Vlagatelj:
 - a) Firma:
 - b) Sedež:
 - c) Matična št.
 - d) Šifra dejavnosti:
 - e) Upravna enota sedeža:
 - f) Šifra upravne enote:
2. Delovno mesto, za katero se sklepa delovno razmerje:
3. Kraj opravljanja dela:
 - na sedežu delodajalca:
 - na terenu (lokacija):
4. Doba, za katero se prosi za delovno dovoljenje:

Podatki o tujcu:

1. Priimek (priimek ob rojstvu):
2. Ime:
3. Spol:
4. Dan, mesec in leto rojstva:
5. Enotna matična št. tujca:
6. Kraj in država rojstva:
7. Državljanstvo:
8. Naslov bivališča v RS:
9. Naslov bivališča v tujini:
10. Vrsta in številka potne listine, kje in kdaj je bila izdana in do kdaj velja:
11. Vrsta dovoljenja za bivanje v RS:
 - a) kdaj je bilo izdano dovoljenje za bivanje in do kdaj velja:
 - b) tujec bo pridobil prvo dovoljenje za prebivanje
12. Stopnja strokovne izobrazbe:
13. Poklic:
14. Posebna znanja, delovne izkušnje:

V _____
dne: _____

Podpis pooblaščenice osebe

Štampiljka:

(Ime in naslov prosilca)

ZAVOD REPUBLIKE SLOVENIJE ZA ZAPOSLOVANJE

Območna enota oziroma sedež zavoda: _____

PROŠNJA ZA IZDAJO OSEBNEGA DELOVNEGA DOVOLJENJA

1. Priimek (priimek ob rojstvu):
2. Ime:
3. Spol:
4. Dan, mesec in leto rojstva:
5. Enotna matična št. tujca:
6. Kraj in država rojstva:
7. Državljanstvo:
8. Naslov bivališča v Republike Sloveniji:
9. Naslov bivališča v tujini (tudi država):
10. Vrsta in številka potne listine, kje in kdaj je bila izdana in do kdaj velja:
11. Vrsta bivanja v RS, kje in kdaj je bilo dovoljenje izdano in do kdaj velja:
12. Stopnja strokovne izobrazbe:
13. Poklic:
14. Posebna znanja, delovne izkušnje:
15. Podlaga za pridobitev osebnega delovnega dovoljenja:
 - a) bivanje v RS več kot 10 let na podlagi dovoljenja za stalno prebivanje (8. člen)
 - b) dnevni migrant (7. člen)
 - c) priznan status begunca
 - d) priznan status izseljenca
16. Doba, za katero se prosi za dovoljenje:

V _____
dne: _____

Podpis prosilca

_____ (Ime in naslov prosilca)

ZAVOD REPUBLIKE SLOVENIJE ZA ZAPOSLOVANJE

Območna enota: _____

PROŠNJA ZA IZDAJO OSEBNEGA DELOVNEGA DOVOLJENJA
(po 23. členu zakona)

1. Priimek (priimek ob rojstvu):
2. Ime:
3. Spol:
4. Dan, mesec in leto rojstva:
5. Enotna matična št. tujca:
6. Država in kraj rojstva:
7. Državljanstvo:
8. Naslov bivališča v RS:
9. Naslov bivališča v tujini (tudi država):
10. Vrsta in številka potne listine, kje in kdaj je bila izdana in do kdaj velja:
11. Vrsta bivanja v RS, kje in kdaj je bilo dovoljenje izdano in do kdaj velja:
12. Stopnja strokovne izobrazbe:
13. Poklic:
14. Posebna znanja, delovne izkušnje:
15. Podlaga za pridobitev osebnega delovnega dovoljenja:
 - a) čas sklenitve delovnega razmerja in oblika delovnega razmerja
 - b) delovna doba v RS
16. Doba, za katero se prosi za dovoljenje:

V _____
dne: _____

Podpis prosilca

(Ime in naslov prosilca)

ZAVOD REPUBLIKE SLOVENIJE ZA ZAPOSLOVANJE

Sedež zavoda: _____

PROŠNJA ZA IZDAJO OSEBNEGA DELOVNEGA DOVOLJENJA

1. Priimek (priimek ob rojstvu):
2. Ime:
3. Spol:
4. Dan, mesec in leto rojstva:
5. Enotna matična št. tujca:
6. Kraj in država rojstva:
7. Državljanstvo:
8. Naslov bivališča v RS:
9. Naslov bivališča v tujini (tudi država):
10. Vrsta in številka potne listine, kje in kdaj je bila izdana in do kdaj velja:
11. Vrsta dovoljenja za prebivanje:
 - a) kdaj je bilo izdano dovoljenje za prebivanje in do kdaj velja:
 - b) tujec bo pridobil prvo dovoljenje za prebivanje:
12. Stopnja strokovne izobrazbe:
13. Poklic:
14. Posebna znanja, delovne izkušnje:
15. Podlaga za pridobitev osebnega delovnega dovoljenja:
 - a) zakonito zastopstvo v družbi oziroma podružnici po ZGD:
 - b) samostojni podjetnik posameznik po ZGD:
 - c) napotitev delavca po kriterijih WTO:
16. Doba, za katero se prosi za dovoljenje:

V _____
dne: _____

Podpis prosilca

(Firma in sedež prosilca)

ZAVOD REPUBLIKE SLOVENIJE ZA ZAPOSLOVANJE

Sedež zavoda: _____

PROŠNJA ZA IZDAJO DELOVNEGA DOVOLJENJA NA VLOGO DELODAJALCA
(individualna pogodba o delu)

Podatki o prosilcu – naročniku dela:

1. Firma:
2. Sedež:
3. Matična številka:
4. Šifra dejavnosti:
5. Davčna številka:
6. Upravna enota sedeža:
7. Šifra upravne enote:

Opis pogodbenega dela:

Kraj in čas izvajanja pogodbe:

- a) na stalni lokaciji: ulica, kraj, poštna številka:
- b) na različnih lokacijah, z navedbo podatkov
- c) začetek dela dne....., konec dela dne..... na posamezni lokaciji

Podatki o tujcu:

1. Priimek (priimek ob rojstvu):
2. Ime:
3. Spol:
4. Dan, mesec in leto rojstva:
5. Enotna matična številka tujca:
6. Kraj in država rojstva:
7. Državljanstvo:
8. Naslov bivališča v RS:
9. Naslov bivališča v tujini:
10. Vrsta in številka potne listine, kje in kdaj je bila izdana in do kdaj velja:
11. Vrsta dovoljenja za bivanje v RS:
 - a) kdaj je bilo izdano dovoljenje za bivanje in do kdaj velja:
 - b) tujec bo pridobil prvo dovoljenje za prebivanje:
12. Stopnja strokovne izobrazbe:
13. Poklic:
14. Posebna znanja, delovne izkušnje:

Doba, za katero se prosi delovno dovoljenje:

V _____
dne: _____

Podpis pooblaščenice osebe

Štampiljka:

(Firma in sedež prosilca)

ZAVOD REPUBLIKE SLOVENIJE ZA ZAPOSLOVANJE

Sedež zavoda: _____

PROŠNJA ZA IZDAJO DELOVNEGA DOVOLJENJA NA VLOGO DELODAJALCA
(pogodba o delu med pravnima osebama)

Podatki o naročniku pogodbenega dela

1. Firme:
2. Sedež:
3. Matična številka:
4. Šifra dejavnosti:
5. Davčna številka:
6. Upravna enota sedeža:
7. Šifra upravne enote:

Opis pogodbenega dela:**Kraj in čas izvajanja pogodbe:**

- a) na stalni lokaciji: ulica, kraj, poštna številka:
- b) na različnih lokacijah, z navedbo podatkov
- c) začetek dela dne....., konec dela dne..... na posamezni lokaciji

Podatki o izvajalcu pogodbenega dela:

1. Firme:
2. Sedež firme v tujini (ulica, kraj, poštna številka, država):
3. Odgovorna kontaktna oseba v RS (priimek, ime, rojstni podatki):
4. Naslov kontaktne osebe v RS (ulica, kraj, poštna številka):

Potrebno število delovnih dovoljenj za izvedbo pogodbe o delu:

- a) za število predelavcev _____
- b) za število delavcev _____

Doba, za katero se prosi delovna dovoljenja:

V _____
dne: _____

Podpis pooblaščenice osebe

Štampiljka:

(izpolni ZRSZ)

Firma in sedež izvajalca pogodbe:

.....
.....

Številka vloge na ZRSZ:

.....

Datum vloge:

Vlogo obdelal:

.....

Firma in sedež naročnika pogodbe:

.....
.....

I Z J A V A

Izjavljam, da bom kot tuji delodajalec, za delavce, s katerimi v Republiki Sloveniji opravljam čezmejne storitve, upošteval predpisane delovnopravne pogoje, navedene v izjavi, in sicer:

Plačilne pogoje za delavce:

- minimalna bruto plača po kolektivni pogodbi s splošno veljavnostjo oziroma po kolektivni pogodbi na ravni dejavnosti, če je ta za delavca ugodnejša.....SIT

Kraj izplačila.....

Delovne pogoje v zvezi s:

- povprečnim mesečnim delovnim časom
- odmori in počitki
- nočnim delom
- minimalnim letnim dopustom
- varnostjo in zdravjem pri delu

S tem potrjujem, da bodo za vse delavce, katerim je izdano delovno dovoljenje za izvedbo prijavljene pogodbe upoštevani zgoraj navedeni pogoji.

Dokumentacija za preverjanje zgoraj navedenih pogojev bo hranjena pri osebi:.....

..... na naslovu:

.....

Inšpektorat Republike Slovenije za delo ima ob vsakem času pravica do vpogleda v plačilne liste, ki jih delodajalec hrani pri pooblaščenih osebah v Republiki Sloveniji, v skladu z navedbami v prijavi.

Število delavcev.....

Kraj izvajanja pogodbe.....

Čas izvajanja pogodbe (od-do).....

Kraj in datum:

.....

Podpis pooblaščenice osebe izvajalca:

Štampiljka:

.....

Obr. TUJ-Z

_____ sedež zavezanca za prijavo

ZAVOD REPUBLIKE SLOVENIJE ZA ZAPOSLOVANJE

Območna enota: _____

PRIJAVA O ZAPOSLOVANJU TUJCA

1. Priimek in ime tujca:
2. Datum rojstva tujca: (dan) (mesec) (leto)
3. Enotna matična številka tujca:
4. Državljanstvo tujca:
5. Vrsta in številka delovnega dovoljenja:
6. Naslov bivališča v RS:
7. Firma in sedež delodajalca:
8. Matična številka delodajalca:
9. Delovno mesto tujca:
10. Datum sklenitve delovnega razmerja:
11. Veljavnost delovnega dovoljenja od _____ do _____

V _____
dne: _____

Podpis pooblaščenice osebe

Štampiljka:

Obr. TUJ-P

_____ firma in sedež zavezanca za prijavo

ZAVOD REPUBLIKE SLOVENIJE ZA ZAPOSLOVANJE

Območna enota: _____

PRIJAVA O PRENEHANJU ZAPOSLOVANJA TUJCA

1. Ime in naslov zavezanca za prijavo:
2. Matična številka zavezanca za prijavo:
3. Priimek in ime tujca:
4. Datum rojstva tujca:
5. Enotna matična številka tujca:
6. Državljanstvo tujca:
7. Vrsta in številka delovnega dovoljenja:
8. Datum prenehanja delovnega razmerja:
9. Vzrok prenehanja zaposlitve:

V _____
dne: _____

Podpis pooblaščenice osebe

Štampiljka:

USTAVNO SODIŠČE

3787. Odločba o oceni ustavnosti zakona o razpisu rednih lokalnih volitev v Mestni občini Koper

Ustavno sodišče je v postopku za oceno ustavnosti, začetem na pobudo Alojza Geca iz Hrvatínov in drugih, na seji dne 23. septembra 1999

o d l o č i l o:

Zakon o razpisu rednih lokalnih volitev v Mestni občini Koper (Uradni list RS, št. 53/99) ni v neskladju z ustavo.

O b r a z l o ž i t e v

A)

1. Pobudniki izpodbijajo zakon o razpisu rednih lokalnih volitev v Mestni občini Koper (v nadaljevanju: ZRLVKP) v celoti. Menijo, da je izpodbijani zakon v neskladju z 2. členom ustave, ki določa, da je Slovenija pravna država. Z izvedbo rednih volitev na območju sedanje Mestne občine Koper naj bi bile tudi kršene njihove ustavne pravice, ki jim zagotavljajo sodelovanje pri upravljanju javnih zadev v takih lokalnih skupnostih, ki so ustanovljene v skladu z ustavo. Pri tem se sklicujejo na odločbe ustavnega sodišča št. U-I-90/94, št. U-I-183/94 in št. U-I-301/98, s katerimi je bilo ugotovljeno, da Mestna občina Koper presega območje mesta in mestne okolice in je zato ustanovljena ne samo v nasprotju z ustavno zasnovano mestno občino, temveč tudi v nasprotju z ustavno zasnovano občino nasplah. Poudarjajo, da izpodbijani zakon posega v temeljne pravice občanov slovenske Istre, ki jim sedanja oblast v Mestni občini Koper "preprečuje, zavira, dezinformira in z vsem mogočim zavajanjem skuša odvrniti od uveljavljanja elementarnih pravic, ki zadevajo lokalno samoupravo". Razpis volitev v samo eni občini naj ne bi bila zakonska pristojnost predsednika Državnega zbora v smislu 87. člena ustave. Na podlagi prvega odstavka 26. člena zakona o lokalnih volitvah (Uradni list RS, št. 72/93 in nasl. - v nadaljevanju: ZLV) naj bi bil predsednik Državnega zbora pristojen le za razpis rednih volitev v občinske svete hkrati v vseh občinah in ne zgolj v posamezni občini. Pobudniki poudarjajo, da izpodbijani zakon pomeni "izničenje" odločitve ustavnega sodišča št. U-I-301/98, s katero je bil organom Mestne občine Koper podaljšan mandat do nastopa mandata organov novih občin, ustanovljenih v skladu z ustavo. Pobudniki podaljšanja mandata organom Mestne občine Koper pobudniki ne razumejo kot poseg v njihovo volilno pravico. V času podaljšanja mandata bi morali organi Mestne občine Koper sodelovati, da bi se odpravila ustavna neusklajenost Mestne občine Koper, ugotovljena v 2. točki izreka odločbe ustavnega sodišča št. U-I-301/98. Pobudniki še navajajo, da 3. člen izpodbijanega zakona spreminja določbo 4. člena zakona o postopku za ustanovitev občin in določitev njihovih območij (Uradni list RS, št. 44/96 in 56/98 - v nadaljevanju: ZPUODO), ki dopušča, da se postopek za ustanovitev občin ter za določitev oziroma spremembo njihovih območij izvede le enkrat v obdobju med dvema rednimi volitvami v občinske svete. Izpodbijana določba po mnenju pobudnikov predstavlja izjemo samo za Mestno občino Koper, kar naj bi ustvarilo nedopustno, nesistemsko in "pravo anarhno" stanje.

2. Pobudniki so predlagali začasno zadržanje izvrševanja 2. člena izpodbijanega zakona, na podlagi katerega bi predsednik Državnega zbora moral razpisati redne lokalne volitve takoj po uveljavitvi izpodbijanega zakona.

3. V dopolnitvi pobude z dne 1. 9. 1999 so pobudniki predlagali, naj ustavno sodišče na podlagi drugega odstavka 35. člena ZUstS (Uradni list RS, št. 15/94 - ZUstS) obravnava zadevo na javni obravnavi. Pobudniki menijo, da bi Državni zbor še pred potekom enoletnega roka za usklajitev območja Mestne občine Koper z ustavo, to je do dne 3. 10. 1999, lahko izvršil odločbo ustavnega sodišča in sprejel ustrezne spremembe zakona o ustanovitvi občin ter o določitvi njihovih območij (Uradni list RS, št. 60/94 - v nadaljevanju: ZUODNO) glede Mestne občine Koper. Poudarjajo, da je izvedba rednih lokalnih volitev v organe Mestne občine Koper v nasprotju z načeli pravne države in pomeni poseg v volilno pravico njenih prebivalcev. Pravica do volitev organov neustavne, vsiljene in nedemokratsko oblikovane lokalne skupnosti po mnenju pobudnikov ne more imeti "ustavne teže". Kljub temu, da je volilna pravica temelj demokracije, lahko pride do njene zlorabe (v ta namen navajajo zgodovinske primere). Zato menijo, da je nad delom organov Mestne občine Koper nujen državni nadzor in da bo le na tak način mogoče izvršiti odločbo ustavnega sodišča, prebivalcem pa zagotoviti ustavno pravico do lokalne samouprave in izvesti lokalne volitve.

4. Odbor Državnega zbora za notranjo politiko in pravo sodje je na podlagi mnenja Sekretariata za zakonodajo in pravne zadeve dne 13. 9. 1999 podal odgovor na obravnavano pobudo. Meni, da se izpodbijani zakon nanaša le na 3. točko izreka odločbe ustavnega sodišča št. U-I-301/98, s katero je ustavno sodišče podaljšalo mandat sedanjim organom Mestne občine Koper. Na bistveno obveznost Državnega zbora iz navedene odločbe o usklajitvi območja Mestne občine Koper z ustavnimi in zakonskimi kriteriji za mestno občino, izpodbijani zakon ne vpliva. Zato naj bi bili vsebinski argumenti pobudnikov glede ustanavljanja novih občin neutemeljeni, saj izpodbijani zakon v nobenem smislu ne preprečuje ustanavljanja novih občin, temveč jih celo v večji meri omogoča. Z izpodbijanim zakonom naj bi ne bila kršena pravica pobudnikov do sodelovanja pri upravljanju javnih zadev, saj so volitve ena od oblik njenega izvrševanja. Izpodbijani zakon po mnenju nasprotnega udeleženca omogoča ponovno izvrševanje te pravice, v povezavi s človekovo pravico do splošne in enake volilne pravice iz 43. člena ustave. Poudarja, da se volilna pravica kot človekova pravica izvaja neposredno na podlagi ustave in da zakoni predpisujejo le sistem in tehnična pravila za izvedbo volitev. Ustavno sodišče naj bi v odločbi št. U-I-301/98 vzpostavilo konkurenco med splošno in enako volilno pravico ter ustavno pravico do lokalne samouprave, pri čemer naj bi volilno pravico kot človekovo pravico pri določitvi načina izvršitve svoje odločbe "uporabilo v podporo izvršitvi ustavne pravice do lokalne samouprave". Po mnenju nasprotnega udeleženca z izpodbijanim zakonom niso bila kršena načela pravne države, čeprav je eno od najpomembnejših načel pravne države tudi obvezna narava odločitev vseh sodišč. Državni zbor je v skladu s 3., 5. in 87. členom ustave pristojen, da z zakonom uredi pravice in obveznosti državljanov in drugih oseb ter na tej podlagi sprejme ustrezne zakone, tudi v zvezi s človekovimi pravicami, upoštevajoč 15. in 16. člen ustave. Po mnenju nasprotnega udeleženca je mogoče odločbo ustavnega sodišča v vsebinskem delu, ki se nanaša na usklajitev območja Mestne občine Koper z ustavo, izvršiti tudi tako, da se volitve v Mestni občini Koper opravijo in da se s tem preseže nepotrebna konkurenca med ustavno in človekovo pravico. Nasprotni udeleženec v svojem odgovoru poudarja, da je pri presoji izpodbijanega zakona treba upoštevati, da zakon, s katerim je bila predlagana sprememba območja Mestne občine Koper (zakon o spremembah in dopolnitvah ZUODNO - EPA 764-II), na seji Državnega

zboru v mesecu juniju 1999 ni dobil ustrezne podpore in da je zaradi tega bila onemogočena izvršitev odločitve ustavnega sodišča v določenem roku. Navaja, da glede oblikovanja novih občin na območju Mestne občine Koper potekajo razgovori o ustanovitvi dveh občin (Dekani in Ankarani-Hrvatini). Odgovoru prilaga predlog zakona o spremembah in dopolnitvah ZUODNO z dne 25. 3. 1999, ki ga je Državnemu zboru predložila vlada, ter drugo zakonodajno gradivo. Iz navedenega gradiva je razvidno, da je vlada podala predlog, da se na območju Mestne občine Koper ustanovi nova Občina Dekani, vendar predlog na 14. seji Državnega zbora dne 10. 6. 1999 ni bil sprejet, ker pred začetkom zakonodajnega postopka ni bil opravljen obvezen predhodni postopek z referendumom.

B)-I

5. Ustavno sodišče je s sklepom št. U-I-163 z dne 15. 7. 1999 (Uradni list RS, št. 59/99) na podlagi 39. člena ZUstS zadržalo izvrševanje 2. člena izpodbijanega zakona do končne odločitve ustavnega sodišča.

6. Ustavno sodišče je pobudo sprejelo in glede na izpolnjene pogoje iz četrtega odstavka 26. člena ZUstS takoj nadaljevalo z odločanjem o stvari sami.

7. Ustavno sodišče v obravnavani zadevi ni razpisalo javne obravnave, ki so jo predlagali pobudniki, ker vprašanja, zaradi katerih je bila ta predlagana, niso pomembna za odločitev v tem postopku.

B)-II

8. Ustavno sodišče je z odločbo št. U-I-301/98 z dne 17. 9. 1998 (Uradni list RS, št. 67/98 in OdlUS VII, 157) ugotovilo neskladnost 2. točke 3. člena ZUODNO z ustavo in Državnemu zboru določilo enoletni rok za odpravo ugotovljene neskladnosti. Poleg tega je ustavno sodišče na podlagi drugega odstavka 40. člena ZUstS v tretji točki navedene odločbe sklenilo: "Organom Mestne občine Koper se podaljša mandat do nastopa mandata organov novih občin, ki bodo ustanovljene v skladu z drugo točko tega izreka." Na podlagi navedene odločitve se v Mestni občini Koper niso izvedle redne lokalne volitve, razpisane za dne 22. 11. 1998. Z izpodbijanim zakonom je Državni zbor še pred uskladitvijo ZUODNO z ustavo omogočil razpis lokalnih volitev v Mestni občini Koper. Zakonodajalec je s tem spremenil tretjo točko izreka navedene odločbe ustavnega sodišča, zato je moralo ustavno sodišče v tej zadevi najprej odgovoriti na vprašanje, ali ni že s tem prekršilo ustavnega načela o delitvi oblasti.

9. Ustava v drugem odstavku 3. člena opredeljuje načelo delitve oblasti na zakonodajno, izvršilno in sodno. Ustavno sodišče je v svojih odločbah že večkrat opredelilo vsebino tega načela (odločba št. U-I-83/94 z dne 14. 7. 1994, Uradni list RS, št. 48/94 in OdlUS III, 89; odločba št. U-I-158/94 z dne 9. 3. 1995, Uradni list RS, št. 18/95 in OdlUS IV, 20; odločba št. U-I-224/96 z dne 22. 5. 1997, Uradni list RS, št. 36/97 in OdlUS VI, 65). V sistemu delitve oblasti je ustavno sodišče organ sodne veje oblasti. Ustavno sodišče ima v primerjavi z drugimi sodišči, ki izvršujejo sodno funkcijo, posebne pristojnosti (160. in 161. člen ustave). Je tisti državni organ, ki presoja ustavnost predpisov zakonodajne veje oblasti kakor tudi ustavnost in zakonitost predpisov izvršilne veje oblasti in tako v okviru svoje pristojnosti najbolj neposredno vstopa v medsebojna razmerja s temi organi. Iz ustavno opredeljenega položaja izhaja pooblastilo ustavnemu sodišču, da pri izvrševanju svojih pristojnosti s pravno obvezujočimi učinki razlaga ustavne določbe; v tej funkciji je ustavno sodišče "varuh ustave". Zakonodajalec ustavnosodna razlaga ustavnega sodišča obvezuje, kar

izhaja že iz temeljev načela delitve oblasti. Zato je zakonodajalec dolžan izvršiti odločbo ustavnega sodišča, sicer krši določbo 2. člena (načela pravne države) in tretjega odstavka 3. člena ustave (načelo delitve oblasti), na kar je ustavno sodišče že večkrat opozorilo (prvič v odločbi št. U-I-114/95 z dne 7. 12. 1995, Uradni list RS, št. 8/96 in OdlUS IV, 120, nazadnje v sklepu št. U-190/95 z dne 15. 7. 1999 in v odločbi št. U-I-114/98 z dne 15. 7. 1999, Uradni list RS, št. 61/99).

10. Določba drugega odstavka 40. člena ZUstS ustavno sodišče pooblašča, da, kadar je to potrebno, določi, kateri organ mora izvršiti odločbo in na kakšen način. Na podlagi te določbe lahko ustavno sodišče med drugim začasno uredi prehodno stanje, dokler zakonodajalec ne odpravi neustavnega stanja, ugotovljenega z odločbo ustavnega sodišča. Določba drugega odstavka 40. člena ZUstS ne določa pogojev, ki bi morali biti izpolnjeni za njeno uporabo, ampak je ta prepuščena vsakokratni presoji ustavnega sodišča. O načinu izvršitve svoje odločbe lahko ustavno sodišče odloči ne glede na predloge udeležencev v postopku. Najbolj pomembno pa je, da z odločitvijo na tej podlagi ustavno sodišče ne razlaga nujno ustave in torej v tem delu izrecno ne izvršuje ustavnosodne presoje, za katero je pristojno na podlagi 160. in 161. člena ustave. To pa pomeni, da je pravna narava odločitve, ki jo sprejme ustavno sodišče na podlagi drugega odstavka 40. člena ZUstS, drugačna od pravne narave odločitve, ki zadeva ustavnosodno presojo predpisa. Zato lahko zakonodajalec način izvršitve, določen na podlagi drugega odstavka 40. člena ZUstS, spremeni z zakonom. Sprejem takšnega zakona sam po sebi ni protiušten. Protiušten je lahko samo v zakonu vsebovan način izvrševanja, kar pa mora biti predmet vsakokratne ustavnosodne presoje, če je ta pred ustavnim sodiščem sprožena. Zato je moralo ustavno sodišče tudi v tej zadevi presoditi, ali so določbe izpodbijanega zakona skladne z ustavo.

B)-III

11. Neskladnost izpodbijanega zakona z ustavo bi bila podana, če bi Državni zbor z njim uredil določeno vprašanje v nasprotju z že sprejeto ustavnosodno razlago. Precedenčna narava odločitev ustavnega sodišča v postopku ocene ustavnosti predpisa zavezuje tudi ustavno sodišče samo. To pomeni, da bo ustavno sodišče v bistveno enakih primerih praviloma odločilo bistveno enako, kadar spremenjene okoliščine in razvoj pravne misli zahtevajo spremenjeno razlogovanje, pa je tudi takšne okoliščine oziroma argumente dolžno upoštevati in na njihovi podlagi morebitno spremembo razlogov za drugačno odločitev tudi obrazložiti.

12. Razlogi, ki so narekovali odločitev ustavnega sodišča v 3. točki odločbe št. U-I-301/98 o podaljšanju mandata organom Mestne občine Koper, v obrazložitvi odločbe niso posebej navedeni. Ustavno sodišče je v odločbi št. U-I-183/94 z dne 9. 11. 1994 (Uradni list RS, št. 73/94 in OdlUS III, 122) izrecno navedlo, da je oblikovanje občin proces, v katerem se bodo te po njihovi ustanovitvi še naprej oblikovale v smeri k čimbolj naravnim in funkcionalnim celotam, predvsem naloga zakonodajalca pa je, da v okviru lastne pristojnosti presodi, kako bo uporabil zakonske kriterije za ustanovitev občin v okviru ustavne zasnove občin. Ko je v tej odločbi ustavno sodišče utemeljevalo razloge, zaradi katerih se ni odločilo za razveljavitev zakona, ampak zgolj za ugotovitev njegove protiuštenosti, je posebej navedlo, da bi razveljavitev povzročila, da na spornih območjih ne bi bilo mogoče opraviti volitev v nove organe. To pa bi predvsem pomenilo, da sploh ne bi bilo mogoče izvesti istočasne preobrazbe starih občin in s tem ne istočasno uveljavitev sistema lokalne samouprave na območju celotne države.

Zato je ocenilo, da bi bilo odlaganje oblikovanja občin "še manj v skladu z ustavo, kot takojšnje volitve novega občinskega sveta – pa čeprav v občine, ki niso v celoti skladne z ustavnim konceptom lokalne samouprave, vendar kljub temu bolj kot stare občine, ki izvirajo iz sistema iz pojmovanja občine kot komune."

13. Tedanjšega stališča ustavnega sodišča o neustavnosti volitev v starih občinah ni mogoče kar prenesti na sedanje okoliščine. Če bi to storili, bi bile, poenostavljeno rečeno, volitve ne le v sedanji Mestni občini Koper, temveč v vsaki občini, v kateri bi prišlo ob morebitnih statusnih spremembah do enakega položaja, protiustavne, dokler ne bi ustanovili občin na območjih, skladnih z ustavo. Takšno sklepanje bi v tem primeru tudi pripeljalo do stališča, da je zakonodajalec z izpodbijanem zakonom posegel v ustavno-pravno razlogovanje ustavnega sodišča, zaradi česar bi bil zakon lahko v neskladju z ustavo. Vendar temu ni tako. Stališče o neustavnosti volitev je treba umestiti v tedanji kontekst vzpostavitve lokalne samouprave v primerjavi s prej obstoječim komunalnim sistemom. In samo v tem kontekstu ima tudi svoj ustavnopravni pomen. Pravica do lokalne samouprave je pravica prebivalcev, ki živijo na določenem območju in so povezani s skupnimi potrebami in interesi, da sami urejajo lokalne zadeve. Pravica do lokalne samouprave torej v ustavi ni opredeljena kot človekova pravica, temveč gre za ustavno pravico, ki ima svoj temelj v 9. členu ustave, da je v Sloveniji zagotovljena lokalna samouprava. Ko je lokalna samouprava vzpostavljena, mreža občin ne pomeni statusa quo, saj je mogoče predvidevati takšne ali drugačne statusne spremembe, ki bodo zadevale tudi območja občin. To je eden od razlogov, zaradi katerih ZLV predvideva predčasne volitve v organe lokalnih skupnosti. Prav zato takšnih sprememb v lokalni samoupravi ne gre neposredno povezovali z volitvami. Te bi bile protiustavne, če bi bile izvedene na način, ki ne bi omogočal svobodnega izjavljanja volje volilnih upravičencev in enakosti v izvrševanju volilne pravice. Ne bile pa bi protiustavne zgolj zaradi tega, ker so se v določenem časovnem obdobju oblikovali organi lokalnih skupnosti na območju občine, ki samo po sebi ne bi bilo povsem v skladu z ustavnimi določbami. Zato so neutemeljene navedbe pobudnikov, da izvedba volitev v organe občine, katere območje še ni usklajeno z ustavnimi in zakonskimi merili, pomeni kršitev pravice do lokalne samouprave.

14. Iz navedenega je razvidno, da so bile okoliščine ob izdaji odločbe št. U-I-183/94 bistveno drugačne od okoliščin, ki so obstajale ob izdaji odločbe št. U-I-301/98. Ob slednji je bila prva faza vzpostavitve lokalne samouprave že zaključena. Ustavno sodišče bi zato lahko zaradi kršitev zakonodajalca tudi stopnjevalo sankcije, ki jih ima na razpolago, in bi tedaj izpodbijani zakon razveljavilo. Učinek takšne odločitve bi bil do sprejema nove z ustavo skladne ureditve bistveno bolj radikalen od tistega, ki ga je začasno povzročila odločitev iz tretje točke izreka odločbe št. U-I-301/98. Vendar se ustavno sodišče za takšno sankcijo ni odločilo, ker je lahko upravičeno pričakovalo, da bo zakonodajalec izvršil odločbo ustavnega sodišča in uskladił ZUODNO tako, da bo na območju sedanje Mestne občine Koper ustanovil občine v skladu z ustavo. Ustavno sodišče pri izvrševanju svojih pristojnosti namerč ne more izhajati iz predpostavke, da drugi državni organi ne bodo izpolnili svojih ustavnih pristojnosti. Ustavno sodišče z odločbo št. U-I-301/98 ni odložilo volitev, ker bi štelo, da so te protiustavne. Očitno je bil namen ustavnega sodišča omogočiti vsem pristojnim, da oblikujejo nova območja občin. Rok enega leta, ki ga je določilo za uskladitev, je nedvomno ustrezal času, ki bi bil potreben za izvedbo postopka za ustanovitev občin, določenega z ZPUODO. Postopek za ustanovitev občin lahko začne le Državni zbor, ki mora pred

začetkom zakonodajnega postopka izvesti predhodni postopek z referendumom (14. člen – določiti referendumsko območja in razpisati referendum za ugotovitev volje prebivalcev). Državni zbor bi glede na ponovno odločitev o neustavnosti Mestne občine Koper moral takoj začeti postopek za ustanovitev občin oziroma za spremembo njenega območja. Zato izvedba lokalnih volitev hkrati z začetim postopkom za spremembo območja občine ne bi bila niti smiselna niti racionalna oziroma bi lahko upočasnila postopek za spremembo njenega območja.

15. Okoliščine so se nadalje spremenile tudi s tem, ko je bila na seji Državnega zbora dne 10. 6. 1999 zavrnjena sprememba ZUODNO, ker ni bil izveden predhodni referendum v skladu s 14. členom ZLS. Iz obrazložitve predloga izpodbijanega zakona je razvidno, da ni realne možnosti, da bo do uskladitve območja Mestne občine Koper z ustavo prišlo v roku, ki je določen v odločbi ustavnega sodišča. Takšna ocena zakonodajalca je bila glede na postopke, ki jih je treba izvesti za preoblikovanje občine, tudi po presoji ustavnega sodišča realna. Torej niso utemeljene navedbe pobudnikov, da se je zakonodajalec vnaprej odločil, da odločbe ustavnega sodišča ne bo izvršil. Zato na presoji ustavnosti izpodbijanega zakona dejstvo, da je bil ta sprejet še pred potekom roka iz 3. točke odločbe št. U-I-301/98, ne more imeti odločilnega vpliva. Glede na obstoječe okoliščine je razvidno tudi to, da je način izvršitve, ki ga je določilo ustavno sodišče, s tem izgubil svoj temeljni namen. Vsako nadaljnje podaljševanje mandata organom Mestne občine Koper ne bi več služilo namenu, ki ga je ustavno sodišče želelo doseči s svojo odločitvijo o podalšanju mandata. Nasprotno bi nadaljnje ohranjanje z odločbo ustavnega sodišča določenečasne ureditve povzročilo stanje, ki bi bilo ustavno še bolj nevdržno od obstoječega.

16. Pravica volivcev, da v določenih časovnih presledkih volijo svoje predstavnike lokalne samouprave, sicer ni ustavno tako opredeljena, da bi zapovedovala volitve prav v štiriletnem časovnem obdobju. Zakonodajalec bi lahko določil tudi daljši mandat organom lokalne samouprave. Zato ga je lahko iz zgoraj navedenih razlogov določilo kot način izvršitve tudi ustavno sodišče. Vendar pa že zaradi splošnega načela enakosti (drugi odstavek 14. člena ustave) takšnega stanja ni mogoče vzdrževati neomejeno dolgo. Pripeljalo bi do situacije, v kateri bi bilo bistveno ogroženo izvrševanje lokalne samouprave, ki ga občani uresničujejo prav s periodičnim odločanjem o svojih predstavnikih v organih lokalne samouprave. Zato je treba ponovno pretehtati vse relevantne okoliščine in ta presoja pokaže, da je treba tudi glede na zgoraj navedeno omogočiti periodično izvajanje volitev, pa čeprav se te izvajajo v občini, ki ni organizirana v skladu z vsemi ustavnimi kriteriji. Izpodbijani zakon le na novo ureja prehodno stanje do uskladitve območja Mestne občine Koper z ustavo. Ko bo območje Mestne občine Koper usklajeno z ustavo, se bodo na podlagi četrtega odstavka 24. člena ZLV opravile predčasne volitve.

17. Upoštevajoč navedeno ustavno sodišče ugotavlja, da z izpodbijanem zakonom, ki naj bi predstavljal pravni temelj za razpis lokalnih volitev v Mestni občini Koper, niso bila kršena načela pravne države (2. člen ustave), kot to zatrjujejo pobudniki. Izpodbijana ureditev tudi ni v nasprotju z določbo 87. člena ustave, saj predstavlja specialno ureditev v razmerju do prvega odstavka 26. člena ZLV. Na podlagi vsega navedenega je ustavno sodišče odločilo, da izpodbijani zakon ni v neskladju z ustavo.

C)

18. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi 21. člena ZUstS v sestavi: predsednik Franc Testen ter sodnice in sodniki dr. Janez Čebulj, dr. Zvonko Fišer, Lojze

Janko, Milojka Modrijan, dr. Lojze Ude, dr. Mirjam Škrk in dr. Dragica Wedam-Lukič. Odločbo je sprejelo s šestimi glasovi proti dvema. Proti sta glasovala sodnika Čebulj in Testen, ki sta dala odklonilni ločeni mnenji. Sodnica Wedam-Lukič in sodnik Ude sta dala pritrdilni ločeni mnenji.

Št. U-I-163/99
Ljubljana, dne 23. septembra 1999.

Predsednik
Franc Testen l. r.

OBČINE

CANKOVA

3788. Odlok o občinskih upravnih taksah v Občini Cankova

Na podlagi 22. člena zakona o financiranju občin (Uradni list RS, št. 80/94), 1. in 4. člena zakona o upravnih taksah (Uradni list RS, št. 18/90, 20/91, 12/92) ter 16. in 90. člena statuta Občine Cankova (Uradni list RS, št. 21/99) je Občinski svet občine Cankova na 8. seji dne 17. 9. 1999 sprejel

ODLOK

o občinskih upravnih taksah v Občini Cankova

I. TEMELJNE DOLOČBE

1. člen

S tem odlokom se v Občini Cankova določi obveznost plačevanja upravnih taks, taksne zavezance, višino in način plačila takse. Višina taks je določena v taksni tarifi, ki je sestavni del tega odloka.

2. člen

Plačilo upravnih taks je predpisano za vloge, potrdila, odločbe, pritožbe ter ostale spise in dejanja pri organih občinske uprave. Takse se smejo zaračunavati samo za spise in dejanja, ki so opredeljena v taksni tarifi.

3. člen

V odločbi ali listini, za katero je bila plačana upravna taksa, je treba navesti, da je bila taksa plačana, v kakršnem znesku in po kateri tarifni številki.

II. TAKSNI ZAVEZANCI

4. člen

Zavezanci za plačilo upravne takse so fizične in pravne osebe, ki s svojimi vlogami sprožijo upravni postopek oziroma na katerih zahtevo se opravijo dejanja, predvidena v taksni tarifi.

Za občinske upravne takse veljajo oprostitev in olajšave, ki jih določa zakon o upravnih taksah (Uradni list RS, št. 18/90, 33/90, 20/91-I in 12/92).

III. DOLOČITEV UPRAVNIH TAKS

5. člen

Taksne obveznosti so določene v točkah. Vrednost točke z dnem uveljavitve tega odloka je 15 SIT. Vrednost se nadalje usklajuje z višino vrednosti točke določene za republiško upravno takso določeno po zakonu o upravnih taksah ki jih objavlja Vlada RS v Uradnem listu RS. Pri odmeri takse se vzame kot osnova za izračun vrednost točke na dan nastanka obveznosti.

IV. NAČIN PLAČILA UPRAVNIH TAKS

6. člen

Občinske upravne takse se plačujejo v gotovini takrat, ko nastane taksna obveznost.

Naravnost od stranke se ne sme sprejeti vloga ali zahteva, za katero ni bila plačana upravna taksa.

Taksna obveznost nastane:

– za vloge, takrat ko se izročijo; če so dane na zapisnik, takrat ko se zapisnik napiše,

– za odločbe, dovoljenja in druge listine, takrat ko se vloži zahteva za izdajo,
– za upravna dejanja, takrat ko stranka zahteva, naj se opravijo.

Če vloga ali zahteva za katero ni plačana občinska upravna taksa, prispe po pošti, pristojni delavec občinske uprave pošlje taksnemu zavezancu opomin, naj v sedmih dneh od sprejema opomina plača redno takso in takso za opomin.

7. člen

Če taksni zavezanec tudi po opominu ne poravnata takse, se mu odločba ne izda oziroma se ne začne z uvedbo postopka.

8. člen

Tuji državljani imajo pod pogojem vzajemnosti enake pravice in obveznosti kot jih imajo slovenski državljani.

9. člen

Kdor plača takso, ki je ni bil dolžan plačati, ali je plačal večjo takso, kot je določeno v taksni tarifi, ima pravico do povračila celotne takse oziroma dela preveč plačane takse.

V. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

10. člen

Za nadzor nad izvajanjem odloka o občinskih upravnih taksah je pristojen župan oziroma po pooblastilu tajnik občine.

11. člen

Z dnem uveljavitve tega odloka preneha veljati odlok o občinskih upravnih taksah v Občini Cankova–Tišina (Uradni list RS, št. 10/97).

12. člen

Ta odlok začne veljati osmi dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 710 /99

Cankova, dne 20. septembra 1999.

Župan
Občine Cankova
Viktor Voršič l. r.

TARIFNA TAKSA

I. VLOGE	Taksa v točkah
Tarifna številka 1 Za prošnje, zahteve, predloge, prijave, priglasitve in druge vloge, če ni v tej tarifi predpisana drugačna taksa	5
Opomba: Taksa se ne plača za poznejše vloge, ki se navezujejo na že vloženo zahtevo.	
Tarifna številka 2 Za vlogo, s katero stranka zaprosi za koncesijo	120
Tarifna številka 3 Za vloge o odkupu, menjavi ali najemu družbene lastnine v splošni rabi	100
Tarifna številka 4 Za vlogo o odkupu, menjavi družbene lastnine oziroma pravice uporabe	80

I. VLOGE	Taksa v točkah
Tarifna številka 5 Za pritožbo zoper sklep ali odločbo izdano v upravni zadevi	20
II. POTRDILA	
Tarifna številka 6 Za izdajo potrdila o vrsti rabe po veljavnem družbenem planu, izdanega na podlagi posebnega ugotovitvenega postopka	20
Tarifna številka 7 Za izdajo potrdila o vrsti rabe po veljavnem družbenem planu, izdanega na podlagi uradnih evidenc	10
III. ODLOČBE	
Tarifna številka 8 Za izdajo odločbe o obratovalnem času trgovin	20
Opomba: Za odločbo o pritožbi se ne plača taksa	
Tarifna številka 9 Za vse odločbe za katere ni predpisana posebna taksa	20
IV. OPOMIN	
Tarifna številka 10 Za opomin za plačilo takse od zneska neplačane takse:	
1. do 75 točk	15
2. nad 75 točk	50

3789. Sklep o določitvi javne infrastrukture na področju kulture v Občini Cankova

Na podlagi 29. člena zakona o uresničevanju javnega interesa na področju kulture (Uradni list RS, št. 75/94) in 16. člena statuta Občine Cankova (Uradni list RS, št. 21/99) je Občinski svet občine Cankova na 7. redni seji dne 3. 9. 1999 sprejel

SKLEP o določitvi javne infrastrukture na področju kulture v Občini Cankova

I

Javna infrastruktura na področju kulture postane naslednja nepremičnina na območju Občine Cankova, ki je bila 17. 12. 1994 družbena lastnina v upravljanju občine ali krajevne skupnosti oziroma društvena lastnina in je pretežno namenjena opravljanju kulturne dejavnosti.

1. Kulturna dvorana Cankova (št. zkv. 229, parc. št. 785/1, k.o. Cankova), lastnik Občina Cankova,
2. Kulturno-vaški dom Domajinci, (št. zkv. 14, parc. št. 951/2, k.o. Domajinci),
3. Kulturno-vaški dom Gerlinci, (št. zkv. 21, parc. št. 603, k.o. Gerlinci),
4. Kulturno-vaški dom Gornji Črnci (št. zkv. 85, parc. št. 276/2, k.o. Gornji Črnci),
5. Kulturno-vaški dom Korovci (št. zkv. 97, parc. št. 234, k.o. Korovci),
6. Kulturno-vaški dom Skakovci (št. zkv. 136, parc. št. 585, k.o. Skakovci),
7. Kulturno-vaški dom Topolovci (št. zkv. 40, parc. št. 96, k.o. Topolovci).

II

Kot javna infrastruktura se ob istih pogojih in z istim dnem razglša tudi oprema v teh nepremičninah, ki služi kulturnim dejavnostim.

III

Nepremičnina iz I. točke tega sklepa se kot javna infrastruktura na področju kulture zaznamuje v zemljiški knjigi.

IV

Nepremičnino iz I. točke tega sklepa ni mogoče spremeniti namembnosti brez sklepa Občinskega sveta občine Cankova.

V

Ta sklep se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 595/99-1

Cankova, dne 22. septembra 1999.

Župan
Občine Cankova
Viktor Voršič l. r.

DOBREPOLJE**3790. Odlok o občinskih upravnih taksah**

Na podlagi 53. člena zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 72/93, 57/94 in 14/95), 22. člena zakona o financiranju občin (Uradni list RS, št. 80/94), 1. in 4. člena zakona o upravnih taksah (Uradni list RS, št. 18/90, 4/91, 20/91, 12/92, 19/92, 8/93, 16/94 in 8/99) in 16. člena statuta Občine Dobropolje (Uradni list RS, št. 37/99) je Občinski svet občine Dobropolje na 10. seji dne 21. 9. 1999 sprejel

**O D L O K
o občinskih upravnih taksah**

1. člen

Na območju Občine Dobropolje se za vloge, odločbe, potrdila ter za druge spise in dejanja pri organih občinske uprave, plačujejo občinske upravne takse.

Za spise in dejanja iz občinske pristojnosti, ter za druga dejanja v upravnih stvareh, se glede na vrednosti točke uporabljajo določbe zakona o plačevanju določenih upravnih taks (Uradni list RS, št. 34/91-I, 8/93 in 8/99).

Na podlagi sklepa o uskladitvi vrednosti točke o upravnih taksah (Uradni list RS, št. 8/99), ki ga je izdala Vlada Republike Slovenije, znaša vrednost točke 15 tolarjev.

Sredstva od plačanih upravnih taks so prihodek proračuna Občine Dobropolje.

2. člen

Takse se smejo zaračunati samo za spise in dejanja, ki so določeni v taksni tarifi tega odloka.

Taksna tarifa je sestavni del tega odloka in določa število točk glede na vrednotenje posameznega dejanja občinskega upravnega organa.

3. člen

Občinske upravne takse se plačujejo v gotovini.

Takso mora plačati tisti, ki s svojo vlogo oziroma zahtevo sproži postopek za dejanja, ki so predvidena v taksni tarifi.

Če sta za isti spis ali dejanje dva taksna zavezanca ali več, je njihova obveznost solidarna.

4. člen

Zavezanci za plačilo takse so: fizične osebe, gospodarski subjekti in pravne osebe, ki se ukvarjajo s pridobitno dejavnostjo.

Zavezanec za plačilo takse je tudi skupina občanov, ki nima statusa pravne osebe.

5. člen

Takse ne plačujejo državni organi, samoupravne organizacije in skupnosti, ki jih določa zakon o upravnih taksah (Uradni list RS, št. 18/90 – prečiščeno besedilo).

Taks so oproščeni tudi spisi in dejanja, ki jih določa 20. člen zakona o upravnih taksah.

6. člen

Za občinske upravne takse veljajo oprostitev in olajšave, ki jih določa zakon o upravnih taksah (Uradni list RS, št. 18/90 – prečiščeno besedilo).

7. člen

Na vlogi ali zahtevi stranke, za katero je bila plačana taksa, je treba navesti, da je taksa plačana, kolikšen znesek in po kateri številki taksne tarife (klavzula o plačani upravnih taksah).

8. člen

Naravnost od stranke se ne sme sprejeti vloga oziroma zahteva, za katero ni plačana upravna taksa.

Če pa pride vloga oziroma zahteva po pošti, se pošlje taksnemu zavezancu pisni opomin, naj v 10 dneh po prejemu opomina plača takso v skladu s tem odlokom.

Če taksni zavezanec ne plača takse po opominu, se mu ne izda odločba, mnenje oziroma dejanje, za katero je pristojen organ občinske uprave.

9. člen

Takso je treba plačati takrat, ko nastane taksna obveznost.

Taksna obveznost pa nastane, ko vloga prispe po pošti oziroma se izroči pristojnemu organu občine.

10. člen

Tuji državljani imajo pod pogojem vzajemnosti enake pravice in obveznosti, kot jih imajo slovenski državljani.

11. člen

Kdor je plačal takso, ki je ni bil dolžan plačati, ali je plačal večjo takso, kot je predpisana, ima pravico do povrnitve vse oziroma preveč plačane takse.

12. člen

Za nadzor, nad izvajanjem tega odloka, je pristojen župan oziroma po njegovem pooblastilu strokovni delavec za splošne zadeve.

13. člen

Ta in naslednji člen določata prehodne in končne določbe.

Za spise in dejanja, za katere je nastala taksna obveznost, se do uveljavitve tega odloka plača taksa po dosedanjih predpisih in po dosedanji tarifi.

TAKSNA TARIFA

I. VLOGE

Taksa v točkah

Tarifa št. 1
Za vlogo, s katero stranka zaprosi za koncesijo 120
Opomba:

Velja samo za vloge do razpisa koncesijskega akta.

Tarifa št. 2
Za vloge o odkupu, menjavi ali najemu družbene
lastnine oziroma pravice uporabe le-te 100
Opomba:Taksa se ne plača za poznejše vloge,
ki so potrebne tekom postopka.Tarifa št. 3
Za vlogo o izdaji mnenja o podaljšanju
obratovalnega časa za gostinske dejavnosti 30

II. POTRDILA

Tarifa št. 4
Za izdajo potrdila o vrsti rabe po veljavnem
prostorskem planu, izdana na podlagi
posebnega ugotovitvenega postopka 30Tarifa št. 5
Za izdajo potrdila o vrsti rabe po veljavnem
prostorskem planu, izdana na podlagi
uradnih evidenc 20Za izdajo potrdila o neobstoju predkupne
pravice za nepozidana stavbna zemljišča

III. ODLOČBE

Tarifa št. 6
Za izdajo odločbe o obratovalnem
času trgovin 30

Za izdajo odločbe o odmeri komunalne takse

Za izdajo odločbe o zapori ceste

Za izdaje odločbe o prekopu trupla

Za izdajo soglasja za opravljanje prodaje blaga na drob-
no na premičnih stojnicah in potujočih prodajalnah
Opomba:

Za odločbo o pritožbi se ne plača taksa.

IV. OPOMIN

Tarifa št. 7
Za opomin za plačilo takse se plača
od zneska neplačane takse:

1. nad 75 točk 30

2. do 75 točk 15

14. člen

Z dnem, ko začne veljati ta odlok, za Občino Dobrepolje, prenehata veljati odloka o občinskih upravnih taksah bivše Občine Grosuplje in Občine Kočevje.

15. člen

Ta odlok prične veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu RS.

Št. 42302-1/99
Dobrepolje, dne 21. septembra 1999.

Župan
Občine Dobrepolje
Anton Jakopič l. r.

3791. Odlok o denarnih pomočeh v Občini Dobrepolje

Na podlagi 16. člena statuta Občine Dobrepolje (Uradni list RS, št. 37/99) je Občinski svet občine Dobrepolje na 10. seji dne 21. 9. 1999 sprejel

O D L O K

o denarnih pomočeh v Občini Dobrepolje

1. člen

S tem odlokom se določijo upravičenci, pogoji in postopek dodeljevanja sredstev za pomoč družini na domu v Občini Dobrepolje.

2. člen

Sredstva za denarne pomoči iz sredstev Občine Dobrepolje se zagotovijo v proračunu Občine Dobrepolje.

3. člen

Sredstva za denarne pomoči iz sredstev Občine Dobrepolje so namenjena za:

- denarne pomoči za nakup šolskih potrebščin, ozimnice, kurjave in za premostitev trenutne materialne stiske,
- enkratne letne denarne pomoči za delno kritje stroškov zdravljenja odvisnosti v komunah.

4. člen

Do denarne pomoči za šolske potrebščine, ozimnico, kurjavo in premostitev trenutne materialne stiske so upravičeni občani Občine Dobrepolje:

1. posamezniki, ki cenusa za denarni dodatek po zakonu o socialnem varstvu ne presegajo za 100%,
2. družine, kjer dohodek na družinskega člana ne presega cenusa za denarni dodatek po zakonu o socialnem varstvu za več kot 70%.

Izjemno je mogoče dodeliti denarno pomoč za šolske potrebščine, ozimnico, kurjavo in za premostitev trenutne materialne stiske v primerih težje bolezni v družini, starosti oziroma nesposobnosti za pridobitno delo, elementarnih nesreč, drugih nesreč, požara ali smrti hranitelja ter drugih izjemnih okoliščin.

Okoliščine, ki omogočajo dodelitev denarnih pomoči iz prejšnjega odstavka, se dokazujejo z ustreznimi potrdili in mnenjem strokovnega delavca Centra za socialno delo, ki prosilca obravnava.

5. člen

Do enkratne letne pomoči za delno kritje stroškov zdravljenja odvisnosti v komunah so upravičeni občani Občine Dobrepolje, ki poleg pogojev navedenih v 4. členu tega pravilnika izpolnjujejo tudi pogoj vključenosti v zdravljenje odvisnosti v komuni, kar dokazujejo z ustreznimi dokazili.

6. člen

Pri odmeri denarne pomoči se upoštevajo vsi dohodki in prejemki po 27. in 28. členu zakona o socialnem varstvu (Uradni list RS, št. 54/92), pri čemer niso izvzeti prejemki:

- za oskrbo v tuji oziroma rejniški družini,
- otroški dodatek in drugi družinski prejemki,
- štipendije in
- socialno-varstvene dajatve.

7. člen

Denarna pomoč za šolske potrebščine, ozimnico, kurjavo in za premostitev trenutne materialne stiske se odmeri glede na materialne potrebe prosilca, vendar ne more pre-

seči dvakratnega zneska denarne pomoči kot edinega vira preživetja.

Denarna pomoč za šolske potrebščine, ozimnico, kurjavo in za premostitev trenutne materialne stiske se lahko dodeli največ dvakrat letno ne glede na izpolnjevanje pogojev za dodelitev te pomoči.

8. člen

Enkratna letna denarna pomoč za delno kritje stroškov zdravljenja odvisnosti v komunah se odmeri in dodeli v višini 100% zajamčene plače in se jo lahko dodeli največ tri leta zapored.

9. člen

Upravičenci naslovijo vlogo za dodelitev denarne pomoči iz sredstev Občine Dobropolje na Centru za socialno delo, ki ugotavlja upravičenost do te pomoči. Vlogi je potrebno priložiti dokazila o izpolnjevanju pogojev.

Center za socialno delo odloči o zahtevku z odločbo. V postopku ugotavljanja upravičenosti do denarne pomoči se smiselno uporabljajo določbe zakona o splošnem upravnem postopku.

Zoper odločbo je dopustna pritožba pri županu Občine Dobropolje v roku 15 dni po prejemu pismenega odpravka odločbe.

Pritožbo se vloži pisмено pri Centru za socialno delo in je takse prosta.

10. člen

Denarne pomoči upravičencem nakazuje Občina Dobropolje.

11. člen

Ta pravilnik začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 15406-1/99

Dobropolje, dne 21. septembra 1999.

Župan
Občine Dobropolje
Anton Jakopič l. r.

HORJUL

3792. Odlok o kategorizaciji občinskih cest v Občini Horjul

Na podlagi prvega odstavka 82. člena zakona o javnih cestah (Uradni list RS, št. 29/97) in 15. člena statuta Občine Horjul (Uradni list RS, št. 18/99) je Občinski svet občine Horjul na 8. seji dne 9. 9. 1999 sprejel

O D L O K

o kategorizaciji občinskih cest v Občini Horjul

1. člen

Ta odlok določa občinske ceste po njihovih kategorijah in namenu uporabe glede na vrsto cestnega prometa, ki ga prevzemajo.

2. člen

Občinske ceste se kategorizirajo na lokalne ceste (skrajšana oznaka LC) in javne poti (skrajšana oznaka JP).

3. člen

Lokalne ceste so ceste med naselji v občini in ceste med naselji v Občini Horjul in naselji v sosednjih občinah.

4. člen

Lokalne ceste (LC) med naselji v občini in med naselji v občini in sosednjih občinah so:

Zap. št.	Št. cest ali odseka	Zač. ceste ali odseka	Potek ceste	Konec ceste ali odseka	Dolžina ceste v občini (m)	Namen uporabe	Preost. dolž. cest v sosed. občini (m)
1	067020	R3 641	Dobrova-Horjul	R2 407	2.927	vsa voz.	7.800 Dob.-P.G.
2	067030	R2 407	Horjul-Samotorica-Pil	R2 407	6.531	vsa voz.	
3	067040	R2 407	Pil-Šentjošt-Smrečje	LC468030	190	vsa voz.	5.300 Dob.-P.G. 316 Vrhnika
4	468070	LC468060	Drenov Grič-Zaklanec	LC067020	1.846	vsa voz.	4.899 Vrhnika
5	067080	R3 641	Dolenja vas-Zaklanec	LC067020	3.675	vsa voz.	1.960 Dob.-P.G.
6	067140	R2 407	Vrzenec-Žazar-Ligojna	R2 407	4.611	vsa voz.	1.013 Vrhnika
Skupaj					19.780		

5. člen

Javne poti (JP) v naseljih in med naselji so:

Zap. št.	Št. cest odseka	Zač. ceste ali odseka	Potek ceste	Konec ceste ali odseka	Dolžina ceste v občini (m)	Namen uporabe	Preost. dolž. cest v sosed. občini (m)
1	568010	JP568050	Ulaka-križ.Grda dolina	JP568020	2.753		
2	568020	JP568030	Prevalca		424		
3	568030	LC067030	Samotorica-Seč-Grda d.	JP568010	2.264		
4	568040	JP568030	Seč		197		
5	568050	LC067030	Križišče Ulaka-Prošca	LC067080	5.800		
6	966230	R2 407	Vrzenec-Kladje (Kajndol)	LC468030	2.387		2498 Vrhnika
7	568070	R2 407	Vrzenec-cerkev	R2 407	372		
8	568080	R2 407	Vrzenec-Zagorica	R2 407	1.833		
9	568090	JP568100	Bišejek-Kisovnik		925		
10	568100	JP568080	Zagorica-Bišejek-Gradišče		876		
11	568110	JP568100	Bišejek-Lipalca	R2 407	1.806		
12	966233	LC067140	Žazar-Kajndol (Celarje)	JP 966231	2.259		2044 Vrhnika
13	568130	LC067140	Žazar-križ. Jazba, Štanta		1.109		
14	568140	LC067140	Žazar-Babičin vrh		198		
15	568150	LC067030	Horjul-Ljubgojna	JP568160	571		
16	568160	R2 407	RC-Ljubgojna	R2 407	342		
17	568170	R2 407	RC-pokopališče Horjul	LC067030	267		
18	568180	JP 568160	Ljubgojna-Bastarda		162		
19	568190	LC067140	Vrzenec-Gošavje		856		
20	568200	LC067020	Metrel-Zaklanec	LC067020	1.094		
21	568210	LC067030	Za potokom-Šušteršič	R2 407	183		
22	568220	LC067030	Horjul-Ramovš		964		
23	568230	JP568150	Šola		126		
24	568240	R2 407	RC-Kaptan		490		
25	568250	JP568240	Majdnk		284		
26	568260	JP568240	RC-Vovčne	R2 407	450		
27	568270	JP568260	Podstaje		209		
28	568280	R2 407	Jurhc-Štanta	JP568260	73		
29	568290	LC468070	Lesno Brdo-Naglič	LC468070	1.418		
30	568300	LC 067080	Zaklanec-Pečovje		1.176		
31	568310	LC067020	Podolnica-cerkev-Zaklanec	LC067020	1.724		
32	568320	JP568310	LC-Podolnica	LC067020	416		
33	568330	LC067020	LC-Podolnica	JP568320	223		
34	568120	R2 407	Zaklanec-gasil. dom-Prebil	LC067080	283		
35	568340	LC067080	Zaklanec-Leben		155		
36	568350	JP568200	Horjul-Lisičman		149		
37	568360	JP568200	Horjul-Podbrezovc		150		
38	568370	JP568050	Lenart-cerkev Koreno		121		
39	568380	JP568050	vas Koreno-Zabrd		245		
40	568390	LC067030	Samotorica-Tomin		907		
41	568400	LC067140	Žazar cerkev -LC	LC067140	248		
42	568410	JP568290	Lesno brdo-Frjanov Grič		291		
43	568420	LC067030	cesta Koreno-Pož		431		
44	568430	R2 407	Vrzenec-Podsedi		244		
45	568440	R2 407	Vrzenec-Rožman-Maln		230		
46	568450	JP966230	Vrzenec-vikend Jazba		207		
Skupaj					37.892		

6. člen

H kategorizaciji občinskih cest, določenih s tem odlokom je bilo v skladu z določbo 17. člena uredbe o merilih za kategorizacijo javnih cest (Uradni list RS, št. 48/97) pridobljeno pozitivno mnenje Direkcije Republike Slovenije za ceste št. 347-05-144/98-03/Brank od 19. 7. 1999.

7. člen

Ta odlok začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu RS.

Št. 363/99

Horjul, dne 15. septembra 1999.

Župan
Občine Horjul
Daniel Fortuna, mag. ek. l. r.

IG

3793. Odlok o proračunu Občine Ig za leto 1999

Na podlagi zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 72/93, 6/94 – odločba US, 57/94, 14/95, 20/95 – odločba US, 44/96 – odločba US, 26/97, 10/98, 70/98) zakona o financiranju občin (Uradni list RS, št. 80/94, 45/97 – odločba US in 56/98) ter statuta Občine Ig (sprejet na 4. redni seji OS) je Občinski svet občine Ig na 1. izredni seji dne 15. 7. 1999 sprejel

O D L O K
o proračunu Občine Ig za leto 1999

1. člen

S proračunom Občine Ig (v nadaljevanju: proračun) je določen obseg sredstev za financiranje javne porabe v Občini Ig za leto 1999.

2. člen

Proračun Občine Ig je izkazan v naslednjih zneskih:

Bilanca prihodkov in odhodkov	v SIT
I. Skupaj prihodki	396,750.664
II. Skupaj odhodki	399,387.466
III. Proračunski primanjkljaj (I.–II.)	2,636.802
A) Račun finančnih terjatev in naložb:	
IV. Prejeta vračila danih posojil in prodaja kapit. deležev	0
V. Dana posojila in povečanje kapitalskih deležev	0
VI. Prejeta minus dana posojila in sprem. kapital. deležev (IV.–V.)	0
B) Račun financiranja	
VIII. Zadolževanje proračuna	0
IX. Odplačilo dolga	0
X. Neto zadolževanje	0
XI. Zmanjšanje sredstev na računih	2,636.802

Sredstva na računih na dan 31. 12. 1998: 2,636.802 SIT.

Proračun vključuje prihodke za primerno porabo, prihodke za financiranje drugih nalog občine in prihodke od sofinanciranja.

Pregled prihodkov občinskega proračuna in njihova razporeditev sta prikazana v bilanci prihodkov in odhodkov ter v računu financiranja, ki je sestavni del tega proračuna.

3. člen

Občina oblikuje rezerve v višini 0,5% od skupno doseženih prihodkov. Izločanje v rezerve se izvršuje praviloma mesečno, najkasneje pa do 31. 12. 1999. Sredstva stalne proračunske rezerve se uporabljajo v skladu z zakonom o financiranju občin.

4. člen

Sredstva proračuna se praviloma delijo enakomerno med vse uporabnike proračuna v okviru doseženih prihodkov in odvisnosti od zapadlih obveznosti ter v skladu z likvidnostnim položajem.

5. člen

Uporabniki morajo izvrševati svoje naloge v mejah sredstev, ki so jim bila za posamezni namen zagotovljena v občinskem proračunu in ne smejo prevzemati obveznosti, ki bi presegale odobrene zneske. Nabava opreme, investicijska, vzdrževalna dela in storitve morajo proračunski uporabniki oddajati v skladu z določili zakona o javnih naročilih in v skladu z zakonom o izvrševanju proračuna.

6. člen

Investicijski del proračuna se začne uporabljati potem, ko je investitor občinski upravi predložil pogodbo oziroma predračun, ob koncu dela pa je potrebno predložiti končno obračunsko situacijo oziroma račun, ki ne sme presegati pogodbene vrednosti oziroma zneska iz prvega odstavka tega odloka. V primeru višje porabe proračuna ne jamči poravnave obveznosti.

7. člen

Za izvrševanje proračuna je odgovoren župan Občine Ig. Župan lahko za posamezna področja izvrševanja proračuna pisno pooblasti vodjo občinske uprave ali zaposlenega za posamezno področje.

Župan je pooblaščen, da:

- odloča o uporabi sredstev stalne proračunske rezerve v višini do 20% sredstev rezerv v posameznem primeru za namene iz 12. člena zakona o financiranju občin (Uradni list RS, št. 80/94),
- odloča o zmanjšanju odhodkov, če prihodki niso realizirani v planirani višini,
- odloča o uporabi tekočih likvidnostnih sredstev zaradi ohranitve njihove realne vrednosti.

8. člen

Spremembe obsega sredstev v bilanci prihodkov in odhodkov se med letom usklajujejo v rebalansu proračuna, ki ga sprejme občinski svet.

9. člen

Za vse kar ni urejeno z odlokom o proračunu se smiselno uporabljajo določila zakona o izvrševanju proračuna Republike Slovenije.

10. člen

Ta odlok začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu RS.

Ig, dne 16. julija 1999.

Župan
Občine Ig
Ciril Podržaj l. r.

VLADA**3794. Uredba o spremembi uredbe o uvedbi finančnih intervencij za ohranjanje in razvoj kmetijstva ter proizvodnje hrane za leto 1999**

Na podlagi drugega odstavka 3. člena in 7. člena zakona o finančnih intervencijah v kmetijstvo, proizvodnjo in ponudbo hrane (Uradni list RS, št. 5/91) izdaja Vlada Republike Slovenije

UREDBO**o spremembi uredbe o uvedbi finančnih intervencij za ohranjanje in razvoj kmetijstva ter proizvodnje hrane za leto 1999****1. člen**

V uredbi o uvedbi finančnih intervencij za ohranjanje in razvoj kmetijstva ter proizvodnje hrane za leto 1999 (Uradni list RS, št. 9/99, 11/99, 12/99 – popravek, 16/99, 22/99, 34/99, 36/99, 40/99, 59/99, 61/99, 65/99 – popravek) se v 17. členu, v poglavju: I. Sofinanciranje dolgoročnega skladiščenja vina ob obilnih letinah grozdja in vina, v zadnjem odstavku 3. točke, za besedilom: "30. 6. 1999" doda besedilo "ter 4 SIT/liter na celotne zaloge na dan 31. 8. 1999".

V istem členu in istem poglavju se v prvem odstavku 4. točke doda nova, druga alineja, ki se glasi: "podatek o zalogah se mora ujemati s podatkom o prijavljenih zalogah vina iz registra pridelovalcev grozdja in vina".

Prejšnja druga alineja postane nova, tretja alineja.

V zadnjem odstavku 4. točke se za besedilom "30. 6. 1999" doda besedilo "ter na zaloge 31. 8. 1999".

2. člen

V 18. členu, v poglavju I. Podpore pridelavi sadja, se v drugi alineji 6. točke, besedilo "1. oktobra 1999" nadomesti z besedilom "25. oktobra 1999".

3. člen

Ta uredba začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 403-00/99-11

Ljubljana, dne 30. septembra 1999.

Vlada Republike Slovenije

Marjan Podobnik l. r.
Podpredsednik

MINISTRSTVA**3795. Odredba o uvedbi namakanja na kompleksu imenovanem Šempaske gmajne**

Na podlagi 85. člena zakona o kmetijskih zemljiščih (Uradni list RS, št. 59/96, 31/98 – odl. US in 1/99) in 99. člena zakona o upravi (Uradni list RS, št. 67/94, 20/95 – odl. US in 29/95) izdaja minister za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano

ODREDBO**o uvedbi namakanja na kompleksu imenovanem Šempaske gmajne****1. člen**

S to odredbo se uvede namakanje na kmetijskih zemljiščih na območju Mestne občine Nova Gorica, na kompleksu imenovanem Šempaske gmajne, v skupni površini 83,6918 ha.

2. člen

Namakanje se uvede na naslednjih kmetijskih zemljiščih: v k.o. Šempas parc. št. 5901, 5902, 5903, 5908, 5909, 5910, 5911, 5912, 5913, 5915, 5917, 5918, 5919, 5920, 5921, 5922, 5925, 5927, 5928, 5929, 5930, 5931, 5932, 5933, 5935, 5936, 5937, 5938, 5939, 5941, 5942, 5943, 5944, 5945, 5946, 5947, 5950, 5951, 5956, del 5958, 5959/1, 5959/2, 5962, 5964, 5966, 5970, 5972, 5975, 5977, 5978, 5979, 5980, 5985/1, 5988, 5989, 5990, 5991, 5992, 5994, 5995, 5996, 5997, 5998, 5999, 6000, 6001, 6002, 6003, 6004, 6005, 6006, 6007, 6014, 6022, 6023, 6024, 6025, 6026, 6027, 6031, 6032, 6033, 6034, 6035, 6037, 6038, 6039, 6041, 6042, 6043, 6044, 6048, 6049, 6052, 6053, 6054, 6055, 6056, 6057, 6058, 6059, 6060, 6062, 6063, 6065, 6067, 6068, 6069, 6073, 6074, 6075, 6076, 6077, 6078, 6079, 6080, 6081, 6082, 6083, 6084, 6087, 6088, 6089, 6090, 6091, 6092, 6095, 6096, 6097, 6098, 6099, 6100, 6102, 6103, 6104, 6105, 6106, 6108, 6109, 6110, 6111, 6112, 6113, 6118, 6119, 6120, 6121, 6122, 6123, 6124, 6125, 6126, 6127, 6129, 6130, 6131, 6135, 6136, 6137, 6138, 6139, 6140, 6145, 6146, 6147, 6151 in 6152;

v k.o. Vitovlje parc. št. 5471, 5472, 5473, 5474, 5477, 5478, 5479, 5480, 5481, 5482, 5483, 5486, 5487, 5488, 5492, 5493/1, 5493/2, 5500, 5501, 5502, 5503, 5504, 5505, 5509, 5510/1, 5510/2, 5511, 5513, 5514, 5516, 5519, 5520, 5522, 5523, 5524, 5526, 5527, 5529, 5530, 5531, 5532, 5533, 5534, 5536, 5537, 5538, 5539, 5540, 5541, 5543, 5544, 5547, 5548, 5549, 5550/1, 5551/1, 5551/2, 5552, 5553, 5554, 5555, 5556 in 5557/1.

3. člen

Predvidena hidromelioracijska dela na sistemu so: izgradnja primarnega in sekundarnega voda namakalnega sistema, izgradnja odzemnih jaškov ter vodohrana Rinci s pripadajočimi strojnimi in elektro napeljavami.

4. člen

Investitorji melioracijskih del so lastniki zemljišč, na katerih se uvaja hidromelioracija, za njih pa po pooblastilih izvaja investitorska dela Kmetijstvo Vipava, Ulica Goriške fronte 11, Šempeter pri Gorici.

5. člen

Po končani melioraciji prevzamejo vse obveznosti in odgovornosti glede rednega delovanja, rabe in vzdrževanja melioracijskega sistema investitorji.

6. člen

Po končani melioraciji je hidromelioracijski sistem, ki vključuje primarni in sekundarni vod namakalnega sistema, odzemne jaške ter vodohrana Rinci s pripadajočimi strojnimi in elektro napeljavami v celoti last investitorjev.

7. člen

Vse stroške v zvezi z uvedbo in izvedbo melioracije nosijo investitorji. Investitor mora vsa dela opraviti v skladu s predpisi o urejanju prostora ter mora zagotoviti, da bo

pooblaščenca organizacija opravila strokovni nadzor nad vsemi deli v skladu s predpisi o graditvi objektov.

8. člen

Investitorjem se nalaga, da pri nepremičninah iz 1. člena te odredbe v roku 30 dni od uveljavitve te odredbe predlagajo zaznambo uvedbe melioracijskega postopka v zemljiško knjigo pri pristojnem sodišču in v zemljiškem katastru pri pristojni izpostavi Geodetske uprave Republike Slovenije.

9. člen

Lastniki oziroma zakupniki zemljišč na območju iz 1. člena te odredbe so po končani hidromelioraciji dolžni

poskrbeti za redno rabo, delovanje in vzdrževanje terciarnega omrežja melioracijskega sistema in zagotavljati sredstva za vzdrževanje v sorazmerju s površino zemljišč.

10. člen

Ta odredba začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 329-04-18/99

Ljubljana, dne 30. avgusta 1999.

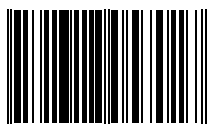
Ciril Smrkolj l. r.
Minister

za kmetijstvo, gozdarstvo
in prehrano

VSEBINA

Stran	Stran
DRŽAVNI ZBOR	OBČINE
3777. Zakon o splošnem upravnem postopku (ZUP) 12441	CANKOVA
VLADA	3788. Odlok o občinskih upravnih taksah v Občini Cankova 12500
3794. Uredba o spremembi uredbe o uvedbi finančnih intervencij za ohranjanje in razvoj kmetijstva ter proizvodnje hrane za leto 1999 12507	3789. Sklep o določitvi javne infrastrukture na področju kulture v Občini Cankova 12501
MINISTRSTVA	DOBREPOLJE
3778. Odredba o spremembi odredbe o homologiranju vozil za javni prevoz potnikov glede izvedbe nadgradnje – (št. 36.03) 12477	3790. Odlok o občinskih upravnih taksah 12502
3779. Odredba o dopolnitvi odredbe o homologiranju cestnih motornih vozil glede na merilnike hitrosti in njihovo vgradnjo (št. 39.00) 12478	3791. Odlok o denarnih pomočeh v Občini Dobrepolje 12503
3780. Odredba o spremembi odredbe o homologiranju avtobusov z manjšim številom sedežev glede izvedbe nadgradnje – (št. 52.01) 12478	HORJUL
3781. Odredba o spremembi odredbe o homologiranju tabel za označevanja počasnih vozil (št. 69.01) 12478	3792. Odlok o kategorizaciji občinskih cest v Občini Horjul 12504
3782. Odredba o spremembi odredbe o homologiranju tabel za označevanje težkih in dolgih vozil (št. 70.01) 12479	IG
3795. Odredba o uvedbi namakanja na kompleksu imenovanem Šempaske gmajne 12507	3793. Odlok o proračunu Občine Ig za leto 1999 12506
3783. Sklep o izdaji šestmesečnih zakladnih menic 12479	MEDNARODNE POGODBE
3784. Pravilnik o postopku uveljavljanja pravic delavcev v primeru insolventnosti delodajalca 12480	68. Uredba o ratifikaciji Sporazuma med Upravo Republike Slovenije za jedrsko varnost (URSJV) in Jedrsko regulatorno komisijo Združenih držav Amerike (US NRC) o izmenjavi tehničnih informacij in sodelovanju na področju jedrske varnosti 941
3785. Navodilo o postopku za uveljavljanje pravice do nadomestila preživnine 12485	69. Uredba o ratifikaciji Memoranduma o soglasju (MOS) med Ministrstvom za obrambo Republike Slovenije, ki ga zastopa minister za obrambo, in Ministrstvom za obrambo Združenega kraljestva Velike Britanije in Severne Irske, ki ga zastopa državni sekretar za obrambo, o sodelovanju na področju obrambnega materiala 950
3786. Navodilo o spremembah in dopolnitvah navodila o izvajanju zakona o zaposlovanju tujcev 12486	70. Uredba o ratifikaciji Programa sodelovanja v izobraževanju, kulturi in znanosti med Vlado Republike Slovenije in Vlado Republike Turčije za leta 1999–2003 965
USTAVNO SODIŠČE	- Obvestilo o začetku veljavnosti mednarodnih pogodb 965
3787. Odločba o oceni ustavnosti zakona o razpisu rečnih lokalnih volitev v Mestni občini Koper 12497	

ISSN 1318-0576

9 771318 057017

Izdajatelj Služba Vlade RS za zakonodajo – Direktor Tone Dolčič – Založnik Uradni list RS, d.o.o. – Direktor in odgovorni urednik Marko Polutnik – Priprava Uradni list RS d.o.o., Tisk Tiskarna SET, d.o.o., Vevče – Akontacija naročnine za leto 1999 je 17.400 SIT (brez davka), pri ceni posameznega Uradnega lista RS je vračunan 8% DDV – Naročnina za tujino je 55.000 SIT – Reklamacije se upoštevajo le mesec dni po izidu vsake številke – Uredništvo in uprava Ljubljana, Slovenska 9 – Poštni predal 379 – Telefon tajništvo 125 14 19, računovodstvo 200 18 62, prodaja 200 18 38, preklci 125 02 94, računovodstvo, naročnine 125 23 57, telefaks 125 14 18, uredništvo 125 73 08, uredništvo (javni razpisi ...) 200 18 66, uredništvo – telefaks 125 01 99 – Internet <http://www.uradni-list.si> – e-mail: info@uradni-list.si – Žiro račun 50100-601-273770